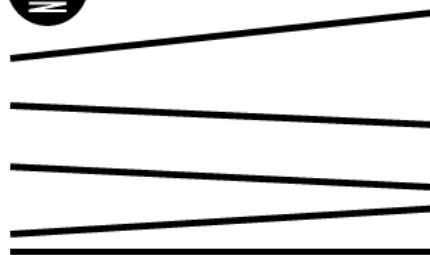

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Saint-Pierre, Jacques-Henri-Bernardin de.;
af Jacques-Bernardin-Henri de Saint-Pierre ;
oversat af J. Kragh Høst.

Titel | Title:

Paul og Virginia

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt paa A. & C. Coldings Forlag
hos Andreas Seidelin, 1802

Fysiske størrelse | Physical extent:

205 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Paul og Virginia

af

Jacques-Bernardin-Henri

de Saint-Pierre.

Overfat

af

J. Kragh Høst

Uffessor.

Kjøbenhavn, 1802.

Trykt paa A. & C. Goldings Forlag,
hos Andrews Seidelin.

Paul og Virginia,

Paa den østlige Side af det Bjerg, der hæver sig bag Portlouis paa Ile de France seer man paa en forðum dyrket Plads, Ruinerne af tvende smaa Hytter. De ligge næsten midt i en ved store Klipper dannet Dal, der har ikkun een Abning, hvilken vender imod Norden. Fra denne Abning seer man, paa venstre Side det Bjerg der kaldes Opdagelsens Bjerg, — fra hvilket man giver de Skibe Tegn der lande ved Den, — og ved Foden af dette Bjerg Staden Portlouis; paa højre den Vej der fører fra Portlouis til Pampelmussernes Egn; hernæst den Kirke der bærer deres Navn, og med de Bambusrørs-Aller, hvorigjennem

man gaar til den, kneiser midt paa en stor Slette; og længere borte en Skov der strækker sig til Udkanterne af Den. Man skjæner foran sig, ved Strandbredden, Gravens Bugt; lidt paa højre det Ulykkelige Forbjerg; og længere hen det vide Hav, hvori ligemed Bandedets Glade vise sig nogle ubeboede Holme, iblandt andre Kanonkilen, der ligner et Bølværk midt paa Bølgerne.

Ved Indgangen til denne Dal, hvorfra man opdager saa meget, gjenlyder fra Bjerget uden Ophør de Binded Susen, der tumble Skovene i Nærheden, og de Bølgers Larm, der langt borte brydes paa Revlerne; men ved Foden af Hytterne selv hører man ingen Lyd mere, og man seer omkring sig ifkun store Klipper, steile som Mure. Smaa Lunde vore ved deres Fødder, i deres Kløfter, og indtil paa deres Spidser, hvor Skyerne dvæle. Den Regn, deres Tinder neddrage, maler ofte Regnbuens Farver paa deres grønne og brune Sider, og nærer ved deres Fødder de Kilder, hvoraf den lille Lantantræernes Flod danner sig. En dyb Stilhed hersker inden dette Hægn, hvor Alt er fredeligt, Luft,

Vand og Lys. Neppe gjentager der Echo de Palmetræers Susen, der vore paa de højere Jordpletter, og hvis lange Stammer man seer uophørlig bevæges af Vindene. Et dæmpet Lys opklarer Grunden af denne Dal, hvor Solen ikke skinner uden om Middagen; men fra Morgenrøden af røre Straalerne dens Krone, hvis Spidser, der staae op over Biergets Skygger, see ud som Guld og Purpur paa Himlens Blaa.

Jeg besøgte saa gjerne dette Sted, hvor man paa eensgang nyder en umaalelig Udsigt og en dyb Ensomhed. Engang, da jeg sad ved Foden af disse Hytter og betragtede deres Ruiner, kom en allerede bedaget Mand gaaende tæt forbi. Efter de gamle Indvaaneres Skik var han klædt i kort Vest og lange Benklæder. Han vandrede barfodet, og støttede sig paa en Stok af Ibenholt. Hans Haar vare ganske hvide, og hans Physiognomi ædelt og simpelt. Jeg hilste ham med Ærbødighed. Han hilste mig igjen, betragtede mig et Øjeblik, nærmede sig, og tog Hvile paa den Høj, hvor jeg sad. Opimuntret ved dette

Tegn paa Fortrolighed, henvendte jeg mig til ham med disse Ord: "Erværdige Olding, kan De give mig Oplysning om, hvem disse to Hytter have tilhørt?" Han svarede mig: "Min Søn, disse forfaldne Mure og denne udyrkede Jordplet vare for en Snees Aar siden beboede af to Familier, som der havde fundet Lyksalighed. Deres Historie er rørende; men kan nogen Europæer tage Deel i nogle Menneskers Skjæbne, der leve i Dunkelhed paa denne De, som ligger paa Vejen til Indien? Hvo vilde endog der leve lykkelig, men fattig og ukiendt? Menneskene vil ikke kiende uden de Stores og Kongernes Historie, som Ingen har Nytte af." — "Fader, tog jeg Ordet, det er let af deres Udsærd og Tale at see; De har forhvervet Dem megen Erfaring. Har De Tid dertil, saa fortæl mig, paa min Bøn, det De veed om denne Orks gamle Indvaanere, og vær overbevist om, at selv det ved Verdens Fordomme mest fordærvede Menneske gjerne hører tale om den Lyksalighed, Natur og Dyds Skænke." Som den der søger at gjenkalde sig forskellige Omstændigheder styttede Oldingen nu

en Stund Panden paa sine Hænder, og fortalte mig saa følgende:

I Aaret 1726 besluttede en ung Mand fra Normandie ved Navn de la Tour, efter forgieves at have søgt Embede i Frankerige og Understyttelse af sin Familie, at reise til denne De, og der søge sin Lykke. Han havde med sig en ung Kone, som han saare elskede, og som elskede ham lige. Hun var af et gammelt og rigt Huus i hans Fædrene-Provinds; men han havde ægtet hende heimmelig og uden Medgift, saasom hendes Paarørende havde modsat sig Giftermaalet, i Betragtning af at han ikke var af Adel. Han efterlod hende i Portlouis paa denne De, og gik ombord for at kjøbe nogle Negre paa Madagascar, hvorfra han ufortøvet vilde komme hid tilbage, og boesætte sig her. Han gik i Land paa Madagascar, kort før den slemme Aarstid, der begynder midt i October; og lidet efter hans Ankomst døde han af den smitsomme Feber, som der hersker i de sex Maanedere af Aaret, og som stedse vil afholde Europæerne fra der at fæste Bolig for bestandig. Det Gods, han havde bragt med sig, blev ad-

spredt efter hans Død, som det i Almindelighed gaaer dem, der bøde udenfor deres Fædreland. Hans Kone, der var bleven tilbage paa Ile de France, befandt sig som Enke, frugt-
sommelig og uden at eje andet i Verden end en Negerinde, i et Land hvor hun havde hverken Kredit eller Beskyttelse. Da hun ikke vilde bønfaalde nogen om Hjelp, efter den Mand's Død, som hun havde elsket alene, gav Ulykken hende Mod. Hun besluttede med sin Slavinde at dyrke en liden Jordplet, for at fortjene sit Udfomne.

Paa en næsten ubeboet De, hvis Jord stod Enhver til Tjeneste, var det Strøg hun valgte hverken iblandt de frugtbareste, eller iblandt de for Handelen mest fordelagtige: men hun søgte en snever Dal imellem Bjergene, et skjult Fristed, hvor hun kunde leve ene og ukjendt; derfor gav hun sig paa Vejen fra Byen til disse Klipper, for der at drage sig tilbage som i et Nede. Det er en Drivt alle følende og lidende Bæstier have tilfælles, at flye til de mest vilde og øde Steder: som om Klipper vare Bolde imod Ulykker, og som om Naturens

Fred kunde dæmpe Sjælens ulykkelige Storme. Men Forsynet, der kommer os til Hjælp, naar vi attraae kun det Fornødne, forbeholdt Enken de la Tour eet Gode, som hverken Rigdomme, eller Storhed skænke: og det var — en Veninde.

Paa dette Sted havde i et Aars Tid boet en livelig, god og deltagende Kone; hun hed Margrete. Hun var fød i Bretagne, af simple Bønderfolk, som elskede hende og havde gjort hende lykkelig, saafremt hun ikke havde havt den Svaghed at fæste Troe til en Adelsmand i Mabolaget, hvilken havde lovet hende Ægteskab. Men efterat have tilfredsstillet sin Liden-
skab forlod han hende og vægrede sig endog ved at bidrage til det Barns Underholdning, hvormed han havde efterladt hende frugtsommelig. Hun havde da bestemt sig til for stedse at afsee den Bye hvor hun var født, samt at gaae hen og døkke sit Fejltrin for Kolonier langt fra hendes Fædreland, hvor hun havde tabt Æren — en fattig og dydig Piges eneste Medgift. En gammel Meger, som hun havde skaffet sig med nogle laante Penge, hjalp hende at dyrke et lidet Stykke Jord i dette Strøg.

Ledsaget af sin Negerinde, fandt Enken de la Tour her Margrete med Barn ved Brystet. Hun blev sieleglad over at træffe et Fruentimmer i en Forfatning, der syntes at ligne hendes egen. Hun fortalte hende i Korthed sine forrige Kaar og sin nærværende Trang. Ved hendes Fortælling blev Margrete giennemtrængt af Medynk, og da hun hos hende vilde fortjene heller Tillid end Agtelse, tilstod hun uden mindste Dølgemaal den Uforsigtighed, hvori hun havde gjort sig skyldig. — "Hvad mig angaaer, sagde hun, saa har jeg forskyldt min Skjæbne. Men De, Madam, ... De, dydig og ulykkelig!" Og med Taarer tilbød hun sin Hytte og sit Venskab. Kært ved saa kjærlig en Modtagelse sluttede Enken de la Tour hende i sine Arme og sagde til hende: "Ak! Gud vil gjøre Ende paa mine Lidelser, da han indskyder Dem mere Godhed imod mig som er fremmed for Dem, end jeg nogensinde har fundet hos mine Naarørende."

Jeg kjændte Margrete; og ihvorvel jeg boer tre Fjerdingvej herfra i Skoven bag det lange Bjerz, ansaae jeg mig som hendes Nabo.

I Europas Stæder hindrer en Gade, blot en Mur, i hele Aar Lemmerne af een og samme Familie fra at komme sammen; men i de nye Colonier betragter man som sine Naboer dem man ifkun ved Skove og Bjerge er skilt fra: paa den Tid især, da denne De drev liden Handel med Indien, var det blotte Naboskab en Adkomst til Venkab, og Giestfrihed imod Fremmede en Pligt og en Fornøjelse. Da jeg fik at vide, min Naboerske havde en Selskabsyster, besøgte jeg hende med det Ønske at være Begge til Tjeneste. Jeg fandt i Enken de la Tour en Person af indtagende Skabning, der bar Præg af Adels og Melankolie. Hun var dengang højfrugtsommelig. Jeg sagde til disse to Fruentimmer, at det, for deres Børns Bedste og især for at forebygge andres Medsættelse, var raadeligst at de deelte imellem sig Grunden af denne Dal, der udgjør omtrent 20 Dages Pløjeland. De overlode denne Deling til mig, hvorpaa jeg deelte Grunden i to noget nær lige store Stykker. Det ene omfattede den øverste Del af dette Hegn, fra hin skydækkede Klippeinding af hvorfra Patantræslodens Kilde ud:

springer, indtil hin stejle Aabning, som De
 seer højt oppe paa Bjerget, og som man kalder
 Skydefarten, fordi den virkelig ligner den-
 ne. Det inderste af dette Jordstykke er saa op-
 fyldt med Klipper og Hulheder, at man neppe
 der kan gaae. Smidlertid frembringer det store
 Træer, og er fuldt af Kilder og smaa Bække.
 I den anden Part indsluttede jeg hele den ne-
 derste Deel, hvilken strækker sig langs med Lata-
 træfloden, indtil den Aabning, hvor vi ere, hvor-
 fra denne Flod begynder at rinde imellem tvende
 Høje ligetil Havet. De seer der nogle Engree-
 ner, og en temmelig jævn Grund, men som
 dog ikke er stort bedre end den anden; thi i
 Regntiden er den sumpig, og i Tørke er den
 haard som Bly. - Naar man paa den Tid der
 vil aabne en Bandgrav, er man nødt til at hug-
 ge den med Hakker. Efterat have gjort denne
 Deling, lod jeg de to Fruentimmer kaste Lod
 derom. Den øverste tilfaldt Enken de la Tour;
 den nederste Margrete. Begge vare fornøjede
 med deres Lod; men de bade mig at ikke adskille
 deres Baaning, for at de stedse kunde sees, ta-
 les ved og hjælpe hinanden. Enhver af dem

maatte imidlertid have et Opholdssted for sig. Margretes Hytte laae midt i Dalen, netop paa Grændserne af hendes Jord. Jeg byggede to derved, paa Enken de la Tours, en anden Hytte, saa at disse to Veninder paa een gang boede i hinandens Nabolag, og paa deres egen Ejendom. Jeg selv huggede Stave paa Berget; jeg bar Lattanblade fra Havbreden til at bygge disse to Hytter, hvor De ikke mere kan see enten Dør eller Tag. Ak! min Erindring har kun alt for meget deraf tilbage. Tiden, der saa rivende nedbryder Kongedømmers Mindeemærker, synes i disse Ørkener at holde Venkabets i Aigt, for at nære mine Savn indtil Livets Ende.

Neppe var den anden af disse Hytter færdig, før Enken de la Tour fødte en Datter. Jeg havde staaet Fadder til Margretes Barn, der hed Paul. Enken de la Tour bad mig ogsaa at holde hendes Datter over Daaben i Forening med hendes Veninde. Denne kaldte hende Virginia. "Hun skal werde dydig; sagde hun, og hun skal werde lykkelig. Jeg lærte først at kende Ulykken, da jeg veeg ud fra Dydens Vej."

Da Enken de la Tour var kommen op af sin Barselseng, begyndte disse to smaa Familier at faae nogen Indkomst, ved Hjelp af den Om-
sorg jeg fra Tid til anden ydede dem, men især ved deres Slavers ufortrødne Arbeide. Mar-
gretes, ved Navn Domingo, var en Golofne-
ger, endnu rask, skjønt allerede til Narene. Han
havde Erfarenhed og en god naturlig Forstand.
Han dyrkede, uden Forskjel, for de to Familier
den Jord, der syntes ham mest frugtbar, og
lagde deri den mest passende Sæd. Han saaede
smaat Hirse og Mais paa de maadelige Steder,
lidt Hvede i den gode Jord, Ris i den sumpige
Grund; ved Foden af Klipperne adskillige Slags
Græskar, og Agurker, som holde af der at snoe sig
op. Han plantede paa de tørre Steder Kar-
tøfler, som der falde saare søde, paa højtliggen-
de derimod Cattuntræer, Sukkerrør i Leerjor-
den, Caffetræer paa Højene, hvor deres Bønner
ere smaa, men ypperlige; langs med Floden og
omkring Hytterne Bananastræer, hvilke hele Na-
ret give lange Druer samt en herlig Skygge; og
endelig, nogle Tobakplanter for at borttrylle sine
og de gode Koners Sorger. Han huggede Ved

paa Bjerget, og opbrød Stene hist og her i Baaningspladserne for at jævne Vejene der. Han gjorde alle disse Arbejder med Forstand og Drivtighed, thi han gjorde dem med Jver. Margrete var han saare hengiven; og ikke meget mindre Enken de la Tour, hvis Negerinde han ved Virginias Fødsel havde giftet sig med. Han elskede med Lidenstkab sin Kone, der hed Marie. Hun var født paa Madagascar, hvorfra hun havde medbragt nogen Vindskibelighed, iblandt andet den at gjøre Kurve, og et Slags Tøj som kaldtes Pagner, af Planter som vore i Skovene. Hun var behændig, net og især meget troe. Hendes Dont var at lave Maden, at opføde nogle Høns, og fra Tid til anden at gaae til Portlouis og der sælge det saare ubetydelige de to Familier kunde undvære. Lægger man dertil to Gedder, opfødte med Børnene, og en stor Hund der om Natten vaagede udenfor, saa har man et Begreb om disse to smaa Mejeriers samtlige Indkomster og samtlige Husfolk.

Hvad angaaer de to Beninder, da spandt de Cattun fra Morgen til Aften. Dette Arbejde var tilstrækkeligt til at fæste dem og deres

Familier det Nødtørftige; men i øvrigt vare de saa blottede for andre Beqvemmeligheder, at de gik med bare Fødder hjemme og ikke bar Skoe uden naar de om Søndag Morgen tidlig vandrede til Messen i Pampelmussernes Kirke, som De seer der nede. Der er imidlertid meget længere dertil end til Portlouis; men de kom sjelden til Byen af Frygt for der at ringeagtes, da de vare klædte i grovt blaat Lærred fra Bengalen, ligesom Slavinder. Men kan vel, naar Alt kommer til Alt, offentlig Anseelse veje op imod huslig Lyk salighed? Havde disse Fruentimmer nogen Ubehagelighed at friste ude, saa kom de med saa meget des større Glæde hjem igien. Næppe saae Marie og Domingo fra denne Spidse dem paa Pampelmussernes Vej før de løb ned til Foden af Bjerget for at hjælpe dem op. De læste i deres Slavers Dine den Fryd disse følede ved at see dem igjen. De fandt hos dem selv Menlighed, Frihed, — Herligheder, de kun skulde eget Arbeide, — og Lyende med Iver og Hengivenhed. Forenede ved eens Fornødenheder, prøvede i næsten lige Ulykker, gave de hinanden de søde Navne Veninde, ledsagerinde og Syster,

kun een Billie, een Laro, eet Bord. Alt var
fælles imellem dem. Kun naar Grindringen
om Følelser mere heftige end Venſkabs vaagnede
i deres Sjæl, ledede en reen Religion, understøt-
tet af usmittede Sæder, deres Tanke ad et andet
Liv, lig Glammen, som opsvinger sig imod
Himlen, naar den savner Næring paa Jorden.

Naturens Pligter forøgede end ydermere
dette Samfunds Lykke. Det gjensidige Venſkab
fordobbledes ved Synet af deres Børn, Frugter
af en lige ulykkelig Kjærlighed. De fandt For-
nøjelse i at sætte dem paa eengang i eet Bad og
at lægge dem i een Vugge. Ofte lode de dem
suge Melken. "Beninde, sagde Enken de la
Tour, Enhver af os skal have to Børn, og et-
hvert af vore Børn to Mødre." Ligesom tven-
de Skud, der blive tilbage paa tvende Træer
af een Art, af hvilke Stormen har brækket alle
Grene, komme til at frembringe sødere Frugter,
saafremt de begge rives fra Moderstammen og
podes i Nabostammen; saaledes fyldtes disse
to smaa Børn, som vare berøvede deres hele
Slægt, med æmmere Følelser end Søn og Dat-
ters, Brøders og Søsters, da de to Beninder, der

have givet dem Livet, lode dem skifte Bryster. Mødrene taledes allerede om deres Giftermaal ved deres Bugge; og denne Udsigt til Ægte- Lyksalighed, hvormed de borttryllede egne Lidelser, endte saa ofte med at fremlokke deres Taarer, da de gjenfaldte sig at deres Ulykker vare komne, den enes af at have forsvemt Ægtestand, og den andens af at have underkastet sig dens Love, den enes af at have opløstet sig over sin Stand, og den andens af at være nedstegen derfra; men de trøstede sig ved Tanken paa, at engang deres Børn mere lykkelige skulde, langt fra Europas umenneskelige Fordomme, nyde baade Kjærligheds Glæder og Ligheds Held.

Mageløs var virkelig den Hengivenhed de allerede bevidnede hinanden. Begyndte Paul at klage sig, viste man ham Virginia; ved Synet af hende smilede han og blev rolig. Leed Virginia, blev man underrettet derom ved Pauls Skrig; men denne elskværdige Pige skjulte strax sin Lidelse at ikke hendes Smerte skulde smerte ham. Jeg kom aldrig hid uden at jeg saae Dem begge, efter Landets Skif ganske nøgne, da de endnu med Nød kunde gaae, at holde

sig sammen med Hænderne og under Armene, saaledes som man forestiller Tvillingernes Stjernebillede. Matten selv kunde ikke adskille dem: den overraskede dem ofte i een Bugge med Kind imod Kind, Bryst imod Bryst, med Hænderne slyngede om hinandens Hals, og indslumrede i hinandens Arme.

Da de begyndte at tale bleve de første Navne de lærte at give hinanden, Broder og Søster. Barndommen, der kjænder de Børn mere Kjærtegn, kjænder ikke sødere Navne. Deres Opdragelse fordobblede kun Venskabets ved at styre det efter deres gjensidige Trang. Snart blev Alt hvad angaaer Husholdning, Nænselighed, Omsorgen for at anrette et landligt Maaltid, Virginias Dont, og hendes Arbejde havde altid i sit Følge Lovtaler og Kys af Broderen. Han var stedse virksom; enten gravede han i Haven med Domingo, eller han, med en liden Øre i Haanden, fulgte ham i Skoven; og forekom ham paa disse Vandringer en skøn Blomst, en god Frugt eller et Fuglerede, om end i Toppen af et Træ, klattede han didop for at bringe sin Søster det.

Naar man mødte en af dem et Sted, var man sikker paa at den anden ikke var langt borte. En Dag, som jeg nedsteg fra Spidsen af dette Bjerg, blev jeg ved Enden af Haven Virginia vaer som løb hen til Huset; hendes Hoved var bedækket med Overkjørtet, som hun havde løftet op bagfra til Skjærm imod en Skylregn. Langt fra troede jeg hende ene, men da jeg nærmede mig hende, for at hjælpe hende at gaac, saae jeg at hun holdt Paul ved Armen; han var næsten heel indsvøbt i samme Dække, og begge loe over at være sammen i Tryghed under en Regnskjærm af egen Opfindelse. Disse to skønne Hoveder under dette svulmende Skjørt gjenkaldte mig Leda's i een Musselskal gjemte Børn.

Al deres Bestræbelse var at tækkes hinanden og hjælpe hinanden. I Dyrigt vare de uvidende som Creoler, og forstode hverken at læse eller at skrive. De bekymrede sig ikke om hvad der var foregaaet i henrundne Tider og fjerne Egne; deres Nysgjerrighed strakte sig ikke til paa hin Side af dette Bjerg. De troede at Grændsen for deres De var Grændsen for Verden, og

de forestillede sig intet behageligt hvor de ikke vare. Deres egen gjensidige og deres Mødres Hengivenhed sysselsatte deres Sjæles hele Virksomhed. Aldrig havde unyttige Kundskaber bragt deres Taarer til at rinde; aldrig havde Undervisningen i en mørk Sædelære fyldt dem med Riedsommelighed. De vidste ikke at man bør ikke stjele, da Alt hos dem var fælles; ikke være umaadelig, da de havde for sig kun simple Retter; ikke lyve, da de ingen Sandhed havde at dølge. Man havde aldrig skræmmet dem ved den Underretning, at skræffelig Gudsstraf bier utaknemmelige Børn. Hos dem var barnligt Venskab et Foster af moderligt Venskab. Man havde ikke lært dem af Religionen andet, end det der gjør den elsket; og fremsendte de ikke i Kirken lange Bønner, saa opløstede de overalt hvor de vare, i Huus, paa Mark, i Skov, til Himlen uskyldige Hænder og et Hjerte fuldt af barnlig Kjærlighed.

Saaledes hengled deres første Barndom, liig en skøn Morgendæmring, der bebuder en skønnere Dag. Allerede deledede de med deres Mødre al Om sorgen for Husvæsenet. Saa-

snart Harens Gal forkyndte Morgenrødens Gjenkomst, stod Virginia op, hentede Vand fra den i Nærheden rindende Kilde, og kom tilbage for at tillave Frokosten. Kort derefter, naar Solen forgyldte disse Klippers Spidser, indfandt Margrete og hendes Søn sig hos Enken de la Tour; nu begyndte de sammen en Bøn, hvorpaa det første Maaltid fulgte; ofte indtog de det udenfor Døren i Græsset under en Vuegang af Bananatræer, hvilke forsynede dem baade med ganske tillavede Netter i deres nærende Frugter og med Borddug i deres lange og glindsende Blade. En sund og klæffelig Føde udviklede hurtigt de to unge Menneskers Legemer, og en mild Opdragelse malede i deres Træk Sjælens Reenhed og Tilfredshed. Virginia var ifkun tolv Aar: allerede var hun meer end halvvoxen; lange gule Lokker kryggede hendes Hoved; hendes rosenfarvede Ansigt, hendes blaae Øjne og hendes Korallæber lyste af den elskeligste Glands. De smilede stedse naar hun talede; men naar hun taug, gav deres naturlige Bevægelse imod Himlen dem et Udtryk af en høj Følelse og selv et Anstrøg af Melankolie. Hvad Paul angaar, saae man

allerede hos ham en Mands Karakter udvikle sig midt iblandt en Ynglings Yndigheder. Han var højere end Virginia, hans Hud mere brunladet, hans Næse krummere, og hans sorte Dine vilde have udtrykt lidt Stolthed, dersom ikke de lange Djenhaar, der, lig Pensler, omstraaled dem, havde givet dem den største Blidhed. Hvorvel han altid var i Bevægelse, blev han dog, saasnart hans Syster viste sig, stille, og satte sig hos hende. Ofte nåde de deres Maaltid uden at sige hinanden et Ord. Af deres Tausshed, af det utvungne i alle deres Stillinger, af de nøgne Fødders Skønhed, skulde man have troet at see en gammel Gruppe af hvidt Marmor, der forestillede nogle af Niobes Børn. Men af deres Blik, hvilke søgte hinanden, af deres Smil, gjengjeldte med endnu sødere Smil, skulde man have taget dem for hine Himlens Børn, hine salige Aander, hvis Natur er at elske hinanden, og som ikke behøve at meddele Følelsen ved Tanker og Venskab ved Ord.

Da imidlertid Enken de la Tour saae sin Datter udvikle sig med saa mange Yndigheder, følede hun sin Urolighed stige med sin Kjærlig-

hed. Hun sagde adskillige Gange til mig:
"Ihald jeg skulde dø, hvad vilde der da blive
af Virginia uden Formue?"

Hun havde i Frankrige en Tante af Stand,
rig, gammel og andægtig, som med saadan
Haardhed havde nægtet hende Understøttelse, da
hun havde givet sig med de la Tour, at
hun havde forlovet at tage sin Tilflugt til
hende, i hvad Yderlighed hun end maatte bli-
ve bragt til. Men da hun var bleven Moder,
frygtede hun ikke mere for et haanligt Afslag.
Hun meldte Tanten sin Mand's uformodentlige
Død, sin Datters Fødsel, og den Forlegenhed
hvortil hun befandt sig, langt fra sit Fædrene-
land, uden Tilstød og med et Barn. Hun fik
intet Svar. Men da hun var af en høj Ca-
racter, frygtede hun ikke mere for at ydmyge
sig, og udsætte sig for en Paarørendes Bebrei-
ser, der aldrig havde tilgivet hende at have æg-
tet en Mand uden Byrd, men dydig. Hun
tilskrev hende derfor ved alle Leiligheder, for at
vække hendes Følelse til Virginias Fordel. Men
mange Aar vare forløbne uden noget Erindrings-
tegn fra hende.

Endelig hørte Enken de la Tour i Aaret 1738 ved Herr de la Bourdonnais Ankønst hertil Den, at denne nye Guvernør havde et Brev til hende fra hendes Tante. Hun ilede til Portlouis, uden denengang at bekymre sig over der at lade sig see slet klædt, da Moderglæden satte hende over al Mennekesfrygt. Herr de la Bourdonnais gav hende virkelig et Brev fra hendes Tante. Denne tilkjændegav hende at hun havde forskyldt sin Skjæbne, fordi hun havde ægtet en Lykkeridder, en Ryggesløs; at Lidenstaberne førte Straf med sig; at hendes Mand's tidlige Død var en retfærdig Tugtelse fra Gud; at hun havde gjort vel i at gaae til Derne for ikke at vanære sin Familie i Europa, at hun, naar Alt kom til Alt, var i et godt Land, hvor hele Verden gjorde Lykke, undtagen de Dorne. Efter saaledes at have irettesat hende, sluttede hun med at rose sig selv. For at undgaae Giftermaals næsten altid sørgelige Følger, sagde hun bestandig at have afslaaet Ægteskabstilbud. Sandheden var, at hun var rangsyg, havde ikke villet ægte uden en Mand af høj Stand; men, ihvorvel hun var

saare rig, og man ved Hoffet er ligegyldig for Alt, undtagen Formue, havde der ingen ladet sig finde, der vilde binde sig til saa hæslig en Pige med saa haardt et Hjerte.

Hun lagde i Efterskrivt til, at efterat have overvejet Alt, havde hun eftertryffeligt anbefalet hende til Herr de la Bourdonnais. Hun havde virkelig anbefalet hende, men, — efter en nutildags temmelig almindelig Skik, der gjør at man maa frygte en Beskytter mere end en erklæret Fiende, — for hos Guvernøren at retfærdiggjøre sin Haardhed imod Systerdatteren, havde hun under Skin af at beklage hende, bagvasket hende.

Enken de la Tour, som det meest ligegyldige Menneske ikke havde kunnet see uden Deeltagelse og Agtelse, blev modtagen med megen Kaldde af Herr de la Bourdonnais, som havde faaet Fordom imod hende. Han svarede ikke paa det Skilderi hun gjorde ham af sin og sin Datters Forsatning, uden haardt og kort. "Jeg vil see til . . . vi vil see . . . med Tiden . . . der er mange Ulykkelige! . . . Hvorfore gjøre

sig en agtværdig Moster ugunstig? . . . Det er Dem der har Uret."

Enken de la Tour vendte tilbage til sit Huus, med et Hjerte synderlidt af Smerte og fyldt af Kummer. Da hun kom hjem, satte hun sig ned, kastede Mosterens Brev paa Bordet, og sagde til sin Veninde: "See det er Frugten af elleve Aars Taalmodighed." Men, Da der ikke var andre end Enken de la Tour tilstede der kunde læse, tog hun igjen Brevet, og oplæste det for hele den forsamlede Familie. Neppe var hun færdig, da Margrete med Levenhed sagde til hende: Hvad behøve vi dine Slægtninge? Har Gud forladt os? Han allene er vor Fader. Har vi ikke levet lykkelige indtil denne Dag? Hvorfor vil Du da græmme Dig? Du har intet Mod." Og da hun saae Enken de la Tour græde, kastede hun sig om hendes Hals, og trykkede hende i sine Arme med det Udbrud: "Veninde, kjære Veninde!" Men hendes egen Hulken kvalte hendes Stemme. Ved dette Syn brast Virginia i Taarer og trykkede snart sin Moders snart Margretes Hænder til sine Læber og sit Hjerte; Vauls Dine gnistrede

af Harme, han fæceg, knyttede Næver, stampede med Foden, da han ikke vidste til hvem han skulde holde sig. Ved at høre dette løb Domingo og Marie til, og nu lød i Hytten intet uden disse Sammerskrig: "Af Madam! . . . min gode Frue! . . . min Moder! . . . græd ikke..." Saa omme Venkabstegn adspredede Enken de la Tours Græmmelse. Hun tog Paul og Virginia i sine Arme, og sagde med fornsjet Mine til dem: "I ere Aarsag til min Lidelse, men I udgøre al min Fryd. Kiære Børn, Ulykken er ifkun langt fra kommen til mig; Lykken er tæt omkring mig." Paul og Virginia begreb hende ikke; men saasnart de saae hende rolig, smilede de og gave sig til at holde af hende. Saaledes vedbleve de alle at være lykkelige, og det var ifkun et Uvejr i en skøn Aarstid.

Disse Børns gode Natur udviklede sig fra Dag til Dag. Da deres Mødre en Søndag ved Morgenrødens Frembrud vare gangne til den første Messe i Pampelmussernes Kirke, saae de en bortløben Negerinde under de Bananas-træer der omringede deres Bolig. Hun var mager som en Beenrad, og var bedækket kun

med et Stykke grovt Lærred omkring Lænderne. Hun fastede sig for Fødderne af Virginia, — der just tillavede Familiens Frokost, — og sagde til hende: "Ungé Jomfrue, hav Medlidenhed med en stakkels flygtet Slavinde; i en Maaned har jeg vanket om i disse Bjerge, halvdød af Sult, ofte forfulgt af Jægere og deres Hunde. Jeg flyer for min Herre, der er en rig Plantør ved den sorte Flod. Han har behandlet mig som De seer." I det samme viste hun hende sit Lege- me, furet af dybe Mærker om de Svøbehug hun af ham havde faaet. Jeg vilde, lagde hun til, gaaet hen at drukne mig; men da jeg vidste, at De boede her, tænkte jeg: "Siden der endnu er gode Blanke i dette Land, behøver jeg ikke endnu at døe." Ganske bevæget svarede Virginia hende: "Nolig, ulykkelige Skabning! Spis, spis;" og gav hende den Husets Frokost, som hun havde tillavet. I saa Djeblik fortærede Slavinden den altsammen. Da Virginia saae hende mættet, sagde hun til hende: "Ulykkelige! Jeg har Lyst til at gaae hen og bede Din Herre om Naade for Dig; naar han seer Dig vil han blive bevæget til Medynk. Vil Du føre mig

til ham?" "Guds Engel, tog Negerinden Ordet, jeg vil følge Dem overalt hvor De befaler." Virginia kaldte paa sin Broder og bad ham ledsage hende. Den bortløbne Slavinde førte dem ad Stier, midt igiennem Skove, over høje Bjerge, som de med megen Møje flattrerede opad, og brede Floder, som de vadede igiennem. Endelig kom de henimod Middag til Foden af et Bjerg paa Breddene af den sorte Flod. Der såg de et velbyggt Hus, anseelige Plantager, og et stort Antal med alskens Arbeide sysselsatte Slaver. Deres Herre spadserede midt ibladnt dem, med en Pibe i Munden og en Røtting i Haanden. Det var en lang maver gulesten Mand, med dybtliggende Øjne og sorte sammengroede Øjenbryne. Ganske bevæget og med Paul ved Armen nærmede Virginia sig Plantøren, bad ham for Guds Skyld at tilgive hans Slavinde, som var nogle Skridt derfra bag ved dem. I Førstningen gjorde Plantøren ikke stort Bæsen af disse to fattigklædte Børn. men da han havde bemærket Virginias herlige Væxt, hendes skønne blonde Hoved under et blaat Klæde, og da han havde hørt den søde

Lyd af hendes Stemme, der skjælvende ligesom hendes hele Legeme, da hun bad ham om Naade, tog han sin Pibe af Munden, løftede sin Høtting imod Himlen og lovede med rædsommed, at tilgive sin Slavinde, ikke for Guds, men for hendes Skyld. Virginia gjorde strax Tegn til Slavinden at hun skulde nærme sig sin Herre; derpaa løb hun bort derfra, og Paul efter hende.

De besteg igjen tilsammen Bagsiden af det Bjerg hvorfra de vare nedstegne, og da de havde naaet dets Top, satte de sig under et Træ, overvældede af Træthed, Hunger og Tørst. Fastsende havde de tilbagelagt meer end halvtredie Mil siden Solens Opgang. Paul sagde til Virginia: "Syster, det er over Middag, Du er hungrig og tørstig; vi finde her intet at spise; lad os gaae tilbage ned ad Bjergget og bede Slavindens Herre om Mad." Oh nej, min Ven, tog Virginia Ordet, han har indjaget mig alt for stor Frygt. Glem ikke hvad Moder sommetider siger: De Ondes Brød fylder Sandets Mund. — Hvad skal vi da gjøre? sagde Paul: Disse Træer frembringe idel slette

Frugter. Her er ikke engang en Tamarin eller en Citron at læske Dig med. — ”Gud vil ynkes over os, svarede Virginia; han hører de smaa Fugles Stemme, der bede ham om Føde.” Neppe havde hun sagt disse Ord, før de hørte Lyden af en Kilde der faldt fra en Klippe i Nærheden. De løb did, stillede deres Tørst med dens krystallklare Vand, plukkede og spiste lidt Karse som vorte paa dens Bredde. Imedens de saae til alle Sider om de ikke kunde finde nogen nærsommere Føde, blev Virginia et ungt Palmetræ i Skoven vaer. Den Frugt dette Træ indslattede i Toppen imellem dets Blade, er en saare god Spise; men ihvorvel dets Stamme ikke var tykkere end et Skinneben, var det over tredsindstyve Fod højt. Træet selv bestaaer blot af et Bunt Trævler, men dets Bark er saa haard, at den støder de bedste Ører tilbage, og Paul havde ikke engang en Kniv. Det faldt ham ind at sætte Jld paa Foden af Træet; ny Forlegenhed: han havde ikke et Fyrrstaal, og desuden troer jeg ikke at man paa denne De, saa bedækket den er med Klipper, kan finde en eneste Flintesteen. Nødvendigheden gjør Vind:

skibelig, og de nyttigste Opfindelser skyldtes ofte de ulykkeligste Mennesker.

Paul besluttede at tænde Ild paa Negrenes Viis. Med Kanten af en Steen gjorde han et lidet Hul paa en ganske tør Gren, som han lagde under sine Fødder; derpaa tilspidsede han med det Skarpe af samme Steen en anden ligesaa tør Gren af et forskjelligt Slags Træ. Endelig satte han dette spidse Stykke Træ i det lille Hul i Grenen under hans Fødder, og rullede det hurtigen imellem Hænderne ligesom man ruller en Tvurl hvormed man vil bringe Chokolade til at skumme, hvorpaa, efter faa Djeblig, fra Berørelsespunkten udgik Røg og Gnister. Han samlede tørre Planter og flere Grene, og satte Ild paa Foden af Træet, hvilket strax derefter omfaldt med stor Bragen. Ilden tjente ydermere til at faae Frugten ud af de lange træagtige og spidse Blade hvori den var indsvøbt. Virginia og han spiste den ene Deel af denne Frugt raa, og den anden kogt under Asken, og de fandt dem lige velsmagende. Dette tarvelige Maaltid gjorde de, glade ved Erindringer om den gode Handling de den Morgen havde udø-

vet; men denne Glæde blev forstyrret ved den Urolighed hvori de formodede at deres lange Fraværelse maatte sætte deres Mødre. Virginia kom ofte tilbage paa denne Gjenstand; men Paul, som havde faaet sine Kræfter igjen, forsikrede hende at de snart skulde berolige dem.

Efter Maaltidet befandt de dem i stor Forlegenhed; thi de havde Ingen der kunde vise dem Vejen hjem. Paul, som aldrig tabte Modet, sagde til Virginia: "Vor Hytte ligger imod Middagsolen; vi maae, ligesom i Morges, gaag over hint Bjerg, som du der nede seer, med de tre Spidser. Naak afsted, Veninde." Dette Bjerg var de tre Brysters Bjerg, *) saaledes kaldet fordi dets tre Spidser have saadant Udseende. De nedstege nu af den sorte Flods Bjerg fra Nordfiden og naaede efter en Times Vandring Bredderne af en bred Flod der spærrede Vejen for

*) Der er mange Bjerge, hvis Toppe ere rundede i Form af Bryster og som i alle Eprog bære Navn deraf. Det er virkelig sande Bryster; thi fra dem nedrinde mange Strømme og Bække, der sprede Overflod over Jorden. De ere Udspringet til de fornemste Floder der væde den, og de nære bestandig disses Vand ved uafsladlig at sammendræge Ekserne omkring Spidsen af den Klippe der lig en Brystavorte fremrager midt i dem.

dem. Dette store Strøg af Den, ganske bedækket med Skove, er den Dag i Dag saa lidet kjendt, at adskillige af dets Floder og Bjerger endnu intet Navn have. Den Flod, paa hvis Bred de vare, flyder skummenbe over en Seng af Stene. Lyden af dens Bølge forfæredede Virginia; hun torde ikke sætte Fødderne deri for at gjenneqvade den. Da tog Paul Virginia paa sin Ryg og gif med denne Byrde over Flodens flibrige Stene uden at ændse Vandenes Larm. "Vær ikke bange, sagde han til hende: med Dig føler jeg mig saare stærk. Havde Plantøren ved den sorte Flod afslaaet Dig sin Slavindes Benaadelse, saa vilde jeg have givet mig i Slagsmaal med ham." — "Hvordanne, sagde Virginia, med dette store og slæmme Menneske! Hvad har jeg udsat Dig for? Min Gud! hvor det er vanskeligt at gjøre godt! Kun det Onde er let at gjøre." Da Paul var kommen paa den anden Bred, vilde han fortsætte Vejen med sin Syster paa Ryggen, og han indbildte sig saaledes at stige over de tre Brysters Bjerg, som han saae for sig i en Fjerdingvejs Afstand; men snart svege Kræfterne ham,

saa han var nødsaget til at sætte hende paa Jor-
 den og tage Hvile ved hendes Side. Nu sagde
 Virginia til ham: "Broder, Solen daler; Du
 har endnu Kræfter, og mine have forladt mig;
 lad mig blive her, og vend alene tilbage til vort
 Huus for at berolige vore Mødre." "Oh nej!
 sagde Paul, jeg gaaer ikke fra Dig. Overraster
 Natten os i denne Skov, vil jeg tænde Ild,
 jeg vil fælde et Palmetræ, Du skal spise dets
 Frugter og med dets Blade vil jeg danne en Løv-
 hytte for at sætte Dig i Sikkerhed." Da Vir-
 ginia derpaa havde hvilet sig et Kjende, rev hun
 af et gammelt hældende Træ paa Flod-Bred-
 den lange Hjortetungeblade der nedhang fra dets
 Stamme. Deraf gjorde hun et Slags Halvstøv-
 ler, hvori hun indsvøbte Fødderne, som Bejens
 Stene havde saaret til Blod; thi i sin Higen
 efter at være til Gavn havde hun glemt at tage
 Skoe paa. Da hun fandt sig lindret ved disse
 Blades Køle brækkede hun en Bambusgreen af,
 og gav sig paa Bejen, med den ene Haand styk-
 tet paa dette Fær, og den anden paa hendes
 Broder.

De gik saaledes sagte igjennem Skovene; men Trærnes Hvide og Bladenes Tæthed lod dem snart tabe af Syne de tre Brysters Bjerg, hvortil de styrede, og selve Solen, som allerede var nær ved at gaae ned. Efter nogen Tid forlode de, uden at mærke det, den bandede Sti ad hvilken de hidtil havde vandret, og befandt dem i et Labyrinth af Trær, Planer og Klipper, hvilken ingen Udgang havde. Paul lod Virginia sætte sig, og gav sig til, ganske ude af sig selv, at løbe frem og tilbage for at opspøge en Vej uden for dette tætte Krat; men han trættede sig forgjeves. Han steg op paa Toppen af et højt Træ for at opdage i det mindste de tre Brysters Bjerg; men han saa omkring sig ifkun Trætoppe, hvoraf nogle vare oplyste af den dalende Sols sidste Straaler. Imidlertid bedækkede Bjergenes Skygge allerede Skovene i Dalene; Binden lagde sig, som det plejer at skee ved Solens Nedgang; en dyb Stilhed herskede paa disse ensomme Steder, og man hørte der ingen anden Lyd end Skriget af Hjortene, der kom og søgte Vej paa disse fraliggende Steder. I Haab om, at en eller an-

den Jæger skulde kunne høre ham, raabte Paul nu af alle Kræfter: "Kom, kom Virginia til Hjælp!" Men ikkun Skovenes Gjenlyd svarede ham, og gjentog adskillige Gange: "Virginia . . . Virginia!"

Overvældet af Træthed og Bekymring, nedsteg Paul nu af Træet: han søgte om Midler til paa dette Sted at tilbringe Natten; men der var hverken Kilde, eller Palmetræ, eller endog en Gren af tørt Træ til at tænde Ild med. Nu fælede han af Erfaring hvor svage hans Udveje vare, og gav sig til at græde. Da sagde Virginia til ham: "Græd ikke, min Ven, dersom Du ikke vil overvælde mig med Bekymring. Det er mig der er Skyld i alle dine Lidelser, og i dem vore Mødre nu føle. Man bør ikke gjøre noget end ikke det gode, uden at raadspørge sine Forældre. O! jeg har været saare uforsigtig! og hun begyndte at fælde Taarer. Dog sagde hun til Paul: "Lad os bede til Gud, min Broder, og han vil vist ynkes over os." Neppe havde de fuldendt deres Bøn, før de hørte en Hund gjøe. "Den Hund, sagde Paul, tilhører en Jæger som om Astenen gaar paa Lur efter

Hjorte.” Kort derpaa fordobbledes Hundens Gøen. ”Mig synes, sagde Virginia, at det er vor Hyttes Hund Trofast. Ja jeg kjender dens Stemme: Skulle vi være saa nær hjemme, og ved Foden af vort Bjerg?” Virkelig var Trofast et Øjeblik derefter for deres Fødder; den gædede, hylede, gav sig, og overvældede dem med Kjærtegn. Før de endnu kunde komme tilbage fra deres Forundring, bleve de Domingo vaer der kom løbende hen til dem. Ved denne gode Negeres Komme gave de sig til, ligesom han, at græde af Glæde, uden at kunne sige et Ord. Da Domingo havde faaet sin Samling igjen; sagde han til dem: O mit unge Herskab, hvor deres Mødre ere urolige! de bleve saa forfærdede, da de ikke fandt Dem ved Hjemkomsten fra Messen, hvor jeg havde ledsaget dem hen! Maria, som arbejdede affides i Huset kunde ikke sige os hvor De vare gaaene hen. Jeg gik frem og tilbage rundt om Huset, og vidste ikke selv paa hvad Kant jeg skulde søge Dem. Endelig tog jeg Deres gamle Klæder,*) lod Trofast lugte

*) Dette Enlidheds-Træl af den sorte Domingo og hans Hund Trofast ligner meget det af den vilde Levenissa

til dem, og strax gav det stakkels Dyr, retsom
det havde forstaaet mig, sig til at følge Deres
Spor. Med Halsen i bestandig Bevægelse førte
Hunden mig lige til den sorte Flod. Der fik
jeg af en Plantør at vide, at De havde bragt
ham en bertigben Negerinde tilbage; og at han
for Deres Skyld havde skjenket hende Naade.
Men hvilken Naade! han viiste mig hende med
en Lænke ved Foden bunden til en Træblok og
med et trehaget Jernbaand om Halsen. Derfra
ledede Trofast, som stedse gik paa Spor, mig op
paa den sorte Flods Bjerg, hvor den atter stand-
sede og gjædede af alle Kræfter. Det var paa Bred-
den af en Kilde, tæt ved et omkastet Palmetræ,
og nær en Jld der endnu rygede. Endelig førte
den mig hid. Vi ere ved Foden af de tre Bry-
sters Bjerg og have endnu to fivte Mile hjem.
Skynder dem at spise og samle Kræfter." Nu
rakte han dem en Kage, Frugter, og en stor
Kalabas fyldt med en Drik der bestod af Vand,
Vin, Citronsaft, Sukker og Mustat, som deres
Mødre havde lavet for at styrke og lædse dem.

og hans Hund Oniah, som Crereroeur fortæller i sine
humane Bæve fra en amerikansk Landmand.

Virginia sukkede ved Tanken paa den stakkels Slavinde og deres Mødres Urolighed. Hun gjentog adskillige Gange: "O, hvor det er vanskeligt, at gjøre det Gode." Imedens Paul og hun lædskede sig, gjorde Domingo Ild, og da han paa Klipperne havde opstøgt et Slags krumt Træ, som man kalder Ronde-Træ, og som brænder ganske grønt samt giver en stor Lue fra sig, gjorde han deraf en Fakkel som han tændte; thi det var alt Nat: Men han kom i en endnu langt større Forlegenhed da man skulde give sig paa Vejen: Paul og Virginia kunde ikke mere gaac; deres Fødder vare hovne og ganske røde. Domingo vidste ikke, om han skulde gaac langt for at søge Hjelp til dem, eller paa dette Sted tilbringe Natten med dem. "Forsvunden er den Tid, sagde han til dem, da jeg bar Dem begge paa eengang i mine Arme. Nu ere De store, og jeg er gammel." Som han var i denne Angest, lod en Hob bortløbne Negere sig see en Snees Skridt derfra. Hovedmanden for dem nærmede sig Paul og Virginia med disse Ord: "Gode smaa Blanke, værer ikke bange; vi saae eder i Morges gaac forbi med en Negerinde -

fra den sorte Flod; J vilde bede hendes stemme Herre om Naade. Til Erkjendelighed vil vi bære eder hjem paa vore Skuldre." Nu gav han et Tegn, og fire af de stærkeste Negere gjorde strax en Værebør af Grene og Lianranke, satte Paul og Virginia paa den og løftede dem op paa deres Skuldre. Domingo gik foran med sin Fakkell, og saaledes gav de sig paa Vejen under Frydeskrig af den hele Skare der overvældede dem med Betsignelser. Bevæget sagde Virginia til Paul: O min Ven! aldrig lader Gud en Begierning ubelønnet.

De naaede henimod Midnat Foden af deres Bjerg, hvis øverste Dele paa adskillige Steder vare oplyste af Ild. Neppe besteg de det før de hørte Stemmer der raabte: er det eder, mine Børn? De tilligemed Negeren svarede: Ja, det er os. Og strax saae de deres Mødre og Maria der med luende Brande kom dem imøde. "Ulykkelige Børn, sagde Enken de la Tour, hvorfra kommer I? i hvilken Angst har I sat os?" "Vi komme, svarede Virginia, fra den sorte Flod hvor vi bad om Naade for en stakkels kortløben Slavinde, som jeg i Morges gav vor

Frokost da hun var nær ved at døe af Hunger; og det er bortløbne Negre der har bragt os tilbage.” Enken de la Tour omfavnede sin Datter uden at kunne tale; og Virginia, der følede sit Ansigt vædet af Moderens Taarer, sagde til hende: ”Du betaler mig for alt det Onde jeg har lidt!” Henrykt af Glæde trykkede Margrete Paul i sine Arme, og sagde til ham: ”Og Du ogsaa, min Søn, Du har udøvet en god Handling.” Da de vare komne i deres Hytte med Børnene, gave de de bortløbne Negre godt at spise, hvorpaa disse vendte tilbage til deres Skove under Tilbønsskninger af alskens Hæld.

Hver Dag var for disse Familier en Lyksaligheds og Fredens Dag. Hverken Kvind eller Uresnyge martrede dem. De efterhigede ikke udenfor dem et tomt Nye hvilket Mænken giver og Bagvasselsen tager. Det var dem nok at være hinandens egne Vidner og Dommere. Paa denne De, hvor man, ligesom i alle europæiske Colonier, kun er nysgen efter ondskabfulde Anekdoter, vare deres Dyder ja selv deres Navne ukjendte. Kun, naar en Forbigaaende paa Pampelmusseenes Vej spurgte en og anden

Glettens Indvaaner: "hvo boer hist oppe i de smaa Hytter?" svarede denne, uden at kjende dem: "Det er gode Folk." Saaledes udaande Violerne under tornefulde Buske langt bort deres søde Bellugt, endskjønt man ikke seer dem.

De havde fra deres Samtaler forviist Bagvaskelsen, der, under Skin af Retfærd, nødvendig stemmer Hjertet til Had eller til Falskhed; thi det er umuligt ikke at hade Menneskene, saafremt man troer dem onde, og at leve med de Onde, saafremt man ikke under falsk Skin af Velvillie dölger sit Had for dem. Følgelig forbinder Bagtalelsen os til at være i Ugunst hos Andre eller hos os selv. Men, uden at dømme Menneskene i Særdeleshed, taler de de sammen ickun om Midlerne til at gjøre Alle i Almindelighed vel, og uagtet de ikke havde Evne, saa havde de dog bestandig Lyst dertil, hvilken besjelede dem med en Velvillie der stedse var rede til at strække sig udenfor deres Kreds. Ved at leve i Eensomhed vare de saaledes, langt fra at være vilde, blevne mere mennneskelige. Forsynede ikke Samfundets forargelige Krønif

deres Samtaler med Stof, saa fyldte Naturens Betragtning dem derimod med Henrykkelse og Fryd. De beundrede med Begeistring et Forsyns Magt, hvilket ved deres Hænder imellem disse tørre Klipper havde udsprede Overflod, Undigheder, Fornøjelser, rene, simple og stedse gjenspirende.

I en Alder af tolv Aar stærkere og mere forstandig end Europæerne i det femtende, havde Paul forstaaet hvad sorte Domingo kun dyrkede. Han gik med ham i de nærliggende Skove og oprykkede de unge Planter af Citrontræer, af Pomeranstræer, af Tamarintræer, hvis runde Hoved er saa dejligen grønt, og af Attierer, hvis Frugt er fuld af en sukkersød Saft der lugter som Pomerants-Blomster. Han plantede disse allerede store Træer omkring dette Hægn. Han havde der saet Frø af Træer, som, fra det andet Aar af, bære Blomster eller Frugter, saadanne som Agathis, hvorpaa rundt omkring, liig en Lysekrones Krystaller, nedhænge lange Klaser af hvide Blomster; Papajen hvis grenløse Stamme i Form af en med grøn-

ne Meloner besat Støtte bærer en Krone af brede Blade der ligne Figentræets.

Han havde der endnu plantet Kærner og Steen af Badamierer, af Manguierers, af Avocater, af Gøjaver, af Jacquer og af Samroser. De fleste af disse Træer gave deres unge Herre allerede Skygge og Frugter. Hans arbejdsomme Haand havde udspredt Frugtbarheden indtil de mest golde Steder i denne Omkreds. Adskillige Slags Aloe, det med gule rødsribede Blomster behængte Figenblad, de tornefulde Vørlys hævede sig paa Klippernes sorte Hoveder, og syntes at ville naae de lange Lianer med blaae eller Skarlagens Blomster der hang hist og her langs med Bjergets Steilheder.

Han havde fordeelt disse Værter saaledes, at man med eet Øjekast kunde nyde Synet af dem. Midt i denne Dal havde han plantet de Urter der stige lidet, dernæst Smaatræerne, saa Middeltræerne, og endelig de store Træer, der omsluttede den, saa at denne udstrakte Indhægning fra dens Middelpunkt lignede et Amfiteater af Grønt, af Frugter og af Blomster, der indsluttede i sit Skjød Rjøfkenurter, Engreener

og Marke med Riis og Korn. Men idet han underkastede disse Bærter sin Plan, havde han dog ikke forladt Naturens. Ledet ved dens Anvisninger havde han paa de ophøjede Steder sat dem hvis Frøe er flygtigt, og paa Bandednes Bred dem hvis Sædkorn er indrettet til at svømme. Saaledes vorte hver Bært paa sit eget Sted, og hvert Sted modtog af sin Bært sin naturlige Prydelse. De Bander der nedstege fra disse Klippers Tinde, dannede i Grunden af Dalen her Kilder, hist store Spejle der midt i det Grønne gjentog Træerne i Blomster, Klipperne og Himlens Blaa.

Uagtet dette Jordstykkets store Uregelmæssighed vare alle disse Plantninger for største Deel ligesaa lette at bevandre som at see. Det er sandt, vi hjalp ham alle med vore Raad og vor Daad at tilendebringe Verket. Han havde anbragt en Stie der snoede sig omkring denne Dal, og hvoraf adskillige Grene gik tilbage fra Omfærdsen til Middelpunkten. Han havde draget Fordel af de mest knudrede Steder og ved den lykkeligste Harmonie forenet Spadseregangens Lethed med Jordbundens Haardhed, og tamme

Træer med vilde. Af denne uhyre Mængde rullende Stene, der for nærværende gjøre disse Beje tunge ligesom den største Deel af Den, havde han hist og her dannet Piramyder, i hvis Lag han havde blandet Jord og Rødder af Rosentræer, og adskillige andre smaa Træer, der holde af at groe paa Klipperne. I kort Tid bleve disse mørke og raae Piramyder bedækkede med Grønt eller med Glandsen af de skønneste Blomster. Grøfterne der vare beskyggede af gamle Træer som bøjede sig over deres Rand, dannede underjordiske for Heden utilgængelige Hvelvinger, hvor man om Dagen tog Røbe. En Stie førte til en Lund af vilde Træer, i hvis Midte groede trygt for alle Vinde et tamt frugt- betyngtet Træ. Hist var en Kornmark; her en Frugthave. Igjennem een Tilgang saae man Husene; igjennem en anden Bjergets ubestigelige Topper. Under en løvrig Lund af Tata- maker, hvori Lianer vare flettede, skelnede man ved høj Middag ingen Gjenstand; paa Spidsen af hiin store nærliggende Klippe der gaaer ud fra Bjerget sånede man alle Gjenstan- de i denne Indhegning og langt borte Havet

hvorpaa undertiden viste sig et Skib der kom fra Europa eller vendte did tilbage. Paa denne Klippe samlede disse Familier sig om Aftenen og nøde i Stilhed Lustens Kjærlighed, Blomsternes Bellugt, Kilderne's Surret, og Lysets og Skygernes sidste Harmonier.

Intet kan være behageligere end de Navne man havde givet de fleste af denne Labyrints fortryllende Steder. Den Klippe, jeg nys talte om, hvorfra man i lang Afstand saae mig komme, hed Venskabs Opdagelse. Paul og Virginia havde der i deres Lege plantet et Bambrør, paa hvis Top de hængte et lidet hvidt Tørklæde for at betegne min Ankomst saasnart de øjnede mig; saaledes som man hejser et Flag paa det nærliggende Bjerg naar man seer et Skib paa Havet. Det faldt mig ind at grave en Indskrift paa Stammen af dette Rør. I hvormegen Fornøjelse jeg paa mine Rejser har følet ved at see en Støtte eller et Mindesmærke fra Oldtiden, nyder jeg en endnu større ved at læse en velskreven Inscription. Da forkommer det mig som om en menneskelig Stemme gik ud fra Stenen, lod sig høre midt igjennem

Aarhundreder og henvendte sig til Mennesket midt i Orkerne med den Forkyndelse at han ikke er ene, og at andre Mennesker paa de samme Steder have følet, tænkt og lidt som han. Er nu denne Indskrift af en gammel Nation der ikke mere er til, saa fører den vor Sjæl hen til det Uendeliges Marker, og indgyder den Følelse af dens Udødelighed, ved at vise den at en Tanke har overlevet selv et Riges Fald.

Jeg skrev da paa Paul og Virginias lille Flagstang disse Linier af Horats:

Fratres Helenæ, lucida sidera,

Ventorumque regat pater,

Obstrictis aliis, præter Japyga.

(o: Styre Helenas Brødre, de lysende Stjerner, og Bindenes Fader! han lænkebinde disse, Nordvestvinden undtagen!)

Jeg gravede følgende Vers af Virgil i Barken af en Tatamak, — i hvis Skygge Paul undertiden satte sig, for langt fra at betragte det urolige Hav —:

"Fortunatus & ille deos qui novit agrestes!" o: "Lyffelig den, der kjendte de landlige Guder!"

Og dette over Døren til Enken de la Tours Hytte, som var deres Samlingssted:

”At *secura quies, & nescia fallere vita!*” o: ”Her er sikker Stolighed og et Levnet der ej forstaaer at bedrage.”

Men Virginia bifaldt ingenlunde mit Latin; hun sagde, at det jeg havde sat paa Foden af hendes Flagstang var alt for langt og alt for lærdt. Jeg havde, lagde hun til, holdt meer af: ”Stedse bevæget, men bestandig.” Dette Valgsprog, svarede jeg hende, vilde endnu bedre passe paa Dyden. Min Bemærkning bragte hende til at rødme.

Disse lykkelige Familier udstrakte deres følende Sjele til Alt det der omringede dem. De havde givet de, som det syntes, mest ligegyldige Gjenstande de smukkeste Navne. En Kreds af Pomerantstræer og Bananestræer, plantede i en Runddeel omkring en græssegroet Plads, i hvis Midte Virginia og Paul undertiden dansede, kaldtes *Enigheden*. Et gammelt Træ, i hvis Skygge Enken de la Tour og Margrete havde fortalt hinanden deres Ulykker, hed de *aftørrede Taarer*. Navnene *Bre-*

tagne og Normandie gave de til smaa Jordstykker, hvor de havde saaet Hvede, Jordbær og Erter. For, ligesom deres Fruer, at gjenkalde sig deres Fødesteder i Africa, kaldte Domingo og Marie to Strøg hvor der groede den Bært, de gjorde Kurve af, og hvor de havde plantet et Calebastræ, Angola og Foulepointe. Ved deres Himmelegnes Frembringelser underholdt saaledes disse landflygtige Familier de søde Selvbedrag om deres Land, og dæmpede Savnet deraf i et fremmet Jordstrøg. Ak! jeg har seet tusende samme Benævnelser oplive Træerne, Kilderne, Klipperne paa dette Sted der nu saaledes er omstyrtet og liig en Græciens Mark frembyder ifkun Ruiner og rørende Navne.

Men af Alt hvad dette Hegn indsluttede, var Intet mere behageligt end det man kaldte Virginias Hvile. Ved Foden af Klippen Venstres Opdagelse er en Fordybning, hvorfra udspringer en Kilde, der fra dens Bæld af danner en liden Vandgrav midt i en Eng af fine Bærter. Da Margrete havde bragt Paul til Verden, gjorde jeg hende en Foræring

af en Indianſk Cocos-Nød, ſom man havde givet mig. Hun plantede denne Frugt paa Bred- den af denne Vandgrav, for at det Træ, den maatte frembringe, engang kunde tjene til Epoche for hendes Søns Fødsel. Efter hendes Exempel plantede Enken de la Tour, da hun havde født Virginia, der i lignende Hensigt en anden. Af diſſe tvende Frugter blev tvende Cocos-træer, der udgjorde diſſe tvende Familiers ſamtlige Arkiver; det ene hed Pauls, det andet Virginias Træ. Begge vorte i ſamme For- hold ſom deres unge Eier, i en lidt ulige Hvide men ſom efter tolv Aars Forløb overgik deres Hytters. Allerede flettede de deres Grene i hin- anden, og deres unge Cocosnødder nedhang over Kildens Bæld. Paa denne Plantning nær hav- de man ladet Klippens Fordybning ſaadan ſom Naturen havde ſmykket den. Paa dens brune og vaade Sider ſtraalede i grønne og ſorte Stjerner brede Muurruder, og bølgede efter Vindenes Behag Hjortetungeblomſter der hang ſom lange Baand af purpurblandet grøn Farve. Tæt derved groede Strimer af Bedbende, hvis Blomſter ere næſten ligesom den røde Løvkois, og

Allehaande hvis blodrøde Bølge skinne mere end Corallen. Rundt omkring udaandede Balsomurten hvis Blade ere i Form af et Hjerte, og Basilicanen der lugter som Løvtagen, den sødeste Duft. Fra Epidsen af Bjergets Steilhed hang Lianer der lignede hængende Draperier og paa Klippernes Sider dannede store Betræk af Grønt. Indbudne af den frebelige Ensomhed tilbragte Søfuglene Natten der. Ved Solens Nedgang saae man der flyve langs Havbredderne Søelærken, og højt i Luften den sorte Fregatte, samt Vendekredsens hvide Fugl, hvilke efter Solens Exempel forlode det indiske Oceans Ensomheder. Virginia hvilede sig saa gjerne ved denne Kildes Rand, der var prydet med en paa eengang herlig og vild Pragt. Ofte tvættede hun der i Skyggen af de to Cocostræer Familiens Linne. Undertiden ledede hun sine Geder did paa Græs. Imedens hun lavede Ofte af deres Mælk, fornøjede hun sig med at see dem gnave Muurruderne paa Klippens steile Sider, og holde sig i Luften paa dens Rande, som paa en Godstytte. Da Paul saae, at dette Sted var elsket af Virginia, bragte han fra den

nærliggende Skov alle slags Fuglereder did. Fuglenes Fædre og Mødre fulgte deres Unger, og nedsatte sig paa dette nye Plantested. Virginia uddeelte iblandt dem fra Tid til anden Korn af Riis, Mais og Hirse. Saa snart hun viste sig forlod de pibende Drossler, de bengaliske Finker, hvis Qviddren er saa sød, Cardinalerne, hvis Figur er af Gldfarve, deres Buske; Papegojerne, grønne som Smaragder, nedstege fra Latantræerne i Nærheden; Algerhønsene løb til under Græsset; alle mellem hinanden gik, som Ryllinger, lige til hendes Fødder. Paul og hun frydede sig med Henrykkelse over deres Lege, Vedelyst og Elskov.

Elskelige Børn, i Uskyldighed tilbragte I saaledes eders første Dage med at øve eder i Velgjerninger! Hvor mange Gange trykkede ikke paa dette Sted eders Mødre eder i deres Arme med Belsignelser til Himlen for den Trøst I beredte deres Alderdom, og fordi de saae eder under saa lykkelige Bårer gaae ind i Livet! Hvormange Gange delede jeg ikke i Skyggen af disse Klipper med dem de landlige Maaltider, som ikke havde kostet noget Dyr Livet. Kalebasser fyldte med Mælk, friske Æg, Riiskager,

lagte paa Bananastræets Blade, Kurve med Jordæbler, med Pomerantser, med Granater, med Bananas, med Ananas, frembøde paa een- gang de sundeste Retter, de muntreste Farver og den behageligste Smag.

Samtalen var ligesaa blid og ligesaa uskylbig som disse Gæstebud. Paul talede ofte om den forgangne og den kommende Dags Arbejder. Han tænkte altid paa noget til Nytte for Samfundet. Her vare Stierne ikke be- quemme; der sad man ilde; de unge Løvsale gave ikke Skygge nok; for Virginia vilde være kedre der.

I Regntiden tilbragte de alle, Herskab og Tyende, Dagen sammen i Hytten, syssel- satte med at gjøre Græsmatter og Bambuskur- ve. I den største Orden opstillede ved Murens Bægge saae man River, Hakker, Spader, og ved Siden af disse Agerdyrkningsredskaber de Producter som vare Frugterne deraf, hele Sæk- ke med Riis, Mege med Korn og Høbe af Bana- nasdruer. Smag forenede sig der stedse med Overflødigheden. Underviist af Margrete og af sin Moder tillavede Virginia der Sorbetter

og Hjertestyrkninger, Saften af Sukkerrør, Citroner og Cedras.

Naar Natten var kommen, spiste de ved Skinnet af en Lampe; saa fortalte Enken de la Tour eller Margrete en og anden Historie om Reisende der ved Nattetid havde faret vild i de af Nøvere foruroligede europæiske Skove, eller Skibrudet af et Fartøj, som Stormen havde kastet paa en ubeboet Des Klipper. Ved disse Fortællinger opluedes deres Børns sølende Sjæle. De bad Himlen vise dem den Naade at de engang kunde udøve Gæstfrihed imod saadanne Ulykkelige. Endelig skiltes de to Familier ad for at lægge sig til Hvile, med utaalmelig Længsel efter at sees igjen næste Dag. Undertiden sov de ind ved Lyden enten af Regnen der i Strømme faldt paa deres Hytters Tag, eller af Vindene som tilbar dem den fjerne Brusen af Bølgerne der brøde sig paa Havbredden. De takkede Gud for deres personlige Sikkerhed, den de følede dobbelt med Hensyn paa den fjerne Fare.

Efter anden læste Enken de la Tour højt nogen rørende Historie af det gamle eller

af det nye Testamente. De grublede lidet over disse hellige Bøger; thi deres Theologie bestod ligesom Naturens heel i Følelse, og deres Sædelære, ligesom Evangeliums, heel i Handling. De havde ikke bestemt nogle Dage til Glæde og andre til Sorg. Hver Dag var dem en Festdag, og Alt det der omringede dem et Guds Tempel, hvor de uden Ophør beundrede et uendeligt og almægtigt Væsen, Menneskenes Velgører. Denne Følelse af Tillid til den øverste Magt fyldte dem med Trøst for det Forbigangne, med Mod for det Nærværende og med Haab for det Tilkommende. See saaledes havde disse Fruentimmer, af Ulykken tvungne til at gaa tilbage til Naturen, hos dem selv og deres Børn udviklet hine Følelser, som Naturen giver for at hindre os fra at segne i Ulykken.

Men da undertiden i den ordentligste Sjel reise sig Skyer der forurolige den, saa, naar et eller andet af deres Samfunds Medlemmer syntes sorgmodigt, samlede alle de andre sig omkring det og mere ved Følelser end ved Betragtninger bortrexe det fra de bittre Tanker. Enhver anvendte der sin særegne Karakter: Mar-

grete en levende Munterhed, Enken de la Tour en blid Gudelære, Virginia samme Kjertegn, Paul Frjmodighed og Hjertelighed. Maria og Domingo selv bidroge deres. De bleve bekymrede naar de saae Bekymring; og fældte Taarer, naar de saae Taarer. Saaledes snoe svage Planter sig i hinanden for at modstaae Orkanerne.

Paa den skønne Aarstid gik de hver Søndag i Messe i Pampelmussernes Kirke, hvis Klokke De seer hist nede paa Sletten. Did kom rige Indvaanere i Bærestol, hvilke adskillige Gange gjorde sig Umage for at indgaae Bekjendtskab med disse saa ringe Familier, og indbøde dem til Deltagelse i Forlystelser. Men de afsløg stedse deres Tilbud med Anstændighed og Verbødighed, overbeviste om at de Mægtige ikke søge de Svage uden for i dem at have søjelige Folk, og at smigre deres gode og onde Liden-skaber. Paa den anden Side flyede de med ikke mindre Omhu Maskapie med de smaa Indvaanere, der i Almindelighed ere misundelige, bagtaleriske og plumpe. De ansaaes i Førstningen af hine for frygtsomme, af disse for hovmodige; men deres tilbageholdende Opførel-

sel var ledsaget af saa forbindlige Artigheds-Brevs især imod de Nødlidende, at de umærkelig vandt de Riges Agtelse og de Fattiges Tillid.

Efter Messen kom man og anmodede dem om en eller anden Velvillighed. Snart spurgte en nedslagen Person dem til Naads, snart bad et Barn dem gaae hen til dets syge Moder i Nabolaget. De medbragte altid Recepter tjenlige i de blandt Indvaanerne almindelige Sygdomme og forenede dermed den velvillige Adfærd der giver Smaatjenester saa stor Værdi. Det lykkedes dem især at forjage Sjælslidelser, hvilke ere saa utaalelige i Ensomheden og i et svagt Legeme. Enken de la Tour talede med saa megen Tillid om Guddommen, at den Syge ved at høre hende, troede den nærværende. Virginia kom saa ofte tilbage derfra, med Djnene vaade af Taarer, men Hjertet fuldt af Fryd; thi hun havde havt Leilighed til at gjøre vel. Hende var det der i Forvejen tillavede de for de Syge nødvendige Lægemidler, som hun siden med usigelig Gode rakte dem. Efter disse Menneskeligheds Besøg forlængede de undertiden deres Vej igjennem det lange Bjergs Dal hen til mit,

hvor jeg ventede dem til et Middagsmaaltid paa Bredden af den lille Flod der rinder i mit Nabolag. Til disse Lejligheder anskaffede jeg mig nogle Flasker gammel Vin for ved denne Europas søde og hjertestyrkende Product at forsøge vore Indianiske Maaltiders Munterhed. Til andre Tider satte vi hinanden Støve paa Breddene af Havet, ved Mundingen af nogle andre smaa Floder, som her ikke ere synderligt andet end store Bække. Did bragte vi fra vor Bolig Levnetsmidler af Planteriget, hvilken vi søjede til dem hvormed Havet i Overflødighed forsynede os. Vi fiskede paa Kysterne Krebs, Rejer, Krabber, Havpindsvin, Østers og alle slags Muslinger. De skrækkeligste Steder skaffede os ofte de roligste Fornøjelser. Undertiden saae vi, siddende paa en Klippe i Skyggen af det vilde Hav, Bøvrerne med forfærdelig Bragen brydes under vore Fødder. Paul, der ellers svømmede som en Fisk, gik undertiden paa Stenflipperne de indstyrtende Bølger imøde; naar de nu nærmede sig flygtede han hen imod Strandbredden foran deres store skummende og brølende Ruller der forfulgte ham saare langt ind paa

Sandet. Men ved Synet heraf udstødte Virginia gjennemtrængende Skrig, og sagde at de Lege indjogede hende megen Angst.

Paa vore Maaltider fulgte Sange og Dandse af disse to unge Folk. Virginia besang Landlivets Held og de Ulykker der ramme Søefolkene, hvilke Gjerrighed formaaer til hellere at beseile et rasende Element, end at dyrke den Jord der saa fredelig yder saa meget Godt. Undertiden udførte hun paa Negrenes Maneer en Pantomime med Paul. Pantomimen er Menneskets første Sprog; den er kjendt af alle Nationer; den er saa naturlig og saa udtryksfuld at de Hvides Børn ikke tøve med at lære den, saasnart de have seet de Sorte øve sig deri. Virginia gjenfaldte sig, iblandt det hendes Moder havde læst med hende, de Historier der mest havde rørt hende og fortalte med megen Naivitet de fornemste Begivenheder deraf. Snart viste hun sig ved Lyden af Domingos Tantan paa Græspladsen med en Krukke paa Hovedet. Hun gik med Frygtsomhed frem til Kilden af en nærliggende Bæk for der at øse Vand. Domingo og Maria, der forestillede Madians Hyrder,

forbøde hende at nærme sig den og lode som om de dreve hende tilbage. Paul ilede hende til Hjælp, slog Hyrderne, fyldte Virginias Krukke, løftede den paa hendes Hoved og satte paa dette tillige en Krands af røde Blomster der højnede Hvidheden af hendes Hud. Nu blandede jeg mig i deres Lege, paatog mig Maguels Rolle, og gav Paul min Datter Sephora til Ægte.

En anden Gang forestillede hun den ulykkelige Ruth, der som Enke og Fattig vender tilbage til sit Land, hvor hun efter en lang Fraværelse finder sig fremmed. Domingo og Maria spillede Høstfolkene. Virginia lod som om hun hist og her i deres Fjed sankede nogle Kornar. Med Efterlignelse af en Patriarchs Værdighed spurgte Paul hende; skjelvende svarede hun paa hans Spørgsmaal. Snart bevæget af Medynk forundte han Ukyldigheden et Fristed og Ulykken Gæstfrihed. Han fyldte Virginias Forflæde med alskens Levnetsmidler, førte hende for os, som for Byens Ældste, og erklærede at han hendes Armod uagtet tog hende til Ægte. Ved denne Scene kom Enken de la Tour til at gjenkalde sig den hielpeløse Stilling hvori

hendes egne Vaarværende havde forladt hende, hendes Enkestand, den gode Modtagelse Margrete havde ydet hende, hvorpaa nu var fulgt Haabet om et lykkeligt Ægteskab imellem deres Børn; hun kunde ikke holde sig for at græde, og denne blandede Erindring af Ulykker og Held bragte os alle til at fælde Bedrøvelses- og Glædes-Taarer.

Disse Skuespil bleve opførte med saa megen Sandhed, at man troede sig henflyttet til Syriens eller Palæstinas Gletter. Vi manglede ingenlunde Decorationer, Illuminationer og Orkestre, hvilket alt passede til dette Skuespil. Skuepladsen var i Almindelighed i Korsveien af en Skov, hvis Aabninger dannede omkring os adskillige Buer af Løvverk. Om Dagen vare vi i deres Middelpunkt-beskyttede mod Solen; men naar denne var nedstegen til Horisonten, spredede dens ved Trærnes Grene brudte Straaler sig i Skovenes Skygger i en Ildregn, der frembragte den mest majestætiske Virkning. Undertiden viiste dens Glade sig heel ved det Yderste af en Allee, og gjorde denne ganske gyldstrende af Lys. Forneden belyst ved dens saf-

rangule Straaler glimrede Træernes Løvverk som Topatser og Smaragder. Deres mørkefulde og brune Stammer syntes forandrede til Støtter af gammelt Metal, og efterat Fuglene i Stilhed havde begivet sig i det bladrigt Mørke for der at tilbringe Natten, hilste de, forundrede over igjen at see en anden Morgenrøde, alle paa eengang ved tusende og tusende Sange Dagens Stjerne.

Natten overraskede os saare ofte i disse landlige Fester; men Luftens Reenhed og Himmelsegnens Blidhed tillode os at sove under en Ajoupa midt i Skovene uden at frygte for Nævere enten i Nærheden eller langt fra. Enhver vendte den følgende Dag tilbage til sin Hytte, og fandt den igjen i samme Tilstand hvori han havde efterladt den. Der var dengang saa megen Godtroenhed og Oprigtighed paa denne handelsløse De, at Dørene paa mange Huse ikke lukkedes med Nøgle, at en Laas var en Nysgjerrigheds Gjenstand for adskillige Creoler.

Men der var i Karlobet af de Dage som runde for Paul og Virginia Dage af end større Glædelighed; det var deres Mødres Festsdage.

Virginia forsendte ikke Aftenen forud at ælte og koge Hvedemeelskager dem hun sendte til fattige Familier af blanke Indsødte, som aldrig havde spist europæisk Brød og som, uden nogen Hjælp af Negrene, nødsagede til at leve af Cassav midt i Skovene, ikke, for at kunne bære deres Fattigdom, besad enten den Dummhed der ledsager Slaveriet, eller det Mod der kommer af Opdragelsen. Disse Kager vare de eneste Foræringer Virginia kunde gjøre af Eiendommens Overskud; men dermed forenede hun en huld Adfærd som gav dem stor Værdie. I Førstningen var det Pauls Sag selv at bringe dem til disse Familier; og naar de modtog dem lovede de at tilbringe den følgende Dag hos Enken de la Tour og Margrete. Man saa da en Huusmoder komme med to tre ynkværdige Døtre, der vare gultne, magre og saa frygtsomme at de ikke torde slaa Djnene op. Virginia satte dem snart i godt Lume; hun beværtede dem med Forfriskninger hvis Godhed hun forhøiede med en eller anden synderlig Omstændighed der efter hendes Mening forøgede Behageligheden: denne Drik var lavet af Margrete; hin af hendes

Moder; hendes Broder havde selv plukket denne Frugt i Toppen af et Træ. Hun formaaede Paul til at faae dem til at dandse. Hun lod dem ingenslunde gaae før hun saae dem fornøiede og tilfredsstillede. Hun vilde at de skulde være glade ved hendes Families Glæde. "Man nyder ikke selv Lykke, sagde hun, uden ved at sysselsætte sig med andres Lykke." Naar de toge hjem, overtalede hun dem til at tage det med der syntes at have gjort dem Fornøjelse, og skjulede den Nødvendighed ej at afslaae hendes Gaver under Skinnets af disses Nyhed eller Besynderlighed. Bemærkede hun altfor megen Usselhed i deres Klæder, saa valgte hun, med sin Moders Samtykke, nogle af sine, og gav Paul det Vrende hemmelig at lægge dem ved Dørene til deres Hytte. Saaledes gjorde hun godt, liig Guddommen; hun fulgte Belgjørerinden og vilste Belgjerningen.

I andre Europæere, hvis Sjel fra Barndommen af fyldes med saa mange mod Lykkelig-
heden stridende Fordomme, I kunne ikke fatte
hvorledes Naturen kan give saa meget Lys og
saa mange Glæder. Indskrænket til en liden

Kreds af menneskelige Kundskaber nærer eders Siel snart Grændsen for sine kunstige Nydelse; men Naturen og Hjertet ere uudtømmelige. Paul og Virginia havde ingen Uhre, ingen Almanakker, ingen chronologiske, historiske og philosophiske Bøger. Deres Livs Tidsrum rettede sig efter Naturens. De kjendte Dagens Timer af Trærnes Skygge, Aarstiderne af de Tider hvorpaa Trærne yde deres Blomster eller Frugter, og Aarene paa Tallet af deres Indhøstninger. Disse takkelige Billeder udbredte den største Ynde i deres Samtaler. "Det er Tid at spise til Middag, sagde Virginia til Familien, Skyggerne af Bananatræerne ere ved disse Fødder;" eller ogsaa: "Natten nærmer sig, Tamarinerne lukke deres Blade. — Naar kommer Du og besøger os? sagde nogle Veninder fra Nabolaget til hende. — Paa Sukker-Rørenes Tid, svarede Virginia. — Dit Besøg vil være endnu sødere og behageligere end de," toge de unge Piger Ordet. Naar man spurgte om hendes og Pauls Alder, sagde hun: "Min Broder er i Alder med Rildens store Røst træ, og jeg med det mindste. Manguiererne have

tolv Gange, og Pomerantstræerne fire og tyve Gange baaret Frugt siden jeg kom til Verden. Deres Liv syntes ligesom Favnernes og Dryadernes fæstet til Træernes, de kjendte ingen andre historiske Tidsaffnit end deres Mødres Liv, ingen anden Tidsregning end deres Vinhavers, ingen anden Philosophi end at gjøre hele Verden godt og befale sig i Guds Haand.

Overalt hvortil behøvede disse unge Folk at være rige og lærde paa vor Viis? Deres fornødenheder og Ukyndighed forøgede endog deres Lyksalighed. Der var ingen Dag, da de jo meddeelte en og anden Hjælp eller Oplysning; jeg søger Oplysning, selv om end deri blandede sig Wildfarelser; det rene Menneske har ingen farlige at frygte. Saaledes vorte disse to Naturrens Børn. Ingen Kummer havde rynket deres Pande; ingen Umaadelighed havde fordærvet deres Blod; ingen uslykkelig Lidenstabs havde besmitet deres Hjerte; Kjerlighed, Uskyldighed, Gudhengivenhed udviklede hver Dag deres Sjæls Skønhed med usigelige Undigheder i deres Træk, Stillinger og Bevægelser. Sjøvets Morgen havde de dens hele Friskhed:

saadanne vare i Edens Have vore første Forældre, da de, udgaaende fra Guds Hænder, saae hinanden, nærmedes, og taledes sammen i Førstningen som Broder og Syster. Virginia, blid, beskedet, tillidsfuld som Eva, og Paul, liig Adam, voren som en Mand og kunstløs som et Barn.

Undertiden ene med hende — han har tusende Gange fortalt mig det — sagde han ved Hjemkomsten fra sine Arbejder til hende: ”Naar jeg er træt, giver Synet af Dig mig Kræfter igjen. Naar jeg fra Bjergets Top bjer Dig dybt i denne Dal, forekommer Du mig imellem vore Vinhøje som en Rosenknop. Vandrer Du hen til vore Mødres Huus, saa har Agerhønen, der iler til sine Kyllinger, en mindre skøn Vært og en mindre let Gang. Om end Træerne røve mig Synet af Dig, behøver jeg ikke at see Dig for at gjenfinde Dig; noget af Dig, — jeg kan ikke sige hvad — bliver tilbage for mig i den Luft Du gaaer igjennem, paa det Græs hvor Du sidder. Naar jeg nærmer mig Dig, tryller Du alle mine Sandser. Himlens Blaa er mindre skønt end Dine Øjnes; Bengaliske Fin-

fers Sang mindre sød end Lyden af Din Stemme. Rører jeg blot ved Enden af Din Finger, bæver mit hele Legeme af Fryd. Erindre Dig den Dag, da vi gik over de rullende Flintestene i de tre Brysters Flod. Da jeg kom paa dens Bredde var jeg allerede bitterlig træt; men da jeg havde faaet Dig paa min Ryg, syntes mig at jeg som en Fugl besad Vinger. Siig mig ved hvad Kraft Du fortryller mig. Er det ved Din Forstand? Bore Mødres er jo større. Er det ved Dine Kjerter? De omfavne mig jo tiere end Du. Jeg troer, det er ved Din Godhed. Jeg glemmer aldrig at Du barfødde gik til den sorte Flod og bad om Naade for en stakkels bortløben Slavinde. Der, min Elskede, tag denne blomstrende Green af et Citrontræ, som jeg har brækket den i Skoven. Du maa om Natten stille den ved Siden af Din Seng. Spis denne Honningkage; jeg har taget den til Dig paa Toppen af en Klippe. Men hvil Dig først paa mit Skjød, og jeg er ikke træt mere."

Virginia svarede ham: "Min Broder! Solens Straaler om Morgenens paa Spidsen af

disse Klipper glæde mig mindre end Din Nær-
værelse. Jeg elsker inderlig min Moder, jeg
elsker inderlig Din; men naar de kalde Dig
min Søn, elsker jeg dem endnu mere. De
Kjertegn de yde Dig gjøre større Indtryk paa
mig end de jeg selv modtager af dem. Du spør-
ger mig, hvorfor Du elsker mig; Alt hvad der
er opdraget sammen elsker jo hinanden. Se
vore Fugle: opdragne i de samme Næder elske de
hinanden ligesom vi; de ere altid sammen lige-
som vi. Hør hvorledes de fra eet Træ til det
andet kalde paa og svare hinanden. Ligesaa le-
des, naar Echo lader mig høre de Sange Du
paa Bjergets Top spiller paa Din Fløjte, gjen-
tager jeg dybt i denne Dal Ordene deraf. Du
er mig kjær fremfor alt siden den Dag Du for
min Skyld vilde slaes med Slavindens Herre.
Siden den Tid har jeg mangen Gang sagt til
mig selv: Ak! min Broder har et godt Hjerte;
uden ham vilde jeg have været død af Skræk.
Hver Dag beder jeg til Gud for min Moder,
for Dig, for vort stakkels Eyende; men naar
jeg udfigter Dit Navn, synes mig at min An-
dagt stiger. Jeg beder saa indstændig til Gud

at der ikke maa hændes Dig noget Ondt! — Hvorfor gaaer Du saa langt og saa højt og søger Frugter og Blomster til mig? Have vi ikke nok af dem i Haven? See hvor træt Du er! Du er ganske sødt.” Og med sit lille hvide Tørklæde tørrede hun nu hans Pande og Kinder, og gav ham mange Kys.

Imidlertid følede Virginia sig nogen Tid derefter foruroliget af en ukjendt Smerte. — Hendes skønne blaae Øjne fik en sort Rand; hendes Huud gulnede; en almindelig Mæthed afkræftede hendes Legeme. Rolighed viste sig ikke mere paa hendes Pande, Smil ikke mere paa hendes Læber. Man saae hende paa eengang munter uden Glæde, og nedslagen uden Kummer. Hun skede sine uskyldige Lege, sine behagelige Arbejder og sin elskede Families Selskab. Hun vankede hid og did, paa Plantagens eensomste Steder; hun søgte Hvile overalt og fandt den ingensteds. Ved Synet af Paul gik hun undertider spørgende hen imod ham; men med eet blev hun nær ved ham pludselig forelegen; en levende Rødme farvede hendes blege Kinder, og hendes Øjne torde ikke mere dvæle

paa hans. Paul sagde da til hende: "Disse Klipper flødes med Grønt; vore Fugle synge naar de see Dig. Alt rundt om Dig er muntert, Du ene er bedrøvet." Han søgte ved et Favntag at opmuntre hende; men hun vendte Hovedet bort og flygtede skjelvende hen til sin Moder. Den Ulykkelige følede sig forvirret ved sin Broders Kiertejn. Paul fattede ikke disse nye og besynderlige Ulykker. Et Onde kommer sjelden alene.

En af hine Somre, der fra Tid til anden ødelægge de mellem Vendekredsen beliggende Lande, kom og strakte sine Ødelæggelser hid. Det var imod Enden af December, da Solen i Bufkens Tegn tre Uger med sine lige Straaler heder Isle de France. Sydvestvinden, som der næsten hele Aaret igjennem hersker, blæste ikke mere. Lange Støvhvirvler reiste sig paa Veiene, og bleve hængende i Luften. Jorden sprak allevegne; Græsset var brændt; hede Uddunstninger fremgik af Bjergenes Side og de fleste Bække vare fortørrede. Ingen Sky kom fra Havkanten. Ikkun hævede sig om Dagen røde Damppe over Gletterne, og saae ved Solens

Nedgang ud som Luerne af en Ildbrand. Natten selv bragte ingen Dvægelse til den antændte Dunstfreds. Maanens Ring stod ganske rød op i en taaget Horisont, og var af en uforholdsmæssig Størrelse. De afkræftede Fjorder paa Siderne af Højene strakte Halsen mod Himlen, trak efter Vejret, og Dalene gjenlode af deres sørgelige Brøl. Casrerne selv, der ledede dem, lagde sig paa Jorden for der at finde Kjærlighed. Alle vegne var Solen brændende og den qvælende Luft gjenlød af de summende Insecter der søgte at lædse sig i Menneskers og Dyr's Blod.

I en af disse brændende Nætter følede Virginia alle sine Smertes Tilfælde fordoble sig. Hun stod op, satte sig, lagde sig igjen, og fandt hverken Søvn eller Hvile i nogen Stilling. Ved Maanens Skin giver hun sig paa Veien til Kilden. Hun seer dens Udspring, der, Tørken uagtet, endnu randt i Sølvtraade over Klippens brune Sider. Hun styrter sig i dens Bækken. Strax opliver Kjærligheden hendes Sanser og tusende behagelige Grindringer fremstille

Ag for hendes Sjæl. Hun gjenkalder sig at i hendes Barndom morede hendes Moder og Margrete sig ofte med paa dette samme Sted at bade hende og Paul; at Paul siden, forbeholdende hende ene dette Bad, havde udhulet dets Seng, bedækket Bunden med Sand, og paa disse Bredder saaet Krydderurter. Hun seer i Vandet paa sine nøgne Arme og paa sin Barm Gjenskjæret af de to ved hendes Broders og hendes Fødsel plantede Palmetræer, som over hendes Hoved sammenvlevede deres grønne Grene og deres unge Cocosnødder. Hun tænker paa Pauls Venkab, der er sødere end de vellugtende Dufte, renere end Kilderne Vand, stærkere end de forenede Palmetræer; og hun sukker. Hun tænker paa Natten, paa Ensomheden; og en fortærende Gld overfalder hende. Strax forlader hun forfærdet disse farlige Skygger og disse Bande der brænde mere end det hede Jordstrøgs Solstråler. Hun iler til sin Moder at søge Bistand i nød sig selv. Adskillige Gange, som hun vilde fortælle hende sine Lidelser, trykkede hun hendes Hænder i sine; adskillige Gange var hun nær ved at udsige Navnet Paul, men hendes

beklemt Hjerter lod Tungen uden Udtryk; hun lagde sit Hoved paa Moderens Skjød og kunde blot oversømme dette med Taarer.

Enken de la Tour opdagede vel Aarsagen til hendes Datters Smerte, men vovede slet ikke at tale til hende derom. "Mit Barn, sagde hun til hende, vend Dig til Gud, som efter Gotbefindende raader over Helbred og Liv. Han prøver Dig i Dag, for at belønne Dig i Morgen. Tænk paa at vi ikke ere paa Jorden uden for at øve Dyd.

Imidlertid rejste denne overdrevne Hede Dunster fra Havet hvilke bedækkede Den som en uhyre stor Sol skjærm. Bjergenes Toppe samlede dem omkring sig; og lange Ildfurer gik fra Tid til anden ud af deres taagesvøbte Tinder. Snart gjensløde Skovene, Sletterne og Dalene af skræffelige Jordenskræld; forfærdelig Regn faldt fra Himlen. Skummende Strømme styrte sig langs Siderne af dette Bjerg; Grunden af denne Dal var bleven et Hav; den højtliggende Plads hvorpaa Hytterne findes en liden Ø, og Indgangen til denne Dal en Gluse,

hvorrigjennem blandede med de brusende Bølge
udgik Jordstykker, Træer og Klipper.

Skjælvende bad hele Familien til Gud i En-
ken de la Tours Hytte, hvis Tag knagede gyse-
lig ved Vindens Magt. Uagtet dens Dør og
Vinduesflaader vare godt lukkede, kunde dog
der alle Gjenstande skjælnes igjennem Tømmervær-
kets Fældinger, saa levende og idelige vare Lynene.
Ledtaget af Domingo gik den uforfærdede Paul,
Stormens Næsen uagtet, fra den ene Hytte til
den anden, hist sikrede han en Bæg med en Pil-
le, her rammede han en Pæl ind, og ikke vend-
te han tilbage uden for at trøste Familien med
det nære Haab om godt Vejr's Gjenkomst. Vir-
kelig ophørte Regnen henimod Aften; Sydvest-
vinden tog igjen sit sædvanlige Løb; de stormige
Skyer bleve fastede mod Nordvest; og den da-
lende Sol viste sig ved Horisonten.

Virginias første Attraae var at see sin
Hviles Sted igjen. Paul nærmede sig hende
med frygtssom Mine, og rakte hende sin Arm
for at hjælpe hende at gaae. Smilende modtog
hun den og de gik sammen udaf Hytten. Luf-
ten var frisk og klar. Hvide Nøgghvirvler hæ-

vede sig over Spidserne af Bjerget der hist og her var furet af de Strømmes Skum som tørredes fra alle Kanter. Hvad Haven angaaer, da var den ganske omkasket ved forfræffelige Hulveje; den største Deel Frugtræer vendte Rødderne i Væjret; store Sanddynger bedækkede Eng-Menerne og havde fyldt Virginias Bad. Imidlertid stod de to Kokostræer ranke og dejligen grønne: Men der var ikke mere i Omegnen enten Græsbænke eller Løvhytter, eller Fugle, nogle Bengaliske Finker undtagne, der, paa Toppen af de nærliggende Klipper med flynkende Sange beklagede Tabet af deres Unger.

Ved Synet af denne Ødelæggelse sagde Virginia til Paul: "Du har bragt Fugle hid, Orkanen har dræbt dem. Du havde plantet denne Have, den er nedbrudt. Alt paa Jorden forgaaer; ene Himlen forandres ikke." Paul svarede hende: "Hvorfor kan jeg ikke give Dig noget fra Himlen! men jeg eier Intet, ikke engang paa Jorden." Rødmende tog Virginia Ordet: "Du eier Sanct Pauls Billede." Neppe havde hun sagt dette før han løb hen og op-

søgte det i sin Moders Hytte. Det var i
 Smaat og forestillede Eneboeren Poul. Mar-
 grete betragtede det med dyb Andagt. Hun
 havde længe som Pige baaret det om sin Hals;
 da hun derpaa var bleven Moder, havde hun
 hængt det om sin Søns. Det havde endog
 truffet sig, at, da hun, frugtsommelig med ham
 og forladt af Verden, havde beskuet denne vel-
 gjørende Eneboers Billede, havde hendes Foster
 faaet nogen Lighed dermed, hvilket havde be-
 stemt hende til at lade ham bære hans Navn og
 at give ham til Skytshelgen Een der havde til-
 bragt sit Liv langt fra Menneskene hvilke havde
 bedraget, og siden forladt ham. Virginia mod-
 tog af Pauls Hænder dette lille Billede med
 disse Ord i en bevæget Tone: "Min Broder,
 det skal aldrig komme fra mig saalænge jeg le-
 ver, og jeg skal aldrig glemme, at du har givet
 mig det eneste Du ejer i Verden." Ved denne
 Venstabs Tone, ved denne uventede Tilbage-
 komst af Fortrolighed og Omhed, vilde Paul
 omarme hende; men let som en Fugl undsløj hun,
 og lod ham tilbage udenfor sig selv, da han ikke
 fattede saa besynderlig en Fremgangsmaade.

Imidlertid sagde Margrete til Enken de la Tour: "Hvorfor gifte vi ikke vore Børn sammen? De have en hæftig Lidenſkab for hinanden, hvilket min Søn endnu ikke er ſig bevidſt. Naar Naturen faaer talet til ham, vaage vi forgjeves over dem; Alt er at befrygte." Enken de la Tour ſvarede hende: "De ere alt for unge og alt for fattige. Hvilken Hjerteforg for os, om Virginia bragte ulykkelige Børn til Verden, dem hun fanſkee ikke havde Styrke til at opdraage! Din Neger Domingo er ſaare affældig; Marie er ſvagelig. Jeg ſelv, kjere Veninde, har i femten Aar følet mig meget ſvækket. Man ældes hurtig i de varme Lande, og endnu hæftigere i Kummer. Paul er vort eneste Haab. Lad os hie til Alderen har dannet hans Temperament, og han kan underholde os ved ſit Arbeide. For nærværende Tid veed Du at vi ikke have ſtort mere end det Nødvendige til hver Dag. Men lade vi Paul for en ſøje Tid reise til Indien, ſaa vil Handelen forſyne ham med Midler til at kjøbe ſig en Slave for, og ved hans Tilbagekomſt kan vi gifte ham med Virginia; thi jeg troer, at Ingen kan gjøre min kej-

re Datter saa lykkelig som Din Søn Paul. Vi vil tale derom med vor Nabo."

Virkelig raadspurgte disse Koner mig, og jeg var af deres Mening. "Indiens Have", sagde jeg til dem, ere skønne. Naar man nyttter en gunstig Aarstid for at gaae over herfra til Indien, er det en Reise paa en sex Uger i det Højeste, og ligesaa lang Tid behøves for at at komme tilbage. Vi vil i vor Egn samle Barer til Paul; thi jeg har Naboer der elske ham meget. Naar vi give ham blot raat Kattun, hvoraf vi, formedelst Mangel paa Møller, til at rense det, ingen Brug gjøre; Ibenholts, der er saa almindeligt her at det tjener til Brændsel, og nogle Harpirer der tabe sig i Skovene; saa sælges alt dette temmelig godt i Indien, og er os her saare unyttigt."

Jeg paatog mig at bede Herr de la Bourdonnais om at tillade Indskibningen til denne Reise, og allerførst vilde jeg underrette Paul derom; men hvor forundret blev jeg, da dette unge Menneske med en Fornuftighed langt over hans Alder sagde til mig: "Hvorfor vil De at jeg

skal forlade min Familie for jeg ved ikke hvilken Lykkeplan? Er der i Verden en fordelagtigere Handel end Dyrkelsen af en Mark der undertiden yder halvtredesindstyve og hundrede for een? Vil vi drive Handel, kan vi da ikke drive den ved at føre vort Overflødige herfra til Byen uden at jeg skal fare til Indien? Vore Mødre sigte mig at Domingo er gammel og afsældig; men jeg, jeg er ung, og jeg bliver stærkere hver Dag. Og om nu noget i min Fraværelse tilstødte dem, især Virginia som allerede lider? Nei, jeg kan aldrig beslutte mig til at forlade dem.”

Hans Svar satte mig i en stor Forlegenhed; thi Enken havde ikke dulgt for mig Virginias Forsatning og den Lyst hun havde til at lade disse unge Folk blive nogle Aar ældre ved at sende den ene fra den anden. Det var Drivesjere jeg ikke vovede at lade Paul ymte noget om.

Imedens dette foregik, kom fra Frankrig et Skib, hvormed fulgte Brev til Enken de la Tour fra hendes Fæder. Frygt for Døden, uden hvilken haarde Hjerter aldrig bleve søgende, havde slaaet hende. Hun var sluppen op af

en haard Sygdom som havde udartet til Tæring, og som Alderdommen gjorde ulægelig. Hun bad sin Systerdatter komme tilbage til Fran-
krige, eller, om hendes Helbred ikke tillod hen-
de at gjøre saa lang en Reise, paalagde hun hen-
de at sende Virginia som hun bestemte en god
Opdragelse, et Giftermaal ved Hoffet, og alle
sine Midler. Hun forenede, sagde hun, Til-
bagekomsten af hendes Godhed med Udførelsen
af hendes Villie.

Neppe var dette Brev blevet læst i Fami-
lien, før det udbredte Forfærdelse der. Domin-
go og Maria gave sig til at græde. Ubevæge-
lig af Forbauselse syntes Paul nærved at komme
i Harmen. Virginia fæstede Øjnene paa sin
Moder, og torde ikke fremsføre et Ord. "Skul-
de De nu kunne forlade os?" sagde Margrete
til Enken de la Tour. — "Nei, min Veninde,
nei, mine Børn, tog Enken de la Tour Ordet,
jeg vil aldrig forlade eder. Jeg har levet med
eder, og med eder vil jeg dø. Jeg har ikke
kjendt Lyksalighed uden i eders Bendskab. Er
min Sundhed nedbrudt, saa ere gamle Græn-
møller Aarsag dertil. Mit Hjerte blev saaret

ved mine Naarørendes Haardhed og ved Tabet af min dyrebare Egtefælle. Men siden har jeg hos eder i disse usle Hytter smagt mere Trøst og Held, end nogensinde min Families Rigdomme selv lode mig haabe i mit Fædreland."

Ved denne Tale randt Glædes-Taarer fra alle Øjne. Paul trykkede Enken de la Tour i sine Arme, og sagde til hende: "Jeg vil heller ikke forlade Dem. Jeg vil ikke reise til Indien. Vi vil alle arbejde for Dem, kjære Mama; Intet skal De nogensinde savne saalænge De bliver hos os." Men af hele Selskabet var Virginia den, der yttrede mindst Glæde og som følede mest derved. Hun var det øvrige af Dagen stille oprømt, og hendes Roligheds Gjenskomst satte Kronen paa den almindelige Tilfredshed.

Da de næste Dag ved Solens Opgang alle efter Sædvane før Frokosten havde holdt Morgenbøn, meldte Domingo at en Herre til Hest med to Slaver i Følge nærmede sig Baaningen. Det var de la Bourdonnais. Han gik ind i Hytten, hvor hele Familien var ved Bordet. Virginia havde nys efter Landets

Skik fremsat Kaffe og Riis kogt i Vand. Hun havde dertil søjet varme Kartøfler og friske Bananas. Hele Bordtøjet bestod i halve Kalebasser og til Dug tjente Bananasblade. Guvernøren yttrede først nogen Forundring over denne Boligs Fattigdom. Derpaa henvendte han sig til Enken de la Tour og sagde til hende, at de almene Forretninger undertiden hindrede ham fra at tænke paa enkelte, men at hun havde større Fordringer paa ham. "De har, Madame, lagde han til, i Paris en Tante af Stand og betydelig Formue; hun forbeholder Dem sine Midler, og venter Dem hos sig." Enken de la Tour svarede Guvernøren, at hendes flette Helbred ikke tillod hende at foretage sig saa lang en Reise. "Idetmindste, tog Herr de la Bourdonnais Ordet, hvad Deres Gonsfru Datter angaaer, som er saa ung og saa elskværdig, kan De ikke, uden Uretfærdighed, berøve hende saa stor en Arv. Jeg dølger ikke for Dem at Deres Tante har vendt sig til Regjeringen for at faae hende til sig. Man har i den Anledning tilskrevet mig, at jeg, om fornødent, gjordes, skulde bruge min Magt; men da jeg udøver den:

ne kun for at gjøre Indvaanerne her i Colonien lykkelige, saa venter jeg af Deres Willie allene et Offer af nogle Aar, hvorpaa Deres Datters Forsørgelse og Deres hele Vel berøer. Hvorfor kommer man til Eilandene? Det er jo for der at gjøre Lykke? Er det ikke meget behageligere at gaae tilbage og finde den igjen i sit Fædreland."

Idet han sagde disse Ord, satte han en tung Pose med Piaastre paa Bordet, hvilken en af hans Negre havde båret med. "See, sagde han, det er af Deres Tante bestemt til Reisetilberedelserne for Deres Jomfru-Datter." Derpaa endte han med i velvillig Tone at bebreide Enken de la Tour, at hun ikke i sin Trang havde henvendt sig til ham, men roste imidlertid hendes ædle Mod. Paul tog strax Ordet, og sagde til Guvernøren: "Herre, min Moder henvendte sig til Dem, og De modtog hende slet." — "Har De nok et Barn, sagde Herr de la Bourdonnais til Enken de la Tour?" — "Nei, min Herre, svarede hun, det er min Venindes Søn, men han og Virginia ere fælles for os, og os lige kjære." "Unge Menneske, sagde nu Guvernøren til Paul, naar De

faaer skaffet Dem Erfarenhed i Verden, vil De indsee Embedsmænds Ulykke; De vil erkjende hvor let det er at indtage disse forud, og hvorledes de ofte give den snedige Skurk hvad der tilhører Fortjenesten som skjuler sig."

Efter Enken de la Tours Indbydelse satte Herr de la Bourdonnais sig ved hendes Side. Paa creolsk Viis nød han til Frokost Kaffe blandet med Riis kogt i Vand. Han blev indtaget i den lille Hyttes Orden og Reenlighed, i disse to fortryllende Familiers Enighed, og selv i de gamle Tjenestefolks Nidkærhed. "Her er, sagde han, ikkun Træmøbler; men man finder der klare Ansigter og Guldhjertes." Henreven af Guvernørens Venlighed sagde Paul til ham: "Jeg ønsker at være Deres Ven; thi De er en retskaffen Mand." Herr de la Bourdonnais modtog med Fornøjelse dette Bevis paa Deboerens Hjertelighed. Han omfavnede Paul med et Haandtryk, og forsikrede ham om at han kunde regne paa hans Venskab.

Efter Frokosten tog han Enken de la Tour i Enrum, og sagde hende at der snart gik et Skib hvormed hendes Datter kunde seile til

Franfrige; at han vilde anbefale hende til en Dame af hans Slægt som fulgte med; at hun vel maatte vogte sig for at give Slip paa en anseelig Formue for en Tilfredsstillelse af nogle Aar. — "Deres Tante, lagde han til, idet han gik bort, kan ikke henstæbe Livet længer end to Aar. Hendes Venner have meldet mig det. Tænk vel derpaa. Lykken kommer ikke hver Dag. Spørg Dem for. Alle Folk, af sund Fornuft vil holde med mig . . ." Hun svarede ham, "at da hun ingen anden Lyksalighed i Verden attraaede end sin Datters, saa overlod hun hende ganske at bestemme om hun vilde reise til Franfrige eller ikke."

Enken de la Tour var ikke utilfreds over at have fundet en Lejlighed til i nogen Tid at adskille Virginia og Paul for at berede engang deres begges Lyksalighed. Hun tog derfor sin Datter til Siden, og sagde til hende: "Mit Barn, vore Tjenestefolk ere gamle; Paul er saare ung; Margrete ældes; jeg er allerede svagelig; døde jeg, hvad vilde der da blive af Dig uden Formue midt i disse Ørkener? Du vilde da blive ene, Ingen have der kunde være Dig til

synderlig Hjelp, og see Dig nødsaget til, for at op-
holde Livet, nafladelig at arbeide i Jorden som en
Daglønner. Denne Forestilling fylder mig med
Smerte." Virginia svarede hende: "Gud har
fordømt os til Arbeide. Du har lært mig at ar-
beide, og at velsigne ham hver Dag. Hidind-
til har han ingenlunde forladt os; han vil al-
drig forlade os. Hans Forsyn vaager især over
de Ulykkelige. Du har sagt mig det saa mange
Gange, min Moder! Jeg vil aldrig kunne be-
slutte mig til at forlade Dig." Bevæget tog
Enken de ia Tour Ordet: "Jeg har ingen an-
den Plan end at gjøre Dig lykkelig, og engang
at gifte Dig med Paul, der ikke er Din Bro-
der. Tænk nu paa at hans Lykke kun beroer
paa Dig."

En ung Pige, der elsker, troer at hele Ver-
den er lidende derom. Hun lægger det Elsk
over sine Dine som hun har over sit Hjerte;
men naar det er lettet ved en venstabelig Haand,
undslippe hendes Kjerlighed de lønlige Lidelser
som igjennem en aaben Skranke, og Fortrolig-
heds søde Udgydelser afløse det Tilbagehold og
de Hemmeligheder hvormed hun omringede sig.

Bevæget ved de nye Beviser paa sin Moders Godhed fortalte Virginia hende hvor store hendes Kampe havde været, hvilke havde havt Gud alene til Bidne; at hun saa hans Forsyns Bistund i en øm Moders der bifaldt hendes Tilbøjelighed, og styrede hende ved sine Raad; at hun nu, understøttet af hende, fandt Alting talsende for at hun skulde blive hos hende uden Urolighed for det Nærværende og uden Frygt for det Tilkommende.

Da Enken de la Tour saa at hendes Fortrolighed havde frembragt en Virkning modsat den hun havde ventet sig, sagde hun til hende: "Mit Barn, jeg vil ingenslunde nøde Dig; overvej i Fred, men dølge for Paul Din Kjerlighed. Er en Piges Hjerte fanget, saa har hendes Elsker Intet meer at bede hende om."

Henimod Aften, da hun var ene med Virginia, kom ind til hende en høi Mand i en lang blaa Kjole. Det var en Geistlig, Missionær paa Den, samt Enken de la Tours og Virginias Skriftefader. Han var sendt af Guvernøren, og sagde, idet han kom ind: "Mine Børn, Gud være lovet! nu ere I rige. I kan

nu høre eders gode Hjerte og gjøre godt imod de Fattige. Jeg veed hvad Herr de la Bourdonnais har sagt eder, hvad I have svaret ham. Gode Mama, Deres Sundhed byder Dem at blive her; men De, unge Jomfru, De har ingen Undskyldning. Man maa adlyde Forsynet, sine gamle Paarørende selv om disse ere uretfærdige. Det er et Offer, men det er Guds Befaling. Han har hengivet sig for os; efter hans Exempel bør man hengive sig for sin Families Vel. Deres Reise til Frankrige vil faae en lykkelig Ende. Vil De ikke nok tage derhen, kjære Jomfru?"

Med nedslagne Dine og skjælvende svarede Virginia ham: "Er det Guds Befaling, modsætter jeg mig slet ikke. Guds Villie skee," sagde hun grædende.

Missionæren gik bort, og begav sig hen at aflægge Guvernøren Regnskab for sit Vren- des Udfald. Imidlertid lod Enken de la Tour mig ved Domingo bede at komme hen til hende, da hun vilde høre mit Raad i Henseende til Virginias Afreise. Jeg var ingenlunde af den Mening at man skulde lade hende reise. Jeg

anseer for sikre Lykkeligheds Grundsatninger, at man bør foretrække Naturens Fordele for alle Lykkens, og at vi ikke bør søge udenfor os, hvad vi kan finde hos os. Jeg udstrækker disse Sætninger til Alt uden Undtagelse. Men hvad formaede mine Maadeholds Raad imod en stor Fornuets Blændverk, og mine naturlige Grunde mod Verdens Fordomme og en for Enken de la Tour hellig Autoritet? Denne Kone raadspurgte mig altsaa kun for Belansthændigheds Skyld, og overvejede ikke mere efterat hendes Skriftefader havde fældet Dom. Selv Margrete, som, uagtet de Fordele hun af Virginias Lykke haabede for sin Søn, med Styrke havde modsat sig hendes Afreise, selv hun gjorde ingen Indsigelser mere. Hvad angaaer Paul, som ikke vidste hvad Beslutning man vilde tage, da forfærdedes han ved Enken de la Tours og hendes Datters Samtaler under fire Dine, og overgav sig til en mørk Rumtner. ”Man smeder paa noget imod mig, sagde han, siden man skjuler sig for mig.”

Imidlertid havde det Rygte udbredt sig paa Den, at Lykken havde besøgt disse Klip-

per, og man saa nu alskens Handlende Klatter
did op. I disse ringe Hytter udframmede de
Indiens rigeste Stoffer; det prægtigste Knyer
fra Goudelour, Tørklæder fra Paliacat og Ma-
sulipatan, Musliner fra Dacca, jævne, stri-
bede, broderede, gjennemsigtige som Dagen;
Bomuldstøi fra Surat saa deiligen hvidt,
Sirtser af alle Farver, og af de mest sjeldne
med mørk Grund og grønne Grene. De ud-
rullede kostbare Silketøier fra China, gjennem-
skaarne Kattuner, Damaster hvide som Atlask,
andre grønne som Engen, andre blændende røde;
rosenrødt Taft, stærke Atlasker, Pekiner ild-
rige som Klæde, Nanfiner hvide og gule, og
lige til madagascarske Lærredskjorter.

Enken de la Tour vilde at hendes Datter
skulde kjøbe Alt hvad der kunde fornøie hende;
hun vaagede alene over Barernes Priser og
Beskaffenhed, af Frygt for at de Handlende
skulde bedrage hende. Virginia valgte Alt hvad
hun troede at være hendes Moder, Margrete og
dennes Søn behageligt. " Dette, sagde hun,
var godt til Møbler, hint til Marias og Do-
mingos Brug." Endelig var den Pose Piaastre

anvendt, førend hun endnu havde tænkt paa sine egne Fornødenheder. Hun maatte tage sin Lod i de Foræringer hun havde uddeelt til Selskabet.

Gjennemtrængt af Smerte ved Synet af disse Lyffens Gaver, der spaaede Virginias Afreise, kom Paul nogle Dage efter til mig. Med modfalden Mine sagde han da: "Min Syster reiser bort. Hun gjør allerede Tilberedelser til Reisen. Jeg beder Dem, kom hen til os. Anvend Deres Indflydelse hos hendes Moder og hos min til at holde hende tilbage." Jeg gav efter for Pauls Bønner, ihvorvel overbevist om, at mine Forestillinger vilde være uden Virkning.

Havde Virginia forekommet mig fortryllende i blaat Lærred fra Bengalen, med et rødt Klæde omkring sit Hoved, saa var det endnu noget ganske andet, da jeg saae hende pyntet som dette Lands Damer. Hun var klædt i hvidt Musselin, foret med rosenrødt Taft. Hendes lette og ranke Væxt tegnede sig fuldkomment under hendes Livstykke; og hendes blonde Haar, flettede i dobbel Fletning, ledsagede beundringsværdigen hendes jomfruelige Hoved. Hen-

des skønne blaae Øjne vare fyldte med Tungsind; og hendes Hjerte, der foruroligedes af en bekæmpet Lidenſkab, gav hendes Hud en livelig Farve og hendes Stemme en Lyd fuld af Følelse. Selv Modſætningen af den smagfulde Pynt, hun syntes mod sin Villie at bære, gjorde hendes Sørghmodighed end mere rørende. Ingen kunde ſee eller høre hende, uden at føle ſig bevæget. Pauls Betyrning forøgedes derved. Nedſlagen over ſin Søns Forfatning ſagde Margrete under fire Øjne til ham: "Hvorfor, min Søn, vil Du nære et falſk Haab der gjør Dig Savnet end bitterere? Det er Tid, at jeg aabenbarer Dig dit og mit Livs Hemmelighed. Frø fru de la Tour er paa Moderens Side i Slægt med en rig og højfornem Dame. Du derimod er ifkun en ſtaffels Bøndekones Søn og hvad der er det værſte Du er et uægte Barn."

Det Ord u æ g t e ſatte Paul meget i Forundring. Han havde aldrig hørt det før: han bad derfor ſin Moder ſige ham Betydningen deraf, hvorpaa hun ſvarede ham: "Du har ingen lovlig Fader havt. Da jeg var Pige, forledte Kjerlighed mig til at begaae en Svaghed hvoraf

Du var Frugten. Mit Fjellerin har røvet Dig Din fædrene, og min Møder Dig Din mædrene Familie. Ulykkelige, Du har ingen anden Slægt i Verden end mig alene!” Hun brast i Tårer. Paul trykkede hende i sine Arme og sagde: ”Min Moder, siden jeg ingen anden Slægt har i Verden end Dig, saa vil jeg elske Dig desmere. Men hvad er det for en Hemmelighed Du har aabenbaret mig? Jeg seer nu hvad der river Gensfru de la Tour bort fra mig, og hvad der i Dag bestemmer hende til at reise. Ak! hun foragter mig sikkert!”

Imidlertid var Episerimen kommen og man satte sig tilbords; men enhver i Selskabet tumledes af sin Lidenstkaab, alle spiste derfor lidt og talte intet. Virginia gik først bort og satte sig paa dette Sted hvor vi nu ere. Paul fulgte strax derpaa efter hende, og tog Plads ved hendes Side. Begge iagttogte længe en dyb Tausked. Det var en af hine deilige Nætter, der ere saa almindelige imellem Berdefredsene, og hvis Skønhed den mesterligste Pensel ikke formaaer at skildre. Maanen viste sig midt paa Himlen, omringet med et Gardin af Skyer,

som dens Straaler lidt efter lidt adspredte. Dens Skin udbredte sig umærkeligen over Dens Bjerge og over deres Tinder, der glimrede af et forsvøvet Grønt. Vindene holdt deres Aandedrag tilbage. Man hørte i Skovene, i Dale-
nes Dybhed, paa Spidser af disse Klipper, smaa Skrig, sagte Qviddren af Fugle der i deres Næ-
der holdt af hinanden, glade ved den klare Nat og den rolige Luft. Alle, indtil Insecterne, summede under Græsset; Stjernerne tindrede paa Himlen, og Havets Skød gjentog deres bævende Billeder. Med tankespredte Djekast gjennem-
løb Virginia den mørke Horisont, der kunde skjælnes fra Dens Kyst ved Fiskernes røde Gld; ved Indløbet til Havet øjnede hun et Lys og en Skygge. Det var Løgten og Skroget af det Skib, hvorpaa hun skulde gaae ombord til Eu-
ropa, og som, nærved at sætte Seil til, for Anker ventede paa Stiltens Ophør. Ved dette Syn blev hun urolig, og vendte Hovedet bort, at Paul ikke skulde see hende græde.

Enken de la Tour, Margrete og jeg sad nogle Skridt derfra under Bananatræer; og i

Mattens Taushed hørte vi tydelig deres Samtale som jeg ikke har glemt.

Paul sagde til hende: "Jomfru, De rejser, siger man, om tre Dage. De frygter ikke at udsætte dem for Havets Farer; det Hav hvorfor De er saa forfærdet!" — "Jeg maa, svarede Virginia, adlyde mine Frænder, min Pligt." — "De forlader os, tog Paul Ordet, for en fraværende Slægtning som De aldrig har seet!" — "Åh! sagde Virginia, jeg vilde have blevet her min hele Levetid; min Moder har ikke villet det. Min Skriftefader har sagt mig, at Guds Villie var, jeg skulde rejse; at Livet var en Prøve o, det er en saare haard Prøve!"

Hvad, gjensvarede Paul, saa mange Grunde have bestemt Dem, og ingen har holdt Dem tilbage! Åh, der er endnu flere, som De ikke siger mig. Rigdommen har store Tillokkelser. De vil i en ny Verden snart finde En at give det Brodernavn, De ikke mere giver mig. De vil vælge denne Broder iblandt Folk der ere Dem værdige ved en Herkomst og en Formue, jeg ikke kan tilbyde Dem. Men, hvor vil

De hen for at vorde mere lykkelig? Hvor vil De finde et Land, der kan være Dem mere kjert end det hvor De er fød? Hvor vil De danne Dem et Selskab mere-elskeligt end det der elsker Dem? Hvorledes vil De kunne love uden Deres Moders Kjertegn, hvortil De er saa vant? Hvad vil der blive af hende, som allerede er til Aarene, naar hun ikke mere seer Dem ved sin Side, ved Bordet, i Huset, paa Spadsere- turen hvor hun styttede sig paa Dem? Hvad vil der blive af min Moder, der elsker Dem ligesaa højt som hun? Hvad skal jeg sige til den ene som til den anden, naar jeg seer dem græde over Deres Fraværelse? Grusomme! jeg taler ikke til Dem om mig: men hvad vil der blive af mig, naar jeg om Morgenens ikke seer Dem mere hos os og naar Natten frembryder uden at forene os igjen, naar jeg skuer hine tvende Pal- metræer der plantedes ved vor Fødsel og i saa lang Tid vare Vidner paa vort gjensidige Benskab? Ak! siden en ny Lod træffer Dig, siden Du søger andre Lande end Dit Fødeland, andet Gode end det mit Arbejde ydede, saa lad mig ledsage Dig paa det Skib hvormed Du reiser. Jeg vil be-

rolige Dig i Stormene, hvilke indjage Dig saa megen Skræk tillands. Jeg vil lægge Dit Hoved til Hvile i mit Skød; jeg vil varme Dit Hjerte ved mit Hjerte; og i Frankrige, hvor Du vil søge Formue og Storhed, vil jeg tjene Dig som Din Slave, lykkelig blot ved Din Lykke; i hine Palæer hvor jeg skal see Dig tjent og tilbedet, vil jeg endnu være rig og adelig nok til at gjøre Dig det største blandt Offere ved at dæ for Dine Fødder.

Hulken qualte hans Stemme, og vi hørte Virginias, som sagde til ham disse af Suk afbrudte Ord: "Det er for Din Skyld jeg reiser... for Dig som jeg har seet hver Dag bøjet af Arbeide for at ernære to skrøbelige Familier. Har jeg givet efter for Leiligheden til at vorde rig, saa er det skeet for tusendefold at gjengjelde Dig det Gode, Du har gjort os. Kan nogen Lykke staa ved Siden af Dit Venskab? Hvad er det Du siger mig om Din Fødsel? Al! var det mig endnu mueligt at give mig en Broder, vilde jeg da vælge nogen anden end Dig? O Paul! Paul! Du er mig meget kjerere end en Broder! Hvor det har kostet mig at støde Dig fra

mig! Jeg vilde ønske at Du vilde hjælpe mig til at skille mig fra mig selv, indtil Himlen velsigner vor Forening. Nu, jeg bliver, jeg reiser, jeg lever, jeg dør: gjør med mig, hvad Du vil. Vige uden Dyd, har jeg kunnet modstaae Dine Kjertegn, og jeg kan ikke bære din Smerte!”

Med disse Ord greb Paul hendes Arme, holdt hende tæt omfavnet, og udbrød i stærkelig Tone: ”Jeg reiser med hende; Intet skal kunne rive mig fra hende.” Enken de la Tour sagde da til ham: ”Min Søn, om Du forlader os, hvad vil der da blive af os?”

Skjælvende gjentog han disse Ord: ”Min Søn . . . Min Søn . . .” — ”Du min Moder? sagde han til hende; Du som skiller Broder og Søster fra hinanden! Begge have vi diæt Dit Bryst; Begge have vi, opdragne paa Dine Knæ, af Dig lært at elske hinanden; Begge have vi sagt hinanden det tusinde Gange. Og nu forviser Du hende fra mig! Du sender hende til Europa, til hint barbariske Land der nægtede Dig et Fristed, til grusomme Vaarvrende der sloge Haanden af Dig selv. Du har sagt mig; at jeg ingen Rettigheder mere har

over hende, at hun ikke er min Søster. Hun er mig Alt, min Rigdom, min Slægt, min Byrd, Alt mit Gode. Jeg kjender ikke mere noget andet. Vi have havt eet Tag, een Bugge; vi vil have een Grav. Reiser hun, saa maa jeg følge hende. Kan Guvernøren hindre mig deri? Kan han hindre mig i at styrte mig i Havet? Jeg vil svømme efter hende. Havet vil ikke kunne være mig sørgeligere end Landet. Naar jeg ikke kan leve her hos hende, vil jeg idetmindste døe for hendes Dine, langt fra Dig. Grusomme Moder! Kone uden Medlidenhed! Gid dette store Hav, som Du udsætter hende for, aldrig ville give Dig hende igjen! Gid dets Bølger ville bringe Dig mit Lig tilbage, gid de ville rulle det tilligemed hendes frem imellem Stenene paa disse Kyster, og saaledes ved Tabet af begge Dine Børn volde Dig en evig Sorg!”

1
Ved disse Ord tog jeg ham i mine Arme; thi Fortvivlelsen røvede ham Fornuften. Hans Dine gnistrede; Sveden randt i store Draaber over hans blussende Ansigt; hans Knæ skjælve-

de; og jeg følede hvorledes hans Hjerte i det brændende Bryst slog med fordoblede Slag.

Forkærdet sagde Virginia til ham: "Min Ven! Jeg forsikrer ved vore første Dages Glæder, ved Dine Ulykker, ved mine, ved Alt hvad der for stedse bør forene to Ulykkelige, om jeg bliver, at leve kun for Dig; om jeg reiser, engang at komme tilbage for at høre Dig til. Jeg tager Eder til Vidner, Alle I som have opdraget min Barndom, som raade over mit Liv og som see mine Taarer. Jeg sværger det ved denne Himmel som hører mig, ved dette Hav som jeg maa giennemfare, ved den Luft jeg aander og som jeg aldrig har besmittet med Løgn."

Ligesom Solen smelter og fra Apenninerne's Top nedstyrter en Klippe af Is, saaledes sank det unge Menneskes stormende Hæftighed ved den Elskedes Stemme. Hans stolte Hoved bøiede sig, og en Taarestrøm flød fra hans Øjne. Hans Moder blandede sine Taarer med hans, og holdt ham otharmet uden at kunne tale. Udenfor sig selv sagde Enken til mig: "Jeg maa opgive det. Min Sjæl er synderlidt. Denne ulykkelige Reise skal ikke have Sted."

Nabo, stræb at faae min Søn med Dem. I otte Dage har Ingen af os sovet her."

Jeg sagde til Paul: "Min Ven, Deres Syster skal blive. Imorgen vil vi tale med Guvernøren derom, lad Deres Familie faae Hvile, og tilbring denne Nat hos mig. Det er silde; det er Midnat; Korset i Cyden er lige over Horisonten."

Han lod sig føre bort uden at sige et Ord; efter en saare urolig Nat stod han op ved Dags Frembrud og gik tilbage til sin Baaning.

Men hvortil behøves det længere at fortsætte Fortællingen af denne Historie for Dem? Der er aldrig mere end een Side behagelig at kjende i det menneskelige Liv. Lig den Klude, hvorpaa vi dreie os, er vor hurtige Omvæltning kun een Dags, og en Deel af denne Dag kan ikke modtage Lyset uden at den anden overgives til Mørket.

"Fader, sagde jeg til ham, jeg besværger Dem, fuldend den Fortælling De paa saa rørende en Maade har begyndt. Lykksaligheds Billeder fornøje os, men Ulykkens undervise os. Hvad blev der dog af den ulykkelige Paul?"

Den første Gjenstand Paul binede da han vendte tilbage til Baaningen var Negerinden Marie, der fra en Klippe saae ud over det vide Hav. Saa snart han blev hende vaer raabte han: "Hvor er Virginia?" Marie vendte Hovedet til sin unge Herre, og gav sig til at græde. Udenfor sig selv kom Paul tilbage og løb til Havnen. Der fik han at vide, at Virginia ved Dagens Anbrud var gaaen ombord, at hendes Skib strax havde sat Seil til, og at man ikke saae det mere. Han kom tilbage til Baaningen, som han gik igjennem uden at tale til nogen.

Uagtet denne Indgjerdning af Klipper viser sig bagved os næsten perpendikular, ere hine grønne Forhøjninger, der dele det øverste af den, ligesaamange Etager hvorigjennem man ad nogle vanskelige Stier kommer ligetil Foden af denne høiede og utilgængelige Kogle af Klipper, som man kalder Tømmelfingeren. Ved Foden af denne Klippe er en vidtstrakt med store Træer bedækket Plads; men saa forhøjet og saa stejl, at den er som en stor Skov i Luften, omringet af forfærdelige Styrtesteder. Skyerne, hvilke

Tomme-fingerens Spidse uden Ophør drager omkring sig, nære der adskillige Bække-som faldde saa dybt i Skjødets af den Dal der ligger bag dette Bjerg at man fra denne Højde slet ikke hører Lyden af deres Fald. Fra dette Sted seer man en stor Deel af Den med dens Bjerge og deres Tinder, iblandt andre Piterboth og de tre Bryster, med deres skovopfyldte Dale; dernæst det vide Hav og Den Bourbon der er en Snees Mile mod Vesten. Fra denne Højde var det, at Paul øjnede det Skib der bortførte Virginia. Han saae det mere end fem Mile borte, ligt en sort Prik midt i det uhyre Verdenshav. Han blev der en Deel af Dagen sysselsat blot med at betragte det; det var allerede forsvundet, da han troede at see det endnu, og da det havde tabt sig i Horisontens Dunst, satte han sig paa dette vilde Sted, hvor Vindene uafsladelig tumble Palmetræernes og Taamakernes Toppe. Deres dumpige Susen ligner Orgelets Lyd langt borte, og indgyder dybt Tungsind. Der var det jeg fandt Paul, med Hovedet styttet paa Klippen og Djnene fæstede paa Jorden. Jeg havde gaaet i hans Spor siden Solens Opgang: jeg havde

megen Møje med at overtale ham til at stige op ned, og vende tilbage til sin Familie. Til sidst fik jeg ham dog tilbage til hans Baaning; og da hans første Udbrud, da han saa Enken de la Tour igjen, var, bitterlig at beklage sig over at hun havde bedraget ham. Enken de la Tour sagde til os at da Vinden henimod Kl. 3 havde reist sig og Skibet var seilfærdigt, var Guvernøren i Følge af nogle Stabs-Officerer og af Missionæren kommen for at tage Virginia med i sin Bærestol, og at de, uagtet hendes egne Grunde, hendes og Margretes Taarer, under et almindeligt Skrig paa at det var til deres Alles Bedste, havde bortført hendes Datter halvdød. "Harde jeg idetmindste, svarede Paul, sagt hende Farvel, saa vilde jeg nu være rolig. Jeg vilde have sagt til hende, Virginia, er der i den Tid vi have levet sammen, undsluppet mig noget Ord, der har kunnet fortørne Dig, saa siig mig, førend Du forlader mig for evig, at Du tilgiver mig. Jeg vilde have sagt til hende: Siden jeg er bestemt til ikke mere at see Dig igjen, saa lev vel, kjære Virginia! lev vel! lev langt fra mig, fornøiet og lykkelig!"

Og da han saa at hans Moder og Enken de la
Tour græd, sagde han til dem: "Nu maae I
søge en anden end mig til at afdørre eders Taar-
er!" Derpaa androg han sig sukkende, og gav
sig til at vandre om hist og her i Baaningen.
Han gennemløb alle de Steder deraf der havde
været Virginia de Kjereste. Han jagde til sine
Geder og deres smaa Kid, der brægende fulgte
ham: "Hvad vil I have af mig? I faae hende
ikke mere at see med mig, hende som af sin
Haand gav Jer at æde." Han begav sig til
Virginia, og ved Synet af Fuglene, som flage-
rede deromkring, udbrød han: "Stakkels Fug-
le! I skal ikke mere gaae hende imøde der var
eder en god Pleiemoder." Ved at see Trofast,
der hist og her sporede, og søgende gik foran
ham, sukkede han og sagde til den: "O Du vil
aldrig mere finde hende." Endelig gik han hen
og satte sig paa den Klippe, hvor han havde tale-
t med hende Dagen forhen; og ved Synet af
Havet, hvor det Skib var forsvundet for hans
Øjne, der havde bortført hende, græd han bit-
terligen.

Imidlertid fulgte vi ham Skridt for Skridt da vi frygtede for en eller anden sørgelig Følge af hans Sjels Urolighed. I de æmmeſte Udtryk bade hans Moder og Enken de la Tour ham, ikke ved ſin Fortvivlelſe at forøge deres Smerte. Endelig bragte Enken de la Tour det til at berolige ham ved at give ham de Navne der meſt vare i Stand til igjen at vække hans Forhaabninger. Hun kaldte ham ſin Søn, ſin kjære Søn, ſin Svigersøn, den hun beſtemte ſin Datter til. Hun formaæde ham til at komme tilbage i Hytten og der ſpiſe lidet. Han ſatte ſig der ved Bordet ved Siden af det Sted hvor hans Barndoms Selſkabsſyſter pleiede at tage Sæde, og, ſom hun endnu ſad der, vendte han Ordet til hende og rakte hende de Ketter, han vidſte, vare hende de behageligſte; men ſaaſnart han bemærkede ſin Bildfarelſe, gav han ſig til at græde. De følgende Dage ſamlede han alt det, der havde været til hendes eget Brug, de ſidſte Blomſterkoſte, hun havde baaret, en Koffosnødsſkoppe, hvoraf hun pleiede at drikke; og ſom om diſſe hans Venindes Eſterladenſkaber havde været de koſtbareſte Ting i Verden, kys-

sebe han dem og lagde dem ved sin Barm. Umbra udspredte ikke saa sød en Bellugt som de Gjenstande den Elskede har berørt. Endelig, da han saae at hans Kummer forøgede hans Moders og Enken de la Tours, og at Familiens Fornødenheder krævede uafbrudt Arbeide, gav han sig til med Domingos Hjelp at sætte Haven i Stand.

Snart bad denne Yngling, der som en Creol var ligegyldig for alt hvad der foregaaer i Verden, at lære ham at læse og skrive for at han kunde føre Brevverling med Virginia. Han vilde derpaa undervises i Geografien for at gjøre sig en Forestilling om det Land hun skulde til, og i Historien for at kjende den Stats Sæder hvor hun skulde leve. Ligesaaledes havde han, besjelet af Kjerlighed, bragt det til Fuldkommenhed i Agerdyrkningen, og i den Kunst med Behagelighed at ordne det uregelmæssigste Stykke Jord. Sikker er det de Nydelse, denne brændende og urolige Lidenkab lover sig, Menneskene skyldte den største Del af Videnskaber og Kunster; og dens Forliis have frembragt Philosophien der lærer at trøste sig over Alting.

- Saaledes har Naturen ved at gjøre Kjerlighed til Vaandet imellem alle Væsener gjort den til vore Samfunds første Drivefjer, vor Oplysnings og vore Glæders Fremskynder.

Paul fandt ikke megen Smag i at studere Geografien, hvilken istedenfor at beskrive os hvort Lands Natur kun fremstiller dets politiske Inddelinger. Historien, især den nye, interesserede ham ikke meget mere. Han saa der ikkun almindelige og periodiske Ulykker, hvis Aarsager han ikke blev vaer; Krige uden Grund og uden Gjenstand; mørke Mænker; Nationer uden Character, og Fyrster uden Menneſkelighed. For denne Læsning foretrak han Romaners, da de, ved mere at sysselsætte sig med Menneſkenes Følelser og Tarv, undertiden viste ham Stillinger der lignede hans. Ingen B'g fornøiede ham heller saameget som Telemak ved dens Skildringer af Landlivet og de for det menneſkelige Hjerte naturlige Lidenſkaber. Han læste for sin Moder de Steder deraf der gjorde mest Indtryk paa ham: da bevægedes han ved rørende Erindringer, hans Stemme qvæltes og Taarerne randt fra hans Øjne. Det syntes

ham som om han hos Virginia fandt Antiøpes
 Værdighed og Visdom forenede med Eucharis
 Ulykker og Dmhed. Fra en anden Side blev
 han ganske nedslagen ved at læse vore af fordær-
 vede Sæder og Maximer opfyldte Moderoma-
 ner; og da han fik at vide at disse Romaner in-
 deholdt en sand Skildring af Europas Selska-
 ber, frygtede han, ikke uden noget Skin af
 Grund, at Virginia der skulde vorde fordærvet
 og glemme ham.

Virkelig henrandt mere end halvoandet Aar,
 før Enken de la Tour fik Efterretning fra sin
 Tante og fra sin Datter: hun havde ifkun uden-
 ðm hørt, denne lykkelige var kommen til Frank-
 rige. Omfider fik hun med et Skib, der gik
 til Indien, en Pakke og et med Virginias egen
 Haand skrevet Brev. Uagtet hendes elskværdi-
 ge og skaansomme Datters Barsomhed sluttede
 hun dog at hun var saare ulykkelig. Dette
 Brev skildrede saa godt hendes Forfatning og
 hendes Karakter, at jeg endnu husker det næsten
 Ord til andet.

Hjertenskjere og høitelskede Mama!

Jeg har allerede med egen Haand skrevet Dem adskillige Breve, til; men da jeg intet Svar har faaet derpaa; saa har jeg Anledning til at frygte, de ikke ere komne til Dem. Jeg har et bedre Haab med dette, paa Grund af de Forsigtighedsregler, jeg har betjent mig af for at give Dem Efterretning fra mig, og for at faae noget fra Dem. Jeg har fældet mange Taarer siden vor Skilsmisse, jeg som ellers næsten aldrig havde grædt uden over andres Ulykker! Min Grand-Tante blev ved min Hidkomst meget forundret da jeg, paa hendes Spørgsmaal om hvad jeg forstod, sagde til hende at jeg forstod hverken at læse eller at skrive. Hun spurgte mig videre hvad jeg da havde lært imedenis jeg havde været i Verden; og da jeg havde svaret hende, at passe Husholdningen og gjøre Deres Villie, sagde hun at jeg havde faaet en Tjenestepigeopdragelse. Den følgende Dag satte hun mig i Kost i et stort Abbedie tæt ved Paris, hvor jeg har Læremestere i alle Slags: de lære mig blandt andet Historie, Geographie, Sprog, og at ride; men jeg har saa svage Anlæg til alle disse Viden-

skaber at jeg ikke vil høste megen Nytte af disse Herrer. Jeg føler at jeg er et stakkels Dyr der har kun lidet Hoved efter hvad de give mig at forstaae. Imidlertid følges min Tantes Godhed slet ikke. Hun giver mig paa hver Aarsens Tid nye Klæder. Hun har sat to Kammerjomfruer ved min Side, der gaae ligesaa smukt pyntede som fornemme Damer. Hun har ladet mig tage Titel af Grevinde; men hun har tvunget mig til at give Slip paa mit Navn de la Tour, der var mig ligesaa dyrebart som Dem selv formedelst Alt hvad De har fortalt mig om de Lidelser min Fader havde udstaaet for at gifte sig med Dem. Hun har istedenfor Deres Konenavn sat Deres Families Navn, som imidlertid ogsaa er mig dyrebart, siden det har været Deres Pigenavn. Da jeg saa mig i saa glimrende en Forfatning, bad jeg hende skikke Dem noget Tilstød. Hvorledes skal jeg meddele Dem hendes Svar? Men De har anbefalet mig altid at sige Dem Sandhed. Hun svarede mig da, at lidet ikke vilde være Dem til nogen Tjeneste, og at med det simple Liv De fører vilde meget sætte Dem i Forlegenhed. Jeg søgte

i Førstningen at give Dem Efterretning fra mig ved en fremmed Haand, i Mangel af min egen. Men da jeg siden min Hidkomst Ingen har haft jeg kunde fæste Fortrolighed til, saa har jeg Dag og Nat lagt mig efter at lære at læse og skrive; Gud har viist mig den Raade at lade det lykkes mig i kort Tid. Jeg overlod Afsendelsen af mine første Breve til de Damer, der omgive mig: jeg har Aarsag til at troe, de have leveret min Grand-Tante dem. Denne gang har jeg taget min Tilflugt til en Veninde der er i Opdragelse med mig: det er under hendes hofsøje- de Adresse jeg beder Dem at lade Deres Svar komme til mig. Min Grandtante har forbudt mig al Breverling udenfor Huset, hvilken, efter hendes Mening skulde kunne lægge Hindring for de store Hensigter hun har med mig. Hun allene kan faae mig at see ved Staketet, saavel som en gammel Herre iblandt hendes Benner, hvilken, siger hun, finder megen Smag i min Person. Sandt at sige, finder jeg slet ingen i ham, om jeg endog kunde finde den i nogen.

Jeg lever midt i Lyffens Glæde, og jeg kan ikke raade over en Skilling. Man siger,

at, om jeg havde Penge, vilde det drage til Følge. Mine Klæder selv tilhøre mine Kammerjomfruer, som strides om dem, før jeg endnu har aflagt dem. I Rigdoms Skød er jeg meget fattigere end jeg var hos Dem; thi jeg har Intet at give bort. Da jeg saae at de store Fuldkommenheder, jeg ved Undervisningen her fik, ikke satte mig istand til at gjøre det altermindste Godt, har jeg taget Tilflugt til min Naal, som De til al Lykke har lært mig at gjøre Brug af. Jeg sender Dem derfor nogle Par Strømper af mit Arbeide, til Dem og Mama Margrete, en Hue til Domingo, og et af mine røde Tørklæder til Marie; hertil føjer jeg Stene og Kjerner af Frugterne ved mine Maaltider tiligemed Frøe af alle slags Træer, som jeg i mine Frietimer har samlet i Abbediets Skov. Jeg har ogsaa dertil lagt Frøet af Violer, Tusendfjøn, Nanunkler, Baldmue, Kornblomster, Skabioser, som jeg har sanket sammen paa Marken. Der er i dette Lands Enge skønnere Blomster end i vort; men Ingen bekymrer sig derom. Jeg er vis paa at De og Mama Margrete vil blive mere fornøjede ved denne Pose

Frø, end ved den Pose Piaſtre, der voldte vor Skilsmiſſe og mine Taarer. Det vil være mig en ſtor Glæde, om De lever den Dag da De ſeer Ebletræer vore ved Siden af vore Bananaſtræer, og Bøge blande deres Løvværk med vore Kokotræers. De vil da troe Dem i Normandiet ſom De elſker ſaa høit.

De har paalagt mig at underrette Dem om mine Glæder og mine Ubehageligheder. Jeg har ingen Glæde mere langt fra Dem: hvad mine Ubehageligheder angaaer, forſøder jeg dem ved at tænke paa at jeg er paa en Poſt hvor De eſter Guds Villie har ſat mig. Men det jeg ſørger dybeſt over er at Ingen her taler til mig om Dem, og at jeg ikke kan tale til Nogen om Dem. Mine Kammerjomfruer — eller ſnarere min Grandtantes, thi de høre hende mere til end mig — ſige, naar jeg ſøger at lede Samtalen hen paa Gjenſtande der ere mig ſaa dyrebare: Tænk paa, Jomfru, at De er Franſk og at De bør glemme de Bildes Land. Al! jeg vilde heller glemme mig ſelv, end det Sted hvor jeg er født og hvor De lever! Det er dette Land der for mig er de Bildes Land; thi jeg lever Der

ene og har Ingen jeg kan meddele den Kjerlighed
til Dem der til Graven skal besjele,

Underlig kjere og høitelskede Mama,

Deres lydige og smme Datter

Virginia de la Tour."

"Jeg anbefaler til Deres Godhed Marie
og Domingo, som have baaret saa megen Om-
hue for min Barndom: hold paa mine Begne
af Trøfast, som fandt mig igjen i Skoven."

Paul var meget forundret over at Vir-
ginia slet ikke talede om ham, da hun dog i sine
Erindringer ikke havde glemt Husets Hund;
men han vidste ikke, at et Fruentimmers Brev
være nok saa langt, sætter hun dog aldrig der
førend ved Enden sin kjereste Tanke.

I en Efterskrift anbefalede hun Paul især
to Slags Frøearter, Violernes og Clabiofer-
nes. Hun gav ham adskillige Underretninger
om disse Planter's Karakter og om de beqvem-
meste Steder til at saae dem paa. "Violen,
skrev hun til ham, frembringer en liden mør-
kefloet Blomst, som gjerne skjuler sig under
Buske; men dens behagelige Lugt forraader den
snart der." Hun paalægger ham at saae den

paa Bredden af Kilden ved Møden af hans Rø-
kustræe. ”Skabiosen, tilføjede hun, giver en
smuk lyseblaa Blomst, der har en sort Grund
med hvide Prikker. Man skulde troe den sørge-
de. Man kalder den ogsaa af den Aarsag Enke-
standsblomsten. Den voxer bedst paa tørre og
stormige Steder.” Hun bad ham saae den paa
den Klippe hvor hun sidste Gang havde talet med
ham om Natten, og af Kjerlighed til hende at
give denne Klippe Navn af Farvels-Klip-
pen.

Hun havde lagt disse Frøer i en liden Kiste
som var af meget simpelt Arbejde, men syntes
Paul uvurderlig, da han der blev vaer et ind-
flettet P og B, som var dannet af Haar, dem
han paa deres Skjønhed kjendte at være Vir-
ginias.

Denne følelsesfulde og dydige Piges Brev
bragte hele Familien til at græde. Hendes Mo-
der svarede hende i deres Alles Navn, at hun
efter eget Behag maatte blive der eller komme
tilbage, og at de alle siden hendes Afreise hav-
de tabt den bedste Deel af deres Lykke, samt at
hun især var utrøstelig derover.

Paul tilskrev hende et saare langt Brev, hvori han forsikrede hende, at han vilde gjøre Haven hende værdig og deri blande Europas Værter med Africas, ligesom hun havde indflettet deres Navne i sit Verk. Han sendte hende fuldmodne Frugter af Kokostræerne ved Kilden. Dertil føjede han, som han sagde, intet andet af Dens Sædkorn, for at Længsel efter at see dets Frembringelser igjen skulde bestemme hende til at komme snarligst tilbage. Han bønfaled hende om paa det snarest at begive sig tilbage efter deres Families brændende Ønsker og især efter hans, da han langt fra hende ingen Fornøielse kunde nyde.

Paul saaede med den største Omhyggelighed det europæiske Frø og især det af Violerne og Skabioserne, hvis Blomster syntes ham have nogen Lighed med Virginias Charakter og Forfatning, ligesom hun og især havde anbefalet ham dem; men hvad enten det var blevet fordærvet paa Overreisen, eller snarere Himmelegnen i denne Deel af Africa ikke var dem gunstig, der fremspirede af dem kun et lidet Antal, hvilket end ikke kunde komme til Fuldkommenhed.

Smidlertid udbredte Misundelsen, hvilken endog, især i de franske Colonier, forekommer Menneskenes Ulyksalighed, Rygter der gjorde Paul meget urolig. Folkene paa det Skib, hvormed Virginias Brev var kommet, forsikrede at hun var i Begreb med at gifte sig; de nævnte den Herre ved Hoffet, hun skulde ægte; nogle sagde endog at Brylluppet var holdt, og at de havde været Vidner dertil. I Førstningen ændsede Paul ikke Tidender der kom fra et Cossardieskib, hvilket ofte udbreder falske Efterretninger paa de Steder det passerer. Men da adskillige af Dens Indvaanere, af troløs Medlidenhed, havde travlt med at beklage ham over denne Tildragelse, begyndte han at fæste nogen Tro dertil. Desuden saae han i nogle af de Romaner han havde læst Troløshed behandlet som Spøg; og da han vidste, at disse Bøger indeholdt temmelig troe Skildringer af Sædervne i Europa, frygtede han for at Enken de la Tours Datter skulde vorde fordærvet der, og glemme sine gamle Løfter. Hans Kundskaber gjorde ham allerede ulykkelig. Hvad der bragte hans Frygt til det Høieste var at der siden kom

adskillige Skibe fra Europa i et Tidsrum af sex Maaneder, uden at noget af dem bragte Efterretning fra Virginia.

Et Nov for alle sit Hjertes Vengstelser kom denne ulykkelige Yngling ofte, og besøgte mig, for ved min Erfarenhed og Verdens-Kundskab at bestyrke eller forjage sine Uroligheder.

Jeg boer, som jeg har sagt Dem, tre Fjerdingsvei herfra, paa Breddene af en liden Flod, der løber langs med det lange Bjerg. Der tilbringer jeg mit Liv ene, uden Kone, uden Børn og uden Slaver.

Næst den sjeldne Lyksalighed at finde en Mage der passer til os, er den mindst ulykkelige Tilstand i Livet uden Tvivl at leve ene. Hvert Menneske, der har havt megen Anledning til at beklage sig over Menneskene, søger Ensomhed. Det er endog saare mærkeligt at alle de ved deres Meninger, Sæder eller Regjeringer ulykkelige Folkelag have frembragt talrige Klaffer af Borgerne opoffrede til Ensomhed og ugift Stand. Saadanne vare Egyptierne i deres Aftagende, Grækerne siden Constantin den store; saadanne ere i vore Dage Indianerne.

Chineserne, Nygrækerne, Italienerne og de fleste af Europas østlige og sydlige Nationer. Ensomhed fører tildels Mennesket tilbage til den naturlige Lykke idet den bortgjæmmer den selskabelige Ulykke. I vore ved saa mange Fordomme deelte Selskaber er Sjelen i en bestandig Uro; uden Ophør vælte sig i den tusende oprørte og modsigende Meninger, hvormed Medlemmerne af et æresygt og beklageligt Selskab søge at undertvinge hinanden; men i Ensomheden aflægges den hine fremmede Selvbedrag der forstyrre den; den tilbagetager den simple Følelse af sig selv, af Naturen og af sin Skaber. Saaledes det muddrede Vand af en Strøm der ødelægger Markene; naar det kommer til at udgyde sig i et lidet Bækken affides fra dets Løb, saa lægger det sin Dynd i Bunden af sin Seng, tager sin første Klarhed tilbage, og, da det nu er blevet gjennemsigtigt som forhen, speile sig deri foruden dets egne Bredder den grønne Jord og den klare Himmel. Ensomheden bringer ligesaagodt Harmonien imellem det legemlige som den i Sjelen tilbage. Det er i Eneboernes Klasse de Mennesker findes der leve længst; for Exempel

Braminerne i Indien. Kort sagt, jeg anseer den som saa nødvendig for Lykksaligheden i Verden selv, at det forekommer mig umuligt der at nyde en varig Fornøielse af nogen Følelse ligemeget hvilken, eller at indrette sit Forhold efter en stadig Grundsætning, dersom man ikke skaber sig en indvortes Ensomhed, hvorfra vor Mening saare sjelden gaaer ud, og hvor andres sjelden kommer ind. Jeg vil dog ikke sige at Mennesket bør leve aldeles ene: det er formedelt dets Fornødenheder bundet til det hele Menneskeskøn; det skylder da Menneskene sit Arbeide; det er ogsaa i Gjæld til det øvrige af Naturen. Men ligesom Gud har givet Enhver af os Organer, der fuldkommen passe til Elementerne paa den Klude hvor vi leve, Fødder for Jorden, Lunger for Luften, Øjne for Lyset, uden at vi skulde kunne omvende Brugen af disse Gædser, har han forbeholdt sig selv, som Livets Skaber, Hjertet der er det fornemste Organ.

Jeg tilbringer min Tid langt fra Menneskene, som jeg har villet tjene, og som have forfulgt mig. Efterat have gennemstreift en stor Deel af Europa og nogle Egne af America og Africa,

har jeg opslaaet min Bopæl paa denne lidet beboede Ø, hvortil jeg har ladet mig bevæge ved dens behagelige Lufttemperatur og ved dens Ensomheder. En Hytte jeg har byggt i Skoven ved Foden af et Træ, en liden ved mine egne Hænder opryddet Mark, en Flod som løber uden for min Dør, ere nok til mine Fornødenheder og mine Fornøjelser. Til Nydelsen heraf føjer jeg nogle gode Bøger, som lære mig at vorde bedre. De lade endnu den Verden selv jeg har forladt bidrage til min Lykke: de vise mig Skildringer af Lidenstaber som gjøre dens Indvaanere saa beklagelsesværdige, og ved den Sammenligning jeg gjør mellem deres og min Skjebne, yde de mig en negativ Lykke. Liig et Menneske der paa en Klippe staar reddet fra Skibbrud, betragter jeg fra min Ensomhed de Storme, der suse i det Dyrige af Verden; min Hvile selv fordobbles ved Stormens fjerne Brusen. Nu Menneskene ikke mere ere paa min Bei, og jeg ikke mere paa deres, hader jeg dem ikke mere, jeg beklager dem. Møder jeg nogen Ulykkelig, saa stræber jeg at være ham til Hjælp med mine Raad, ligesom En der vandrer paa Bredden af en Strøm

rækker Haanden til en Ulykkelig som er i Begreb med at drukne deri. Men jeg har ikkun fundet Ukyldigheden opmærksom paa min Stemme. Naturen kalder forgjeves Næsten af Menneskene til sig: Enhver af dem gjør sig et Billede af den, hvilket han isører sine egne Lidenstaber. Sit hele Liv igjennem forfølger han dette tomme Skrygebillede som leder ham fra rette Vej, og han anklager siden Himlen for den Bildfarelse han selv har dannet sig. Af en stor Mængde Ulykkelige som jeg stundom har forsøgt at bringe tilbage til Naturen, har jeg ikke fundet en eneste som ikke var beruset af sine egne Elendigheder. De hørte mig strax i Begyndelsen med Opmærksomhed i det Haab at jeg vilde hjælpe dem at naae Vre eller Formue; men da de saae at jeg kun vilde lære dem at undvære dem, fandt de mig selv beklagelsesværd da jeg ej vilde løbe efter deres usle Lykke: de spottede mit ensomme Liv; de paastode at de alene vare Menneskene nyttige, og de stræbte at rive mig ind i deres Hvirvel. Men omgaaes jeg med hele Verden, overgiver jeg mig dog til Ingen. Ofte er jeg mig nok til min egen Undervisning. Jeg ef-

tertænker nu i Stilhed mit Livs henrundne Uroligheder, hvorpaa jeg satte saamegen Pris; Protectionerne, Lykken, Rygtet, Bellysterne, og Meningerne forskjellige over hele Jorden. Jeg sammenligner saamange Mennesker som jeg har seet med Hæftighed trættes om disse Hjernesvind, og som ikke ere mere til, med Bølgerne i min Flod, som skumrende brydes paa Klipperne i dens Seng, og forsvinde for aldrig at komme tilbage. Hvad mig angaaer, saa lader jeg mig roligere føre paa Tidens Flod hen imod det Tilkommendens grændseløse Hav; ved Beskuelsen af Naturens nærværende Harmonier hæver jeg mig til dens Ophavsmand, og haaber i en anden Verden en lykkeligere Bestemmelse.

Uagtet man ikke fra min Enebolig, som ligger midt i en Skov, seer denne Mængde af Gjenstande, som Høiden af det Sted hvor vi nu ere viser os, findes der dog interessante Udsigter især for en Mand der, som jeg, hellere gaar tilbage i mig selv end udvider mig udenfor mig selv. Den Flod der rinder ved min Dør gaar i lige Linie igjennem Skovene, saaledes at den viser mig en lang af Træer med

alleslags Løvverk beskygget Kanal: der er Tata-
maker, Ibenholtstræer, og hvad man her kal-
der Ebletræer, Oliventræer og Kaneeltræer;
Lunde af Palmetræer opløste hist og her deres
 nøgne Støtter, som ere mere end hundrede Fod
 høie, samt i deres Toppe bære en Krone af Pal-
megreene, og vise sig over de andre Træer som
 en Skov der er plantet paa en anden Skov.
 Desuden findes der Lianer med forskjelligt Løv-
 verk, som, ved at flette sig fra Træ til andet,
 danne her Vuegange af Blomster, der lange
 Tapeter af Grønt. Aromatiske Dufte gaac ud
 fra de fleste af disse Træer og deres Bellugt har
 saa megen Indflydelse paa Klæderne selv, at
 man her nogle Timer efterat et Menneske har
 forladt disse Skove kan lugte paa ham at han har
 været der. Naar den Aarets Tid da de yde deres
 Blomster skulde man sige at de vare halv bedæk-
 fede med Snee. Ved Sommerens Ende komme
 adskillige Slags fremmede Fugle ved en ubegri-
 belig Instinct fra ubekjendte Egne paa hiin Si-
 de de store Have for at opplukke Frøet af denne
 Des Værter, og lade Glanssen af deres Farver
 stikke af imod Trærnes af Solen brungjorte

Grønne. Saadanne ere, blandt andre, adskillige Slags Papagvier, og de blaae Duer, som her kaldes hollandske Duer. Aberne, der ere boesiddende i disse Skove, spæge med hinanden paa deres dunkle Grene, hvorfra de skjælnes ved graat og grønladent Haar og ganske sort Fjæs; nogle hænge sig ved Halen og svæve i Luften; andre springe fra Green paa Green med deres Unger i Armene. Aldrig har der den morderiske Vøsse forfærdet disse Naturens fredelige Vørn. Man hører der ifkun nogle fra Sydlandene didkomne Fugles Glædeskrig, Sang og Qviddren, som disse Skoves Echo langt borte gjentager. Floden, som brusende rinder imellem Stenene, igjennem Skoven, afbilder hist og her i dens klare Bænde Trærnes ærværdige Partier af Grønt og af Skygge, ligesom og deres lykkelige Beboeres Lege; tusende Skridt derfra styrter den sig fra forskellige Høider af Klippen, og danner et chrystalagtigt Vandfald, som i Faldet bryder sig med Brusen og Skummen. Tusende sammenblandede Lyd udgaae fra disse larmende Bænde; og ved Vindene adspredte i Skoven, flye de snart langt bort,

snart nærme de sig alle paa eensgang og døde En, liig en Domkirkes Klokker. Uden Ophør fornøyet ved Vandenes Bevægelse vedligeholder Lusten paa denne Flods Bredde, tiltrods for den brændende Sommer, en Grønhed og en Kølighed, som man sjelden finder her paa Den, selv paa Toppen af Bjergene.

I nogen Afstand herfra er en Klippe, som ligger langt nok borte til at man ikke der døves ved Larmen af Vandfaldet, og nær nok til at man der kan nyde Synet, Køligheden og den susende Lyd deraf. Vi gik nogle gange i den stærke Hede hen og spiste i Skyggen af denne Klippe; Enken de la Tour, Margrete, Virginia, Paul og Jeg. Da Virginia altid indrettede sine, selv de mest almindelige, Handlinger til andres Bedste, spiste hun aldrig paa Marken nogen Frugt uden at lægge dens Kerner eller Stene i Jorden. "Der kommer i sin Tid, sagde hun, Træer deraf, som vil yde en Vandringsmand eller idetmindste en Fugl Frugter." Da hun engang havde spist en Papai ved Foden af denne Klippe, saae hun der Frøet af denne Frugt. Snart opvoxede der adskillige Papaitræer

hvoriblandt var en Hun, det vil sige et Træ som bærer Frugt. Dette kunde ved Virginias Afreise naae hende til Knæet; men da det voxer hurtigen, var det to Aar derefter tyve Fod høit og dets Stamme var i sin øverste Deel omringet af modne Frugter. Da Paul af en Hændelse kom paa dette Sted blev han glad ved at see dette store Træ som var født af et lidet Frø han havde seet sin Benzinde plante, men paa samme Tid blev han tillige dybt bedrøvet ved dette Vidnesbyrd om hendes lange Fraværelse. De Gjenstande vi ideligen see minde os ikke om vort Livs hurtige Fart; umærkeligen ældes de med os; men det er dem vi med eet see igjen, efterat have tabt dem i nogle Aar, som underrette os om det rivende Løb hvormed vore Dages Flod henvinder. Paul blev ligesaa overrasket og ligesaa foruroliget ved Synet af det store frugtbetyngende Papaitræ, som en Reisende vorder, naar han, efter en lang Fraværelse fra sit Fædreland ikke finder der sine Samtidige igjen, men seer der deres Børn, som han havde forladt ved Moderbrystet, selv at være blevene Husfædre. Snart vilde han fælde det, fordi det gjorde ham den Tids Længde alt

for følelig der var forsvunden siden Virginias Bortreise; snart betragtede han det som et Minde om hendes Belgjørenhed, kyskede dets Stamme, og henvendte til det Ord der vare fulde af Kjerlighed og Savn. Træ, Du hvis Afkom endnu er til i vore Skove, jeg har selv med mere Deltagelse og Vresfrygt seet eder end Romernes Triumfbuer! Gid Naturen, der hver Dag nedbryder Mindesmærkerne om Kongers Vresfyge, vilde i vore Skove vedligeholde Mindesmærkerne om en ung og fattig Piges Belgjørenhed!

Det var da ved Foden af dette Papaitræ, jeg var sikker paa at møde Paul, naar han kom i min Egn. Gengang traf jeg ham der overvældet af Tungsindighed, og havde med ham en Samtale, som jeg vil fortælle Dem, ifald jeg ikke er Dem alt for kedsoommelig ved mine lange Digressioner, der ere tilgivelige i Betragtning af min Alder og mine sidste Venskabsbeviisninger. Jeg vil fortælle Dem den i Form af Dialog, for at De kan dømme om Unglingens gode naturlige Forstand; Meningen af hans Spørsmaal og af mine Svar vil gjøre Dem

det til en let Sag at skjæle mellem de talende Personer.

Han sagde til mig:

Jeg er meget bedrøvet. Jomfru de la Tour har været borte i to Aar og to Maaneder; og i halvniende Maaned have vi intet Brev faaet fra hende. Hun er riiig; jeg er fattig; hun har glemt mig. Jeg har Lyst til at seile herfra; jeg vil reise til Frankrige; der vil jeg tjene Kongen; der vil jeg gjøre Lykke; og Jomfrue de la Tours Grandtante vil give mig hende til Kone, naar jeg er bleven en stor Herre.

Den Gamle.

O min Ven? De har jo sagt mig at De ikke er af god Fødsel?

Paul.

Det har min Moder sagt mig; thi jeg selv veed ikke hvad Fødsel er. Jeg har aldrig mærket at jeg havde mindre deraf end nogen anden, eller at andre havde mere deraf end jeg.

Den Gamle.

Mangel af Fødsel lukker i Frankrige Vejen til store Embeder for Dem. Hvad mere er; De kan ikke engang komme ind i noget Corps af Anseelse.

Paul.

De har tit sagt mig at en af Marsagerne til Frankriges Storhed var at den ringeste Undersaat der kunde bringe det til Alt, og De har anført mig mange berømte Mænd, der vare komne af de laveste Klasser og havde gjort deres Fædreland Ære. De vilde altsaa bedrage mit Mod?

Den Gamle.

Min Søn, jeg vil aldrig nedslaae det. Jeg har sagt Dem hvad sandt var i Henseende til de forgangne Tider; men Tingene ere i vore Dage temmelig forandrede; Alt er blevet tilfals i Frankrige; Alt er der nu omstunder et lidet Antal Familiers Arv eller offentlige Stiftelsers Eendom. Kongen er en Sol som de Store og Collegierne lig Skyer omringe; det er næsten umuligt at en af hans Straaler skulde kunne falde paa Dem. I gamle Dage, da Statsforvaltningen var mindre sammensat, saae man disse Særsyn. Da udviklede Talent og Fortjenester sig alleregne, lig nye Lande, der, efterat være opryddede, frembringe med deres hele Kraft. Men de store Konger der forstaae at kjende og

vælge Menneffene ere sjeldne. Kongerne i Almindelighed gaae kun efter Indskydelse af de Stormænd og de Collegier der omringe dem.

Paul.

Men jeg finder kankee en Stormand der vil hjælpe mig frem.

Den Gamle.

For at fremhjelpes af de Store, maa man tjene deres Vresyge eller deres Fornøjelser. Det vil aldrig lykkes Dem, thi De er ikke af god Fødsel og De er af retsindig Tænkemaade.

Paul.

Men jeg vil udøve saa kjeffe Handlinger, jeg vil være mit givne Ord saa tro, i mine Pligter saa nøiagtig, i mit Venskab saa nidkjer og saa bestandig, at jeg skal fortjene af En af dem at antages i Søns Sted, saaledes som det skete i gamle Dage efter hvad der staar i de Historier, De har ladet mig læse.

Den Gamle.

O min Ven! Hos Grækerne og hos Rømerne, selv i deres Aftageude, bare de Store Verbødighed for Dyden; men vi have havt en Mængde berømte Mænd i alle Fag, der vare

udgangne af Borgerstanden, og jeg veed ikke at noget stort Huus havde optaget en eneste af dem iblandt sine. Være vore Konger ikke, saa vilde Dyden i Frankrige for evig være dømt til at blive Plebejer. Som jeg har sagt Dem, de holde den undertiden i Ære, naar de blive den vaer; men nuomstunder kjøbes de Udmærkelser, der vare den forbeholdte, kun for Penge.

Paul.

J Mangel af en Stormand vil jeg søge at behage et Corps. Jeg vil i alle Stykker hylde dets Aand og Meeninger; jeg vil gjøre mig elsket af det.

Den Gamle.

De vil da gjøre ligesom de andre Mennesker. De vil affige Deres Samvittighed for at naae Lykken?

Paul.

O Nei! Jeg vil aldrig søge uden Sandheden.

Den Gamle.

Istedensfor at gjøre Dem elsket, vil De da just gjøre Dem hadet. Desuden interessere Corpserne sig saare lidet for Sandhedens

Opdagelse. Enhver Mening er de Herksesygge ligegyldig, naar de kun herse.

Paul.

Hvor jeg er ulykkelig! Alt støder mig tilbage. Jeg er fordømt til at tilbringe mit Liv i ukjendt Slid langt fra Virginia! (Og han sukkede dybt.)

Den Gamle.

Gud være Deres eneste Beskytter, og Menneskeslægten Deres Corps. Vær bestandig gen begge dem hengiven. Familier, Corpser, Nationer, Konger have deres Fordomme og deres Lidenstaber; man maa ofte tjene dem ved Laster. Gud og Menneskeslægten fordre kun Dyder af os. Men hvorfor vil De være udmærket fremfor de øvrige Mennesker? Det er en Følelse som ikke er naturlig, thi, havde Enhver den, saa vilde Enhver være i Krigsstilling til sin Nabo. Lad Dem nøie med at opfylde Deres Pligt i den Stilling hvor Forsynet har sat Dem; velsign Deres Skjæbne, som tillader Dem selv at have en Samvittighed og som ikke forbinder Dem til, liig de Store, at sætte Deres Lykke i Smaaselfs Omdømme; og liig Smaasolkene

at lade sig træde under Fødder af Stormændene for at have noget at leve af. De er i et Land og i en Forfatning, hvor De ikke for at opholde Livet behøver enten at bedrage eller at smigre, eller at fornedre Dem hvilket de fleste af dem gjøre der søge Lykke i Europa; hvor Deres Stilling ingen Dyd formener Dem; hvor De ustraffet kan være god, sanddru, oprigtig, oplyst, taalmodig, kyndig, overbærende, gudsfrygtig, uden at Deres Dyd, som endnu kun staaer i Blomster, skal falme for Haanlatteren. Himlen har givet Dem Frihed, Sundhed, en god Samvittighed og Venner. Kongerne, hvis Gunst De attraaer, ere ikke saa lykkelige.

Paul.

Al! Mig fattes Virginia! uden hende har jeg Intet; med hende vilde jeg have Alt. Hun ene er min Fødsel, min Ære og min Lykke. Men siden hendes Tante endelig vil gifte hende med en Mand af stort Navn, saa — med Studering og Bøger bliver man lærd og berømt; jeg vil studere. Jeg vil forhverve mig Kundskaber; jeg vil gærne mit Fædreland dermed, uden at skade Noget og uden at være afhængig af Noget;

jeg vil være navnkundig, og min Ære skal Ingen tilhøre uden mig.

Den Gamle.

Min Søn! Talenter ere endnu sjældnere end Fødsel og Rigdomme; og sikkert have de langt større Værdi, da Intet kan røre dem, og da de overalt skaffe os den almindelige Agtelse; men de koste meget. Man kjøber dem ikke uden ved Fornægtelser af alle Slags, ved en sjælden Omtfølelse, der gjør os indvortes og udvortes ullykkelige, ved vore Samtidiges Forfølgelser. Juristen misunder i Frankerige slet ikke Krigerens, eller Krigeren Sømandens Ære; men Alle vil der gaae Dem i Bejen, fordi Alle der sætte en Ære i at have Kløgt. De vil gaae ne Menneskene, siger De? Men den der lader et Stykke Jord frembringe en Kornneg mere, gjør dem en større Tjeneste, end den der giver dem en Bog.

Paul.

Oh! hun som har plantet dette Papai-træ gjør disse Skoves Indvaanere en nyttigere og behageligere Foræring, end om hun havde givet dem en Bogsamling. (Og i det samme

omarmede han dette Træ, og kyskede det med
Henrykkelse.)

Den Gamle.

Den bedste blandt Bøger, hvilken prædi-
ker ifkun Lighed, Venfæb, Menneskekjerlighed
og Enighed, Evangelium, har i Aarhundre-
det tjent til Paaskud for Europas Rasenheber.
Hvormange offentlige og private Tyrannier ud-
øves endnu i dets Navn paa Jorden? Hvo kan
da smigre sig med, at være Menneskene nyttig
ved en Bog? Gjenkald Dem hvordan de fleste
Philosophers Skjæbne har været, der prædikede
Visdom for dem. Homer, der klædte den i saa
skønne Vers, bad om Alminde saalænge han
levede. Socrates, som deri gav Athenienserne
saa elskværdige Undervisninger ved sine Samta-
ler og sine Sæder, blev efter Retsform forgiven
af dem. Hans ophøjede Lærling Plato blev, af
den Fyrste selv der beskyttede ham, sat i Slave-
stand; og før dem blev Pythagoras, som ud-
strakte Menneskeheden til Dyrene, levende brændt
af Crotoniaterne. Hvad siger jeg? Den stør-
ste Deel af disse Navne er kommen til os van-
heldet ved nogle Satirens Træk som karakteri-

sere dem, da den menneskelige Utafnemmelighed
gotter sig over at gjenkjende dem der; og er af
de mange En og Andens Hæder kommen reen
og uplettet til os, saa er det fordi de der bare
dem, levede langt fra deres Samtidiges Sel-
skab; liig hine Støtter som hele og holdne fin-
des i Græciens og Italiens Marker, og som,
ved at være begravne i Jordens Skød, have
undgaaet Barbarernes Raserie.

De seer da, at, til at vinde Videnskaberne
stormfulde Hæder udfordres megen Dyd, og det at
være rede til at opoffre sit eget Liv. Troer De i
øvrigt, at denne Hæder i Frankrige interesserer de
Rige? Jo, de bekymre dem smukt om Viden-
skabsmænd, hvilke Indsigter kasse hverken Vær-
dighed i Fædrelandet eller Deel i Statsstyrel-
sen eller Udgang ved Hoffet. Man forfølger
lidet i denne Tidsalder der er ligegyldig for
Alt undtagen Formue og Belyster; men Kund-
skaber og Dyd lede der ikke til noget udmærket,
siden Alt i Staten kan kjøbes med Penge. Til-
forn fandt de sikre Belønninger i adskillige Kir-
ke: Øvrigheds- og Statsforvaltnings-Setjenin-
ger; nu hjælpe de kun til at gjøre Bøger. Men

denne Frugt, hvorpaa Verdens Mennesker sætte liden Priis, er altid sin himmelske Oprindelse værdig. Disse Bøger er det i Særlenhed forbeholdet at give den ubekjendte Guds, at trøste de Ulykkelige, at oplyse Nationerne og at sige Sandheden til selv Kongerne. Det er uden Modsigelse det højeste Kald hvormed Himlen kan hædre en Dødelig paa Jorden. Hvor er den Mand, der ikke trøster sig over deres Uretfærdighed eller Tilfidesættelse som raade over Lykken, naar han tænker at hans Verk skal gaa fra Aarhundrede til Aarhundrede og fra Nation til Nation som Dæmning imod Bilsfarelse og Tyranni; og at der fra Skædet af det Mørke hvor han har levet skal udspringe en Hæder som vil udlette de fleste Kongers, hvis Mindesmærker forgaae i Glemsel trods de Enigrere der op hæie og prise dem?

Paul.

Åh! jeg ønskede ikke denne Hæder uden for at udbrede den over Virginia, og gjøre hende Kjer for hele Verden; Men De som har saamange Kundskaber, sig mig om vi faae hinanden til

Ægte? Jeg vilde saa gjerne være lærd, i det mindste for at vide det Tilkommende?

Den Gamle.

Hvo kunde have Lyst til Livet, min Søn, dersom han vidste det Tilkommende? En eneste Ulykke vi forudsee volder os saa mange unyttige Uroligheder! Synet af en uundgaaelig Ulykke vilde forgifte alle de forangaaende Dage. Man bør end ikke alt for dybt prøve det der omringer os; og Himlen, hvilken gav os Evne til at overveje for at vi kunde forudsee vore Fornødenheder, har givet os Fornødenhederne for at sætte Grændser for vor Overveielse.

Paul.

For Penge, siger De, kjober man i Europa Værdigheder og Cresposter. Jeg reiser til Bengalen og samler Rigdomme for saa at reise til Paris og gifte mig med Virginia. Jeg gaaer ombord.

Den Gamle.

De vilde forlade baade hendes og Deres egen Moder?

Paul.

De har selv givet mig det Raad at reise til Indien.

Den Gamle.

Virginia var dengang her. Men De er nu Deres og hendes Moders eneste Stytte.

Paul.

Virginia vil gjøre dem godt ved sin rige Paarsørende.

Den Gamle.

De Rige gjøre ikke gjerne andre godt end dem der gjøre dem Ære i Verden. De have Paarsørende som ere langt mere at beklage end Enken de la Tour, som, fordi de ingen Hjælp nyde af dem, opoffre deres Frihed for at faae Brød, og tilbringe deres Liv indsluttede i Klostere.

Paul.

Hvad Europa er for et Land! O Virginia maa komme tilbage. Hvortil behøver hun en rig Paarsørende? Hun var saa fornøiet i disse Hytter, saa deilig og saa smykket med et rødt Tørklæde eller Blomster om sit Hoved. Kom tilbage Virginia! Forlad dine Palæer og din Storhed. Kom tilbage blandt disse Klipper,

R

til Skyggen af vore Skove og vore Kofostrøer. Af! Du er kanskee nu ulykkelig." Nu gav han sig til at græde. Min Fader, følg Intet for mig: kan De ikke sige mig, om jeg faar Virginia til Rone, saa lad mig idetmindste vide, om hun elsker mig endnu, midt iblandt de store Herrer, der tale med Kongen og besøge hende?

Den Gamle.

O min Ven! jeg er sikker paa at hun elsker Dem, af adskillige Grunde, men især fordi hun er dydig." — Ved disse Ord sprang han mig, henrykt af Glæde, om Halsen.

Paul.

Men troer De at Fruentimmerne ere falske, saadanne som man forestiller dem i de Komedier og i de Bøger, De har laant mig?

Den Gamle.

Fruentimmerne ere falske i de Lande, hvor Mændene ere Tyranner. Voldsomhed frembringer List.

Paul.

Hvortledes kan man være Fruentimmernes Tyranner?

Den Gamle.

Naar man gifter dem bort uden at spørge dem til Raads, en ung Pige med en gammel Mand, Fruentimmer af Følelse med et ligegyldigt Mandfolk.

Paul.

Hvorfor gifter man ikke dem sammen som passe for hinanden, de Unge med Unge, Elskerne med dem de elske?

Den Gamle.

Det kommer af at de fleste unge Mennesker i Frankrige ikke have Formue nok til at gifte sig, og at de ikke faae nok dertil før de vorde gamle. I deres Ungdom forføre de Naboernes Koner; i deres Alderdom formaae de ikke at fæste deres egne Koners Opmærksomhed. I deres Ungdom have de bedraget; i deres Alderdom er Naden at bedrages til dem. Det er en af den almindelige Retfærdigheds Modvirkninger, hvilken styrer Verden. En Uret holder der altid en anden Ligevægt. Saaledes tilbringe de fleste Europæere deres Liv i denne dobbelte Uorden, og denne Uorden forsøges i et Selskab eftersom Rigdomme bygge sig hos et mindre

Antal Personer. Staten er liig en Have hvor de smaa Træer ikke kunne komme frem ifald der er alt for store, som skygge dem; men der er denne Forskjel, at en Haves Skjønhed kan udspringe af et lidet Antal store Træer, hvorimod en Stats Hæld stedse berøer paa Undersaatternes Mængde og Lighed, og ikke paa et lidet Antal Rige.

Paul.

Men hvad behøves det at være rig for at gifte sig?

Den Gamle.

For at tilbringe sine Dage i Overflod, uden at bestille noget.

Paul.

Og hvorfor skulde man ikke arbejde? Jeg arbejder godt, jeg.

Den Gamle.

Fordi i Europa værder Haandarbeide. Man kalder det mekanisk Arbeide. Selv det at dyrke Jorden er det mest ringeagtede af alle. En Kunstner er der meget mere agtet end en Bonde.

Paul.

Hvad? den Kunst der ernærer Menneskene er ringeagtet i Europa? Jeg fatter Dem ikke.

Den Gamle.

Oh! det er ikke muligt for et i Naturens Skød . opdraget Menneske at fatte Selskabets Fordærvelser. Man gjør sig en nøjagtig Idee om Orden, men ikke om Uorden. Skjønhed, Dyd, Lykke have Forhold; Hæslighed, Last og Ulykke have ingen.

Paul.

De Rige ere da meget lykkelige! Dem møde ingen Hindringer; de kan overøse med Fornøielser dem de elske.

Den Gamle.

De ere største Dølen sløve for alle Fornøielser just fordi disse ingen Umage koste dem. Har De ikke erfaret, at den Fornøielse at hvile sig, kjøbes med Træthed; den at spise, med Hunger; den at drikke, med Tørst? Og nu — den at elske og elskes vindes ifkun ved en Mængde Fornægtelser og Offere. Rigdommene røve de Rige alle hine Fornøielser ved at forekomme deres Trang. Til den Rødsomhed der følger

paa deres Mættelse kommer det Hovmod der fødes af deres Overflod, og som den mindste Fornægtelse saarer, selv da naar de største Nydelser ikke mere kildre. Tusende Rosers Belugt behager kun et Øjeblik; men den Smerte, en af deres Tørne volder, varer længe efter Stikket. Et Onde midt iblandt Fornøjelser er for de Rige en Torn midt iblandt Blomster. For de Fattige derimod er en Fornøjelse midt iblandt Ondt som en Blomst midt iblandt Tørne; de nyde den liveligen. Enhver Virkning forøges ved Modsetningen. Naturen har veiet Alt. Hvilken Tilstand, troer De, fortjener Fortrin? Enten naar man har næsten Intet at haabe og Alt at frygte, eller naar man har næsten Intet at frygte og Alt at haabe? Den første er de Riges Tilstand, den anden de Fattiges. Men disse Overligheder ere lige vanskelige at bære for Menneskene hvis Held bestaaer i Middelvej og i Dyd.

Paul.

Hvad forstaaer De ved Dyd?

Den Gamle.

Min Søn! Du som ved Dine Arbeider ernærer Dine Paarørende, Du behøver ikke at

man skal definere den for Dig. Dyden er en Bødd vi gjøre paa os selv til Andres Bedste i den Hensigt at behage Gud ene.

Paul.

O hvor Virginia er dydig! Det er af Dyd hun har villet være rig for at være velgjørende. Det er af Dyd, hun er reist fra denne De: Dyden vil føre hende tilbage." — (Forestillingen om hendes nære Gjenkomst opluede den unge Munds Indbildningskraft, og al hans Urolighed forsvandt. Virginia havde ikke skrevet, fordi hun snart kom. Der behøvedes saa kort Tid til at komme fra Europa med en god Vind. Han opregnede de Skibe, der havde gjort denne Reise af meer end to tusend Mile i mindre end tre Maaneder. Det Skib hvorpaa hun var gaaet ombord vilde ikke bruge mere end to dertil. Bygmesterne vare nuomstunder saa kyndige, og Søefolkene saa dygtige! Han taledes om de Anstalter han vilde gjøre til hendes Modtagelse; om den nye Bopæl han vilde bygge; om Fornøjelser og Overraskelser han hver Dag vilde skaffe hende, naar hun var bleven hans Kone. Haas Kone! . . . Denne Forestilling

henrykkede ham.) — "I det mindste, min Fader, sagde han til mig, skal De ikke mere bestille noget uden for Deres Fornøjelse. Da Virginia er riig, faae vi mange Negre der skal arbeide for os. De skal altid være hos os, og ikke have anden Sorg end den at more og forlyste Dem. Og udaf sig selv gif han hen for at-meddele sin Familie den Glæde hvoraf han var beruset.

Stor Frygt afløser snart store Forhaabninger. Voldsomme Lidenstaber fæste altid Sjelen i de modsatte Yderligheder. Fra den følgende Dag af kom Paul ofte overvældet af Bedrøvelse, og besøgte mig. Han sagde da: "Virginia skriver mig slet ikke til. Var hun reist fra Europa, saa havde hun meldt mig sin Afreise. Ak! de Nygter der have løbet om hende ere alt for grundede! Hendes Tante har giftet hende med en stor Herre. Kjerlighed til Rigdomme har styrtet hende, som saa mange andre. I hine Bøger, som male Fruentimmerne med saa smukke Farver, er Dyden ikkun Stof til en Roman. Havde Virginia været dydig, saa vilde hun ikke have forladt sin egen Moder og mig. Imedens jeg tilbringer mit Liv med at tænke paa hende,

glemmer hun mig. Jeg græmmer mig, og hun forlyster sig. Ak! denne Tanke styrter mig i Fortvivlelse. Ethvert Arbejde misligner mig; ethvert Selskab fjeder mig. Gud give at der blev erklæret Krig i Indien! Jeg vilde reise derhen for at døe.

Min Søn, svarede jeg ham, det Mod der styrter os i Døden, er ikkun et Djæbligs Mod. Det vækkes ofte ved Menneskenes tomme Tilflap. Der gives et sjeldnere og mere nødvendigt Mod, hvilket giver os Kraft til dagligen, uden Bidner og uden Lovtale, at bære Livets Gjenvordigheder: det er Taalemød. Det stytter sig ikke paa andres Mening eller vore Lidenstæbers Indskydelse, men paa Guds Villie. Taalemød er Dydens Mod.

Ak! udbrød han, jeg har da ingen Dyd, alt overvælder mig og styrter mig i Fortvivlelse. — Dyden, tog jeg Ordet, altid eens, bestandig, uforanderlig, er ikke Menneskets Lod. Iblandt saa mange Lidenstæber der tumble os, forvirres og formørkes vor Fornuft; men der gives Fyrtaarne, hvor vi kunne tænde dens Fakkel igien; jeg mener Videnskaberne.

Videnskaberne, min Søn, ere en Himlens Hjelp. De ere Straalerne af hin Visdom som styrer Verden, som Mennesket, indblæst ved en himmelsk Kunst, har lært at fæste paa Jorden. Lig Solens Straaler oplyse de, fryde de, varme de. Det er en guddommelig Gld; ligesom Glden indrette de hele Naturen til vort Brug. Ved dem forsaml vi omkring os Tingene, Menneskene, Stederne og Tiderne. Det er dem der kalde os tilbage til det menneskelige Livs Regler. De rolige Videnskaberne; de tilbagetrykke Lasterne; de vække Dyderne ved de ærværdige Exempler af retsindige Folk som de lovprise og hvis stedse hædrede Billeder de vise os. De ere Himlens Døttre, hvilke nedstige paa Jorden for at stille Menneskeslægtens Ulykker. De store Skribenter som de beaande have altid viist sig i de Tider der for ethvert Samfund vare de vanskeligste at udholde, i Barbariets og Fordærvelsens Tider. Min Søn, Videnskaberne have trøstet en uendelig Mængde Mennesker der vare ulykkeligere end Du; Xenophon, der blev forpust fra sit Fædreland efterat have ført titusende Græker did tilbage; Scipio Africanus

træt af Romernes Bagvaskelser; Lucullus af deres Efterstræbelser; Catinat af Hoffets Utaf- nemmelighed. Grækerne, hvilke vare saa sind- rige, havde tilstaaet hver af Mæuserne, disse Vi- denskabernes Gudinder, en Deel af vor For- stand til Bestyrelse; vi bør derfor give dem vore Videnskaber at regjere for at de kunne paa- lægge dem et Nag og en Tømme. De bør, med Hensyn paa vor Sjels Evner, udøve de sam- me Forretninger, som Stundgudinderne, hvilke spændte Solens Heste for og styrede dem.

Læs derfor, min Søn! De Bise der have skrevet før vor Tid ere Reisende der før vi have betraadt Ulykkens Stier, der række os Haan- den, og indbyde os at tage Deel i deres Selskab, naar Alt sviger os. En god Bog er en god Ven.

"Af! udbrød Paul, jeg behøvede ikke at forstaae at læse da Virginia var her. Hun havde ikke studeret mere end jeg; men naar hun saae paa mig og kaldte mig sin Ven, var det mig umuligt at føle Rummer.

"Tilvilde, sagde jeg til ham, er Intet saa behageligt, som en Beherskerinde der elsker os. Kvinden besidder for det meste en let Mun-

terhed der adspreder Mandens Sorg. Hendes Tælle byder Betragthingens sorte Skygge-
biller forsvinde. Paa hendes Ansigt throne de
søde Yndigheder og Tillid. Hvilken Glæde er
ikke bleven mere levende ved hendes Glæde?
Hvilken Pande glatter ikke sinerynker ved hen-
des Smil? Hvilken Hæftighed modstaar hen-
des Taarer? Virginia kommer tilbage med
mere Philosophie end Du. Hun falder vist i
Forundring over ikke at finde Haven igjen i
fuldkommen Stand; hun som, sin Vaarværendes
Forsølgelser uagtet, langt fra sin Moder og Dig,
ikke tænker paa andet end at forskønne den.”

Forestillingen om Virginias nære Gjen-
komst fornyede Pauls Mod, og førte ham til-
bage til hans landlige Syssler. Lykkelig at han
midt iblandt sine Lidelser kunde give sit Arbeide
en Hensigt der behagede hans Lidenstabel!

En Morgen ved Dagbrud — det var den
24 December 1744 — vignede Paul, idet han
stod op, et hvidt Flag der vajede paa Opdagel-
sens Bjerg. Dette Flag betegnede et Skib,
man saae paa Havet. Paul løb til Byen for at
faae at vide om det ikke bragte Efterretning fra

Virginia. Han blev der indtil den Havneløbe var kommen tilbage, som efter Skif og Brug var gaaen ombord for at indhente Kundskab derom. Denne Mand kom først tilbage om Aftenen. Han meldte Guvernøren at det signalerede Skib var St. Geran, drægtigt 700 Tønder, ført af en Capitain ved Navn Aubin; at det var et Par Mile borte, og at det ikke før næste Dags Eftermiddag kunde kaste Anker ved Portlouiz, om Vinden var gunstig. Der blæste dengang slet ingen. Lodjen leverede Guvernøren de Breve, dette Skib havde bragt med fra Frankrige. Der var et til Enken de la Tour med Virginias Haand. Paul greb det strax, kyskede det med Henrykkelse, lagde det ved sit Bryst, og løb til Baaningen. Saa snart han langt borte øjnede Familien, hvilken paa Farvelsklippen oppebiede hans Tilbagekomst, holdt han Brevet i Bøjret uden at kunne tale; og strax samlede Alle sig hos Enken de la Tour for at høre det læse. Virginia meldte sin Moder, at hun havde fristet megen Mishandling af sin Grandtante, som havde villet gifte hende mod hendes Villie, derpaa gjort hende arveløs,

og endelig sendt hende bort paa en Tid der ikke tillod hende at naae Ile de France før i Orkanernes Narstid; at hun forgjæves havde forsøgt paa at bøie hende ved at forestille hende hvad hun skyldte sin Moder og den første Alders Bæner; at hun af hende var bleven behandlet som en af-
sindig Pige, hvis Hoved var fordærvet ved Romaner; at hun nu kun havde Følelse for den Lyksalighed at see og omfavne sin kjære Familie igjen og at hun samme Dag havde tilfredsstillet denne brændende Længsel, dersom Capitainen havde tilladt hende at gaae ombord paa Lodsens Baad; men at han havde modsat sig hendes Afreise paa Grund af Landets Afstand og de store Bølger, der, Stiltæn uagtet, herskede der ude i rum Søe

Neppe var dette Brev blevet læst, før hele Familien henrykt af Glæde udbrød: "Virginia er kommen!" Herskab og Tyende, Alle omfavnede hinanden. Enken de la Tour sagde til Paul: "Min Søn, gaae hen og underret vor Nabo om Virginias Ankomst." Strax tændte Domingo en Fakkel af Roudetræ, og Paul og han gave sig paa Vejen til min Baaning.

Klokken kunde være Ti om Aftenen. Jeg havde nys slukt min Lampe og lagt mig, da jeg, igjennem min Hyttes Trulværk, saae et Lys i Skoven. Kort derpaa hørte jeg Pauls Stemme, der kaldte paa mig. Jeg staaer op; og neppe var jeg paaflædt, før Paul, udenfor sig selv og ganske aandepusten, springer mig om Halsen og siger: "Kom, kom, Virginia er her. Lad os gaae til Havnen; Skibet kaster der Anker ved Dagens Frembrud!"

I Øjeblikket begave vi os paa Reisen. Da vi gik igjennem det lange Bjergs Skove, og allerede vare paa den Vej der fører fra Pampelmusserne til Havnen, hørte jeg En gaae bag os. Det var en Neger der nærmede sig med stærke Skridt. Saa snart han havde naaet os, spurgte jeg ham hvorfra han kom og hvorhen han gik med saa stor Til. Han svarede mig: "Jeg kommer fra det Qvarter af Den der kaldes Guldstøvet; man har sendt mig til Havnen for at underrette Guvernøren om at et Skib fra Frankrige har kastet Anker ved Ambraven. Det skyder med Kanoner, for at bede om Hjælp; thi

Havet er saare oprørt." Efterat han havde sagt dette gik han uden Ophold videre.

Jeg sagde nu til Paul: "Lad os gaae hen til Guldstøvets Qvarter for at møde Virginia; der er ifkun halvanden Mil dertil." Vi gave os da paa Veien imod Nordkanten af Den. Det var en dræbende Hede. Maanen var opstaaet; man saa omkring den tre store sorte Ringe; Himlen var rædsomt mørk. Man skjelkede ved idelig Lyn lange Rækker af tykke, sorte, lavt svævende Skyer, som dyngede sig hen imod Midten af Den, og kom fra Havet med en stor Hurtighed, uagtet man ikke følede mindste Vind paa Landjorden. Paa Veien troede vi at høre Tordenen rulle; men da vi opmærksomt lyttede, opdagede vi at det var Kanonskud som Ekkoerne gjentog. Disse fjerne Skud, forenede med Synet af en stormfuld Himmel, indjog mig Gysen. Jeg kunde ikke tvivle paa at det var Nødsignaler fra et Skib i Begreb med at gaae til Grunde. En halv Time efter hørte vi slet ingen Skud mere; og denne Tausshed forekom mig endnu mere forfærdelig end den sørgelige Larm der var gaaen foran den.

Vi fremstjyndte vore Skridt uden at sige et Ord, og uden at torde meddele hinanden vor Urolighed. Henimod Midnat kom vi ganske fvedte til Strandbredden i Guldstøvets Qvarteer. Bølgerne brød sig der med en forfærdelig Bragen; de bedækkede dens Klipper og dens jevne Steder med blændendevidt Skum og Ildgnister. Hvor mørkt det var, skjelnede vi, ved Hjælp af disse phosphoriske Lysninger, Fisserbaadene hvilke man havde trukket langt op paa Sandet.

I nogen Afstand derfra saae vi, ved Indgangen til Skoven, en Ild, omkring hvilken en-
 deel af Indvaanerne havde forsamlet sig. Vi begav os did for at hvile os der indtil det blev Dag. Imedens vi sad ved denne Ild, fortalte En af Indvaanerne os at han den Eftermiddag havde seet i rum Søe et Skib som Strømmen førte hen imod Den; at Ratten havde unddraget det for hans Syn; at han to Timer efter Solens Nedgang havde hørt Skyde med Kanon for at faae Hjælp; men at Havet havde været saa oprørt, at man ingen Jolle havde kunnet sætte ud for at gaae til Skibet; at han kort derpaa

troede at have seet dets Løgter tændte, og at han, i saa Fald, frygtede for at Skibet, hvilket var Strandbredden saa nær, ikke var gaaet ind imellem Landet og den lille Ambrase, men havde taget denne for Kanonen, som de Skibe stryge tæt forbi der komme til Portlouis; at, om saa var, hvilket han imidlertid ej kunde indestaae for, saa var dette Skib i største Fare. En anden Indvaaner tog Ordet og sagde, at han adskillige Gange havde gennemseilet den Kanal der skiller Ambrasen fra Kysten; at han havde peilet den; at dens Ankergrund var saare god, og at Skibet der var fuldkommen sikert som i den bedste Havn. ”Jeg vilde sætte min hele Formue paa det, lagde han til, og jeg vilde sove der ligesaa rolig som i Land.” En tredje Indvaaner sagde, det var umuligt at dette Skib kunde komme ind i denne Kanal, hvor Baadene neppe kunde seile. Han forsikrede at han havde seet det ankre paa hin Side Ambrasen, saa at det, om Vinden i Morgenstunden reiste sig, vilde være i Stand til at naae rum Søe eller Havn. Andre Indvaanere yttrede andre Meninger. Imedens de indbyrdes

fivedes, iagtoge Paul og jeg en dyb Tausshed. Vi bleve der indtil Dagens første Anbrud; men Himlen var alt for lidet klar, til at man skulde kunne skjelne nogen Gjenstand paa Havet, hvilket desuden var bedækket af tyk Taage; vi skimtede paa det vide Hav ifkun en mørk Sky som man sagde os var Umbræen der ligger en halv Fjerdingvei fra Kysterne. Man saae i denne skumle Dag ikke andet end Pynten af den Strandbred hvorpaa vi vare, og nogle Bjergtoppe i det Guderste af Den, hvilke fra Tid til anden viste sig imellem de omsvævende Skyer.

Genimod Klokken syv om Morgenlen hørte vi i Skoven en Lyd af Trommer; det var Guvernøren de la Bourdonnais, der kom til Hest i Følge af et Detaschement Soldater væbnede med Flinte og af et stort Antal Indvaanere og Negre. Han opstillede sine Soldater paa Strandbredden og befalede dem at give Ild med deres Genværer Alle paa eengang. Neppe havde de givet Salven, før vi saae paa Havet et Glimt hvorpaa strax fulgte et Kanonskud. Vi dømte at Skibet var i liden Afstand fra os, og vi løb Alle til den Kant hvor vi havde seet dets Signal.

Vi øjnede da, igjennem Taagen, Skroget og Raaerne af et stort Skib. Vi vare det saa nær at vi, Vølgernes Brusen uagtet, kunde høre den Høistbefalendes Pibe, og Matrosernes tregange gjentagne Raab *le ve Ron gen!* thi dette er de Franskes Raab i yderste Fare ligesom i stor Glæde; som om de, i Farerne, kaldte deres Fyrste til Hjelp eller som om de da vilde bevidne ham at de ere rede til at døe for ham.

Fra det Øjeblik af Saint-Geran saae os i Begreb med at hjælpe, holdt det ikke op at løsne et Kanonskud hvert tredie Minut. Herr de la Bourdonnais lod tænde store Baal hist og her paa Strandbredden, og sendte til Indvaanerne i Nabolaget efter Levnetsmidler, Planker, Kabeltoug, og tomme Tønder. Man saae snart en Skare af dem komme, ledsaget af deres Negre som bar Fødevarer og Tougverk. De kom fra Plantagerne i *Guldstøvets*, *Flaques*, og *Rempart* flodens Egne. En af de ældste blandt disse Indvaanere nærmede sig Guvernøren med disse Ord: Herre, man har hele Natten hørt dumpige Lyd i Bjerget; i Skovene bevæge Bladene sig uden at det vinder; Havfuglene flygte

til Landet; Alle disse Tegn bebude sikkert en Orkan. — ”Nu vel! mine Venner, svarede Guvernøren, vi ere beredte derpaa, og Skibet er det vist ogsaa.”

Virkelig spaaede Alt en nær Orkans Komme. De Skyer man saa i Zenith vare i deres Middelpunkt rædsomt sorte og paa Kanterne kobberfarvede. Luften gjentog Skrigene af Søsva-
ler, Maager og en Mængde andre Søfugle, som, uagtet Atmosfærens Dunkelhed, kom fra alle Kanter af Horisonten og søgte Tilflugtssted paa Den.

Genimod Kloffen ni om Morgenens hørte man fra Søekanten forfærdelige Lyd, som om Vandstrømme, blandede med Tordenskrald, havde rullet fra Bjergenes Top. Alle raabte: ”Der har vi Orkanen!” og i et Øjeblik borttog en rædsom Hvirvelvind den Taage der bedækkede Ambræen og dens Kanal. Saint Geran viste sig nu klarligen, med sit af Folk belæssede Dæk, sine Maas og sine Mærser samlede paa det øverste Dæk, Flaget heiset, fire Rabbeltoug paa dets Fordeel og et Grundtov paa dets Bagdeel. Det havde kastet Anker imellem Ambræen og

Landet paa denne Side af den Ring af Skjær som omgiver Ile de France og som det var kommet igjennem paa et Sted hvor intet Skib før havde gaaet. Det vendte sin Fordel imod de fra det vide Hav kommende Bølger og ved hver Vandvaage der trængte ind i Canalen hævede dets Forstavn sig heel saa at man saa dens Kjøl i Luften; men Bagstavnen, som ved denne Bevægelse var kommen til at dykke, forsvandt for Øjet, lige til Spejlet, som om den var gaaet til Grunde. I denne Stilling da Vind og Hav kastede det til Land, var det lige umuligt at komme ud ad samme Vej ad hvilken det var kommet ind, og at kappe Lougene, for at drives ind paa Strandbredden hvorfra det var adskilt ved høje Grunde besaaede med Skjær. Hver Vaage der kom og brød sig paa Kysten, gik brusende frem indtil det Jnderste af Bugten, og kastede derfra Stene meer end halvhundrede Fod op i Landet; naar den derpaa trak sig tilbage, opdagede den et stort Strøg af Strandbreddens Leje, hvis Stene den rullede med en hæs og fæl Larm. Oprørt af Vinden steg Havet med hvert Øjeblik, og hele den ovenomtalte Kanal var if-

kun et uhyre Tæppe af hvidt Skum gjennem-
 skaaret af sorte og dybe Bølger. Dette Skum
 samlede sig i det Underste af Bugten i meer end
 sex Fods Høide, og Vindene som feiede dets
 Overflade bar det over den steile Del af Strand-
 bredden meer end en Fjerdingvei op i Land. Af
 dets hvide og utallige Flokker, som joges ho-
 rizontalt lige til Bjergenes Fod, skulde man
 have sluttet at det var et Sneefog der frem-
 gik af Havet. Horisonten viiste alle Tegn paa
 en lang Storm; Havet syntes der sammen-
 blandet med Himlen. Derfra uddrog uden Op-
 hør rædsomme Skyer, som med Fuglenes Hur-
 tighed gjennemfoer Zenith, imedens andre der
 stod ubevægelige som store Klipper. Man saae
 intet blaat Partie af Himlen; ifkun et oliven-
 farvet og blegt Skin oplyste alle Jordens, Ha-
 vets og Himlenes Gjenstande.

Under Skibets Slingringer indtraf det man
 frygtede. Fordelens Kabbeltov brækkedes; og da
 det ikke holdtes tilbage uden ved en eneste Pert-
 line blev det kastet paa Klipperne en halv Kab-
 bellængde fra Strandbredden. Alle udstødte et

Smertens Skrig. Paul vilde styrte sig i Søen, da jeg greb ham i Armene, og sagde til ham: "Min Søn, vil du da dø?" "Jeg vil komme hende til Hjælp, udbrød han, eller dø!" Da Fortvivlelse røvede ham Fornuften, saa bandt Domingo og jeg, for at forebygge hans Undergang, et langt Reb til hans Belte og tog fat i en af dets Ender. Da nærmede Paul sig Saint-Geran, snart svømmende, snart vandrende paa Skjærene. Noget gange havde han Haab om at naae det; thi Havet lod under disse uregelmæssige Bevægelser Skibet næsten paa det Tørre, saaledes at man havde fundet gaae det rundt: men snart vendte det med ny Raskhed tilbage og bedækkede det med uhyre Vandvaager som hævede Rjølens hele Fordeel i Vejret, og kastede saare langt ind paa Strandbredden den ulykkelige Paul med Benene i Blod, med synderknuust Bryst, og halvdød. Neppe var Ynglingen kommen til sig selv igjen, før han reiste sig og med ny Gld vendte tilbage ad Skibet, som Havet imidlertid ved skrækkelige Stød aabnede. Hele Mandskabet mistvivlede nu om Reddning og styrtede sig hobevis i Havet paa Kaaer,

Planker, Hønsbure, Borde og Tønder. Da saae man en Gjenstand der fortjener evig Medfølelse: en ung Pige stod paa Galleriet af Saint Gerans Bagstavn og udstrakte sine Arme mod ham som gjorde sig saa megen Umage for at naae hende. Det var Virginia. Hun havde kjendt sin Elsker paa hans uforfærdede Mod. Synet af denne elskværdige Person, der var udsat for saa skrækkelig en Fare, fyldte os med Sinerte og Fortvivlelse. Med ædel og rolig Mine gjorde Virginia Tegn til os med Haanden som om hun sagde os et evigt Farvel. Alle Matroserne havde kastet sig i Havet. Der var ikkun een tilbage paa Dækket; han var ganske nøgen, og jeenesfuld som Hercules. Han nærmede sig ærbødigen Virginia: vi saae ham kaste sig for hendes Fødder og endog forsøge paa med Magt at tage Klæderne af hende; men hun stødte ham med Værdighed tilbage og vendte Hjet fra ham. Man hørte strax disse gjentagne Skrig af Tilskuerne: "Redd hende, redd hende! forlad hende ikke!" Men i samme Øjeblik væltede et Vandbjerg af en forfærdelig Størrelse ind imellem Ambræen og Kysten, og nærmede sig brusende Skibet som den truede med

sine sorte Sider og skummende Toppe. Ved dette skrækkelige Syn sprang Matrosen allene ud i Havet; og Virginia, som saae Døden uundgaaelig, lagde den ene Haand paa sine Klæder, den anden paa sit Hjerte, opløstede rolige Blik og lignede en Engel der svinger sig til Himlene.

Nædsomme Dag! Ak! Alt blev opslugt. Bølgerne kastede langt op paa Land en Deel af Tilskuerne, som Menneffeligheds Følelse havde bragt til at gaae hen imod Virginia, saavel som den Matros der vilde have reddet hende ved Svømmen. Undsluppen en næsten vis Død nedknælede denne Mand i Sandet med disse Ord: "Gud! Du har reddet mit Liv; men jeg havde med Glæde opoffret det for denne værdige Pige, der ikke vilde afklæde sig som jeg." Domingo og jeg trak den ulykkelige Paul tilbage af Bølgerne; han var uden Bevidsthed og Blodet styrtede ud igjennem hans Mund og Næse. Guvernøren gav ham i Chirurgernes Hænder; og vi paa vor Side søgte langs med Strandbredden at opdage om Havet vilde der opkaste Virginias Liig; men da Vinden pludselig havde vendt sig, som det gaaer i Orkanerne, havde vi den Kummer at

tænke, at vi end ikke skulde kunne imod denne ulykkelige Pige opfylde Begravelsens Pligter. Vi forlode dette Sted, nedbøjede af Forfærdelse, Alle saarede ved Tanken om et eneste Tab ved et Skibbrud hvor en stor Mængde var omkommen, og hos de Fleste frembragte saa dydig en Piges saa sørgelige Endeligt Tvivl paa et Forsyns Tilværelse; thi der gives saa rædsomme og saa lidet forkyldte Ulykker, at selv den Vises Haab rykstes derved.

Imidlertid havde man bragt Paul, som begyndte at komme til sig selv igjen, til et Hus i Nabolaget, indtil han kunde føres til sin Baaning. Jeg gik tilbage med Domingo for at forberede Virginias Moder og dennes Veninde paa denne sørgelige Begivenhed. Da vi vare ved Indgangen til Patanflodens Dal, sagde nogle Negre os at Havet opkastede mange Stykker af Skibet i Baien ligeoverfor. Vi gik did ned; og en af de første Gjenstande der paa Strandbredden faldt mig i Øjnene var Virginias Liig. Hun var halvbedækket med Sand i den Stilling hvori vi havde seet hende døde. Hendes Træk vare ikke kjendelig forandrede. Hendes Øjne vare

lukkede; men Rolighed var endnu paa hendes Pande: og Dødens blege Violer blandede sig paa hendes Kinder med Blufærdighedens Roser. En af hendes Hænder hvilede paa hendes Klæder; og den anden, som hun holdt paa sit Bryst, var fasteligen lukket, og stivnet. Jeg udvristede deraf med Nøje en liden Æske: men hvor forundret blev jeg, da jeg saae at det var det Billede, hun havde lovet Paul aldrig at lade bortkomme saa længe hun levede! Ved dette sidste Beviis paa denne ulykkelige Piges Kjerlighed græd jeg bitterligen. Domingo slog sig for Brystet og udbrød i Jammerkrig. Vi bar Virginias Liig hen i en Fiskerhytte, hvor vi gav det i nogle fattige malabariske Fruentimmers Baretagt, hvilke paatog sig at vaske det.

Imedens de sysselsatte sig med denne sørgelige Plig, vandrede vi skjelvende op til Baaningen. Vi fandt der Enken de la Tour i Bøn under Forventning af Tidende fra Skibet. Saa snart Enken de la Tour blev mig vaer, udbrød hun: "hvor er min Datter? min kjære Datter? mit Barn?" Da hun, efter min Taushed og mine Taarer, ikke kunde tvivle om sin Ulykke,

blev hun med eet angreben af smertelig Trang-
brysthed og HjerTEangst; man hørte af hende
kun Suk og Hulken. Margrethe udbrød: "Hvor
er min Søn? Jeg seer ikke min Søn;" og
faldt i Afmagt. Vi ilede hende til Hjælp; og,
da vi havde bragt hende til sig selv igjen, for-
sikrede jeg hende, at Paul var i Live og at Gu-
vernøren lod bære Omsorg for ham. Hun ihs-
selfatte sig nu blot med sin Veninde, der fra Tid
til anden faldt i Besvimelser. Enken de la Tour
tilbragte hele Natten i disse grusomme Lidelser;
og af deres Varighed har jeg indseet at ingen
Smerte kunde lignedes med Modersmerten. Naar
hun fik Bevidstheden igjen, opsendte hun faste og
mørke Blik til Himlen. Forgjeves trykkede
hendes Veninde og jeg hendes Hænder med vore,
forgjeves kaldte vi hende med de sømteste Navne;
hun syntes Intet at føle ved disse Beviis paa vor
gamle Hengivenhed, og der fremgik af hendes
beklemte Bryst ikkun dæmpede Suk.

Om Morgenens bragte man Paul henstrakt
i en Bærestol. Han var igjen kommen til sig selv;
men han kunde ikke fremføre et Ord. Hans Sam-
menkomst med hans Moder og Enken de la Tour,

den jeg i Førstningen havde frygtet for, frembragte en bedre Virkning end alle de Omhyggeligheder jeg hidtil havde anvendt. En Straale af Trøst viste sig paa de to ulykkelige Mødres Ansigt. De satte sig hver ved sin Side af ham, toge ham i deres Arme, kyssede ham; og deres Taarer, som deres umaadelige Kummer indtil da havde standset, begyndte at rinde. Paul blandede snart sine dermed. Da Naturen saaledes var trøstet hos disse tre Ulykkelige, afløste en lang Bedøvelse deres Smertes frampagtige Tilstand, og skænkede dem en lethargisk Hvile der virkelig lignede Dødens.

Herr de la Bourdonnais lod mig hemmelig vide, at Virginias Liig efter hans Befaling var blevet bragt til Staden, og at man derfra vilde føre det hen i Pampelmussernes Kirke. Jeg gik strax ned til Portlouis hvor jeg fandt Indvaanere fra alle Egne af Den samlede for at bivaane hendes Ligbegængelse, som om Den i hende havde tabt det Dyrebareste den havde. I Havnen havde Skibene deres Raaer paa Kors, deres Flag heiste i Skioy, og Kanonskud løsnedes langsomt efter hinanden. Grenaderer aabnede Liigsøl-

gets Tog. De holdt deres Bæffer ned; fra deres med langt Flor behængte Trommer lød ifkun Sørgetoner, og man saae Mismod malet i hine Krigeres Træk, som i saamange Kampe uden at skifte Ansigt havde trodset Døden. Otte af Dens hæderligste unge Piger, klædte i Hvidt og med Palmer i Haanden, bære deres dydige Systers Liig bedækket med Blomster. Derpaa fulgte et Chor af smaa Børn som sang Hymner: efter dem kom alle de anseeligste af Indvaanerne og af Staben, efter denne gif Guvernøren, og endelig Folkeskaren.

Alt det havde Dens Regjering foranstaltet for at yde Virginias Dyd nogen Ære. Men da hendes Liig var kommet til Foden af dette Bjerg, blev, ved Synet af disse Hytter hvis Held hun saalænge havde skabt og som hendes Død nu fyldte med Fortvivlelse, hele Sørgehæftigheden bragt i Uorden, Hymnerne og Sangene standse; man hørte paa Sletten kun Suk og Hulken. Man saae Hobe af unge Piger løbe til fra de omliggende Huse, for at lade Tørflæder, Paternosterbaand og Blomsterkrandse berøre Virginias Kiste, imedens de selv paakaldte hende

som en Helgen. Mødrene bade Gud om en Datter, som hende; Unglingerne om saa bestandige Elskerinder; de Fattige om saa om en Veninde; Slaverne om saa god en Herkerinde.

Da hun var kommen til sit Begravelsessted, satte Negerinder fra Madagaskar og Caffrer fra Mosambik Kurve med Frugter rundt om hende, og hængte Stykker af Stof paa Træerne i Nærheden, efter deres Lands Skik. Indianerinder fra Bengalen og den Malabariske Kyst bragte Bure fulde af Fugle, hvilke de over hendes Liig gave Friheden; saamegen Deel toge alle Folkes færd i Tabet af en elskværdig Gjenstand, og saa saare stor er den ulykkelige Døds Magt, at den samler alle Religioner om sin Grav!

Man maatte sætte Vagt ved Graven, og derfra bortjage nogle fattige Indvaaneres Døtre, som med al Magt vilde kaste sig deri, da de sagde, at de ingen Trøst mere havde at vente i Verden, og at dem ikke var levnet andet end at døe med hende, som havde været deres eneste Belgjørerinde.

Man jordede hende ved den østlige Side af Pampelinussernes Kirke, ved Foden af en Dam:

busrørs Lund, hvor hun, naar hun med sin Moder og Margrete kom til Messen, gjerne hvilede sig ved Siden af ham, hun dengang kaldte sin Broder.

Ved Ligfølgets Tilbagetog steg Herr de la Bourdonnais hid op tilligemed en Deel af hans talrige Suite. Han tilbød Enken de la Tour og hendes Veninde al den Hjelp der beroede paa ham. Han udtrykkede sig med saa Ord, men med Uvil-
lie imod hendes unaturlige Tante, og nærmede sig Paul, hvem han sagde Alt det han troede kunde tjene til at trøste ham. "Jeg ønskede, sagde han til ham, Deres Families Held: Gud er mit Vidne derpaa. Min Ven, De maa reise til Frankrige; jeg vil der skaffe Dem i Tjenesten. I Deres Fraværelse skal jeg bære Omsorg for Deres Moder som om det var min egen." Og idetsamme rakte han ham Haanden; men Paul trak sin tilbage, og vendte Hovedet bort for ikke at see ham.

Hvad mig angaaer, saa blev jeg i mine ulykkelige Veninders Vaaning for at yde dem

saavel som Paul al den Hjelp jeg formaade. Efter tre Ugers Tid var Paul istand til at gaae; men hans Kummer syntes at stige i samme Forhold som hans Legeme igjen tiltog i Kræfter. Han havde ikke Bølelse før noget; hans Blik vare udsuflkede, og han svarede Intet paa alle de Spørgsmaal man gjorde ham. Enken de la Tour, som stod paa Gravens Rand, sagde ofte til ham: "Min Søn, såalænge jeg seer Dig, vil jeg troe at see min kjære Virginia." Ved Navnet Virginia sprang han op og fløj fra hende uden at ændse Raabene af hans Moder som kaldte ham tilbage til hendes Veninde. En begav han sig hen i Haven og satte sig ved Foden af Virginias Kokostræ med Djinene fæstede paa hendes Kilde. Den af Guvernørens Chirurger der havde baaret størst Omsorg for ham og for disse Fruentimmer, sagde os, at for at udrive ham af hans sorte Melankolie maatte man lade ham gjøre alt hvad ham behagede uden i nogen Maade at være derimod; at dette var det eneste Middel til at overvinde hans haardnakkede Taushed.

Jeg besluttede at følge hans Raad. Saa snart Paul følede at han havde faaet lidt Kræf-

ter igjen, blev den første Brug han gjorde af dem, at forlade Baaningen. Da jeg ikke tabte ham af Syne, gav jeg mig paa Veien efter ham, og sagde til Domingo at han skulde tage Levnetsmidler med og ledsage os. Efterhaanden som den unge Mand nedsteg af dette Bjerg, syntes hans Glæde og hans Kræfter at gjenfødes. Han gik i Førstningen ad Pampelmussernes Bei; og da han var nærved Kirken, i Bambusrørernes Allée, dreiede han til højre til det Sted hvor han saae frisk opkastet Jord: der nedknælede han, løftede Djinene imod Himlen og holdt en lang Bøn. Hans Fremgangsmaade syntes mig at være et godt Bærsel for hans Fornufts Tilbagekomst, siden dette Tegn paa Tillid til det høieste Væsen viiste at hans Sjæl begyndte sin naturlige Virksomhed igjen. Domingo og jeg lagde os efter hans Exempel paa Knæ, og bad tilligemed ham. Derpaa reiste han sig, og tog sin Bei imod Nordkanten af Den uden at lægge meget Mærke til os. Da jeg vidste at det var ham ubekjendt ikke alene hvor man havde jordet Virginias Liig, men endog om det var kommet op fra Havet, spurgte jeg ham hvorfor han havde

været henne at bede til Gud ved Foden af disse Bambusrør; han svarede mig: "Vi har saa tit været der!"

Han fortsatte sin Bei lige til Indgangen af Skoven, hvor Natten overraskede os. Der formanede jeg ham ved mit Exempel til at nyde nogen Føde; derpaa sov vi i Græsset ved Foden af et Træ. Næste Dag troede jeg at han vilde bestemme sig til at gaae tilbage. Virkelig betragtede han nogen Tid paa Sletten: Vampelmussernes Kirke med dens lange Tilgange af Bambusrør, og gjorde nogle Bevægelser som om han vilde vende did tilbage; men med eet gik han dybt ind i Skoven, og styrede bestandig sin Bei mod Norden. Jeg opdagede hans Hensigt, og stræbte forgjeves at drage ham derfra. Vi naaede midt om Dagen Guldstøvet's Qvarter. Han foer iilsom ned til Bredden af Havet ligeoverfor det Sted hvor St. Geran var gaaet til Grunde. Ved Synet af Ambrasen og dens Canal, nu glat som et Speil, udbrød han: "Virginia, min kjære Virginia!" og faldt strax i Afmagt. Domingo og jeg bare ham ind i det Underste af

Skoven, hvor vi med megen Møie bragte ham til Live igjen. Saasnart han var kommen til sig selv, vilde han vende tilbage til Bredden af Havet; men da jeg bønfalet ham om ikke at fornye sin og vor Smerte ved saa grusomme Erindringer, tog han en anden Vej. Kort sagt, i en Tid af otte Dage indfandt han sig paa alle de Steder hvor han havde været med sin Barnoms Veninde. Han gjennemløb den Stie ad hvilken hun var gaaet hen og havde bedet om Naade for Slavinden ved den sorte Flod; han saae derpaa igjen Bredderne af de tre Brysters Flod, hvor hun havde sat sig da hun ikke kunde gaae mere, og den Deel af Skoven hvor hun var faret vild. Alle de Steder der mindede om hans Elskedes Uroligheder, Lege, Maaltider, Belgjørenhed, det lange Bjergs Flod, mit lille Huus, Bandfaldet i Nærheden, det Papajtræ hun havde plantet, de Græspladser hvor hun holdt af at løbe, Skovens Korsveje hvor hun saa gjerne sang, fremkaldte vexelvís hans Taarer; og de samme Ekkoer der saa ofte havde gjenlydt af deres fælles Glædesfrig gjentog nu kun disse smertelige Ord: "Virginia, min fjere Virginia!"

Under dette vilde og omvankende Liv faldt hans Dine ind, hans Hud blev guul, og hans Helbred forværredes mere og mere. Overbeviist om at Følelsen af vore Ulykker fordobbles ved Erindringen af vore Glæder og at Lidenſkaberne vore i Enſomhed, beſluttede jeg at bringe min ulykkelige Ven bort fra de Steder der gjenkaldte ham Erindringen af hans Tab og at forflytte ham til en Kant af Den hvor der var megen Udſpredelſe. I dette Djemed førte jeg ham til de beboede Høie af Villiams Qvarteeret hvor han aldrig havde været. Agerdyrkning og Handel udbredede dengang paa Den megen Bevægelse og Handel. Der var Tømmermænd ſom omhuggede Træerne; og andre ſom ſavede dem i Bræder; Bogne rullede frem og tilbage ad Veiene; ſtore Høe af Oxen og Heste græſſede paa de vidtløftige Græsgange, og Marken var beſaaet med Baaninger. Jordbundens høie Beſtand tillod der paa endel Steder Dyrkelſen af adſkillige Slags europæiſke Bærter. Man ſaae der hiſt og her Hveden paa Gletten Tapetſerier af Jordbærplanter i Skovenes Nabninger, og Roſenhækker langs med Veiene. Luſtens Kjærlighed,

som gav Nerverne Spending, bidrog endog der til de Hvides Sundhed. Fra disse Høie, der laae henimod Midten af Den og vare omringede af Skove, saae man hverken Havet eller Port-louis eller Pampelmussernes Kirke eller det mindste der hos Paul kunde gjenkalde Erindringer af Virginia. Bjergene selv som fra Port-louis Side viste adskillige Grene, frembyde fra Williams-Sletternes Side kun et langt Forbjerg, i lige og snorret Linie, hvorfra hæve sig endeel lange Piramyder af Klipper hvor Skæerne forsamle sig.

Til disse Sletter førte jeg da Paul hen. Jeg holdt ham uophørligen i Birkfømhed, vandrede med ham i Sol og i Regn, om Dag og om Nat, ledede ham med Forsæt-vild i Skoven, i de opryddede Strøg, og paa Markene for ved Legems-Arbejder at adsprede hans Sind, og at udeholde hans Betragtninger ved hans Ube-kjendtskab med det Sted vi vare paa og den Vej vi havde taget. Men en Elskerss Sjæl finder allevegne Sporene af den Elskede. Hverken Nat eller Dag, hverken Ensømhedernes Stille eller Baaningernes Larm, end ikke Tiden hvilken

tager saa mange Grindringer bort med sig, kan holde ham derfra. Saaledes bevæges den af Magneten rørte Naal forgjeves; saasnart den igjen kommer i Hvile, dreier den sig imod den Pol der tiltrækker den. Naar jeg spurgte Paul der var forvildet midt paa Williams = Sletterne: "Hvor skal vi nu gaae hen?" vendte han sig imod Norden med de Ord: "See, der er vore Bjerger; lad os vende did tilbage."

Jeg saae grant at alle de Midler jeg forsøgte for at adsprede ham vare spildte, og at jeg ikke havde anden Udvei tilbage end at angribe hans Lidenstkaab selv og derpaa anvende min svage Fornufts hele Styrke. Jeg svarede ham derfor: ja see der de Bjerger hvor vor kjære Virginia boede, og see der det Portræt, Du havde givet hende og som hun døende bar paa det Hjerte, der til sit sidste Øjeblik slog for Dig. Jeg viiste nu Paul det lille Portræt, han ved Bredden af Kokos-træernes Kilde havde givet Virginia. Ved dette Syn fremlyste en sørgelig Glæde i hans Blik. Han greb begjerlig med sine svage Hænder dette Billede, og lagde det til sine Læber. Nu blev

hans Bryst tungt, og i de halv blodige Dine standsede Taarerne uden at kunne rinde. Jeg sagde til ham: "Min Søn, hør mig som er Din Ven, som var Virginias, og som, midt i eders Forhaabninger, ofte stræbte at befæste eders Fornuft imod Livets uforudseete Vanheld. Hvad begræder du saa bitterlig? Er det Din egen Ulykke? eller er det Virginias?

Din Ulykke? Ja, tilvisse er den stor. Du har tabt den elskeligste Pige, der ellers var bleven den værdigste Kone. Hun havde opoffret sin Fordeel for Din, og for Lykken foretrukket Dig, som den eneste hendes Dyd værdige Belønning. Men veed Du om ikke den Gjenstand af hvem Du burde ventet saa reen en Lyksalighed var bleven for Dig Kilden til uendelige Lidelser? Hun var uden Formue og arveløs. Du havde intet at dele med hende uden alene Dit Arbeide. Da hun var bleven mere fjelen ved sin Opdragelse, og mere modig ved selve sin Ulykke, saa vilde Du hver Dag have seet hende bukke under for Bestræbelsen at dele Dit Glæde. Havde hun skjænket Dig Børn, saa vilde hendes og Dine Lidelser

været blevne forøgede ved den Banskælighed ene med Dig at underholde gamle Forældre og en spirende Familie.

Du vil sige: Guvernøren havde hjulpet os. Veed Du om Du i en Colonie der saa tit skifter Bestyrere ofte faaer en de la Bourdonnais? om her ikke komme Befalingsmænd uden Sæder og uden Sædelære? om ikke Din Kone, for at faae en ynkkelig Understyttelse, maatte have seet sig nødsaget til at gjøre dem sin Opvartning? Enten havde hun da været svag, og Du at beklage, eller stærk, og du var bleven i Din Fattigdom, lykkelig om Du ikke, formedelst hendes Skjønhed og Dyd, var bleven forfulgt af selve den hvis Bestyttelse Du haabede!

Jeg havde, vil Du sige mig, beholdt tilbage den Lyksalighed der er uafhængig af Lykken, at beskytte den elskede Gjenstand som fæster sig til os i Forhold til selve dens Svaghed, at trøste hende ved mine egne Uroligheder, at glæde hende ved min Sørgmodighed, og hvide vor Kjerlighed ved indbyrdes Lidelser. Upaatvivlelig nyde

Dyd og Kjerlighed disse rene Glæder. Men hun er ikke mere; og Du har kun tilbage det hun næst Dig har elsket højest, hendes Moder og Din, hvilke Din utrøstelige Sorg vil lægge i Graven. Sæt din Lyksalighed i at hjælpe dem, ligesom hun selv vilde have sat den deri. Min Søn, Velgjørenhed er Dydens Lyksalighed; der gives ingen sikrere og større paa Jorden. Fornøielsers, Hviles, Bellevenets, Overflødigheds, Hæders Planer ere ikke for det svage Menneske, for en Rejsende og Vandringsmand. See hvorledes et Skridt hen imod Lykken har styrtet os alle fra Afgrund i Afgrund. Du modsatte Dig det, det er sandt; men hvo kunde have troet andet end at Virginias Reise skulde have endt med hendes og din Lykke? En rig og gammel Frenedes Indbydelse, en klog Guvernørs Raad, en Colonies Bisald, en Præstes Opmuntringer og Anseelse, have afgjort Virginias Ulykke. Saaledes ile vi til vor Undergang, bedragne af selve deres Klogskab der styre os. Det havde upaatvivlelig været bedre ikke at have troet den eller stolet paa en bedragerisk Verdens Stemme og Forhaabninger. Men, naar Alt kommer til Alt, af saa mange

Mennesker, som vi see sysselsatte paa disse Gletter, af saa mange Andre som reise til Indien og søge Lykke, eller som, uden at forlade deres Hjem i Europa roligere nyde Godt af hines Arbeide — er der Ingen som jo er bestemt til ergang at tabe det han har kjerest — Storhed, Formue, Kone, Børn, Venner. Den største Deel vil til sit Tab kunne føje Erindringen af egen Uklogskab. Hvad Dig angaaer, saa naar Du gaaer i Dig selv, har Du intet at bebreide Dig. Du har været Dit Ord tro. I Din blomstrende Ungdom har Du besiddet den Bises Klogskab uden at forlade Naturens Føllesse. Dine Synspunkter at ene vare lovlige, fordi de vare rene, kunstløse, uegennyttige, og fordi Du til Virginia havde hellige Rettigheder, dem ingen Lykke kunde opveje. Du har tabt hende; og det er hverken Din Uforsigtighed eller Din Gjerrighed, eller vrang Klogskab der have paaført Dig Tabet af hende, men Gud selv, der har anvendt andres Liden skaber til at fratage Dig Gjenstanden for Din Kjerlighed, Gud der har givet Dig Alt, der seer Alt hvad der tjener Dig til Bedste, og hvis Visdom ikke lader Dig nogen Anledning til

Anger og Fortvivlelse hvilke gaae i Sporene af det Onde vi have forarsaget.

Du kan i Din Ulykke sige til Dig selv: jeg har ikke fortjent den. Er det da Virginias Ulykke, hendes Endeligt, hendes nærværende Tilstand Du begræder? Hun har undergaaet den Lod, der er bestemt Byrd, Skjæbne og selve Keiserdømmet. Menneskets Liv med alle dets Planer hæver sig som et lidet Taarn hvis Krone Døden er. Lykkelig er hun at hun har løst Livets Baand før Du, det vil sige, at hun ikke er død mange gange før den sidste!

Døden, min Søn, er et Gode for alle Mennesker. Den er Natten efter den urolige Dag som man kalder Livet. Det er i Dødens Svær, at Sygdomme, Krænkelse, Anger, hvilke uden Ophør forurolige de ulykkelige Levende, for evig hvile. Undersøg de Mennesker der synes mest lykkelige: Du vil faae at see, de saare dyrt have betalt deres foregionne Lykkelig-
hed: offentlig Ansæelse med husslig Ulykke; Formue med Tabet af Sundhed; den saa sjældne

Fornøjelse at være elsket med bestandige Offre: og ofte see de, ved Enden af et for Andre opofret Liv, omkring sig ifkun falske Venner og utafnemmelige Frændes. Men Virginia har været lykkelig til det sidste Djeblik. Hun var det hos os ved Naturens Gode, langt fra os ved Dydens; og selv i det forfærdelige Djeblik, da vi saae hende omkomme, var hun endnu lykkelig; thi hvad enten hun fastede sine Dine paa en heel Colonie som hun voldte en almindelig Erbskælsøshed, eller paa dig, der saa uforsagt ilede hende til Hjelp, saae hun hvor dyrebar hun var os alle. Hun befæstede sig imod det Tilkommerde ved Erindringen om sin Vandels Uskyld, og hun modtog den Løn Himlen forbeholder Dyden, et Mod der er over Faren. Hun viiste Døden et roligt Ansigt.

Min Søn, Gud giver Dyden alle Livets Begivenheder at bære, for at lade see at den ene kan gjøre Brug deraf og deri finde Lyksalighed og Hæder. Naar han forbeholder den en lysende Navnfundighed opløfter han den paa en stor Skueplads og sætter den i Kamp med Døden;

da tjener dens Mod til Mynster, og Mindet om dens Ulykker modtager for stedse en Skat af Efterverdens Taarer. See der det udsædelige Mindemærke som er forbeholdt paa en Jord hvor Alt gaaer over, og hvor selv Erindringen af de fleste Monarker snart begravnes i evig Glemsel.

Men Virginia er endnu til. Min Søn, see hvorledes Alt omskiftes paa Jorden, og hvorledes Intet taber sig der. Ingen menneskelig Kunst formaaer at tilintetgjøre den mindste Deel af Materien, og det der var fornuftigt, følende, elskende, dydigt, gudhengivent, skulde være forgaaet, imedens de Elementer det er isørt ere unedbrydelige! Ak! har Virginia været lykkelig hos os, saa er hun det nu meget mere. Der er en Gud, min Søn: hele Naturen forkynder det; jeg behøver ikke at bevise det for Dig. Det er ikkun Menneskenes Ondskab der bringer dem til at nægte en Retfærdighed de frygte for. Følelsen af ham er i vort Hjerte, ligesom hans Verker for vore Øjne. Troer Du da at han lader Virginia ubelønnet? Troer du at den samme Magt der har isørt denne saa ædle Sjæl saa skønt et

Udvortes, hvori Du fornam en guddommelig Kunst, ikke skulde have kunnet unddrage den af Bølgerne? at den der har ordnet Menneskenes nærværende Lyksalighed ved Love, som Du ikke kender, ikke skulde kunne berede Virginia en anden ved Love som ere Dig ligeledes ubekjendte? Havde vi, da vi vare uskabte, været istand til at tænke, skulde vi da kunne have dannet os en Forestilling om vor Tilværelse? Og nu vi ere i denne mørke og forbiglygtende Tilværelse, kunne vi nu forudsee det der er paa hin Side Døden hvorigjennem vi maae gaae ud deraf? Har Gud, saaledes som Mennesket, vor lille Jordklode behov til Skueplads for sin Viisdom og Godhed, og har han ikke kunnet forplante det menneskelige Liv uden i Dødens Marke? Der er ikke i Verdenshavet en eneste Draabe Vand der jo er fuld af levende Væsner, som vise sig for os, og der skulde Intet være til for os iblant saa mange Stjerner der rulle over vore Hoveder! Hvorledes! der skulde ikke være højeste Viisdom og guddommelig Godhed netop uden der hvor vi ere! Og i hine talløse straalende Kloder, i hine Lysets uendelige Sletter der omringe dem, skulde der

ikke være uden et tomt Rum og et evigt Intet! Dersom vi, som Intet have givet os selv, torde afpæle Grændser for den Magt af hvilken vi have modtaget Alt, skulde vi kunne troe at vi her ere paa Grændserne af hans Rige; hvor Livet kæmper med Døden, og Uskyld med Tyranniet.

Upaatvivlelig er der et Sted hvor Dyden faaer sin Belønning. Virginia er nu lykkelig. Ak! kunde hun fra Englenes Baaning tale til Dig, vilde hun sige som i sit Farvel: Min Paul! Livet er ifkun en Prøve. Jeg er bleven funden Naturens, Kjerligheds og Dydens Love tro. Jeg har fareet over Havene for at lyde mine Frænder; jeg har frasagt mig Rigdomme for at bevare min Tro; og jeg har hellere villet tabe Livet end krænke min Blufærdighed. Himlen har fundet min Bane noksom opfyldt. Jeg har for stedse undgaaet Armod, Bagvaskelse, Storme, Synet af Andres Smerter. Ingen af de Ulykker der forfærde Menneskene kan nu mere naae mig; og Du beklager mig! Jeg er reen og uforanderlig som en Deel af Lyset; og Du kalder

mig tilbage til Livets Nat! Min Paul! min
 Ven! Erindre Dig hine Lyksaligheds Dage da vi
 fra om Morgenens af smagte Himlens Lyst, der
 stod op med Solen paa disse Klippers Tinder og
 udbredte sig med dens Straaler til Varmen af
 vore Skove. Vi følede en Henrykkelse hvis
 Aarsag vi ikke kunde indsee. I vore uskyldige
 Ønsker attraaede vi at være ganske Syn for at
 nyde Morgenrødens rige Farver; ganske Lugt
 for at fornemme vore Planter's Dufte; ganske
 Hørelse for at bemærke vore Fugles Væddesange;
 ganske Hjerte for at skjønne paa disse Velgjernin-
 ger. Ved Skønhedens Bæld hvorfra Alt det
 udrinder der er behageligt paa Jorden, seer, sma-
 ger, hører, føler nu mit Hjerte umiddelbarligen,
 hvad det dengang blot ved svage Organer kunde
 føle. Ak! hvilken Tunge skulde kunne beskrive
 disse Bredder af en evig Orient som jeg for
 stedse beboer? Alt hvad en uendelig Magt og
 en himmelsk Godhed have kunnet skabe til Trøst
 for et ulykkelig Væsen; al den Harmonie
 Venskabet imellem uendelig mange Væsner, der
 nyde een Lyksalighed, kan bringe i fælles Hen-

rykkelser, føle vi uden Blanding. Udhold den Prøve der er Dig paalagt, for at højne Din Virginias Salighed ved en Kjerlighed der ingen Ende skal faae, ved et Ægteskab hvis Glus ikke mere skal kunne slukkes. Der skal jeg stille Dine Savn; der skal jeg astørre Dine Taarer. Min Ven! min unge Brudgom! løst Din Sjæl til det Uendelige for at bære et Djebliks Lidelser!”

Min egen Berægelse gjorde Ende paa min Tale. Paul betragtede mig med fast Blik og udbrød: ”Hun er ikke mere! hun er ikke mere!” og en lang Afmagt afløste disse smertelige Ord. Endelig kom han til sig selv igjen og sagde: ”Siden Døden er et Gode, og Virginia er lykkelig, vil jeg ogsaa døe for at forenes end Virginia.” Saaledes tjente mine Trøstegrunde kun til at nære hans Fortvivlelse. Jeg var liig et Menneske, der vil redde sin Ven, som synker midt i en Flod uden at ville svømme. Smerten havde styrtet ham i Vandet. Ak! den første Alders Ulykker berede Mennesket til at gaae ind i Livet; og Paul havde aldrig fristet dem.

Jeg førte ham tilbage til hans Baaning. Der fandt jeg hans Moder og Enken de la Tour i en Tilstand af Forsmægtelse, der end mere var stegen. Margrete var den mest nedslagne. De levende Karakterer, over hvilke de ubetydelige Lidelser glide hen, ere de som mindst modstaae store Græmmelser.

Hun talede saaledes til mig: "Min gode Nabo! det har forekommet mig i Nat som om jeg saae Virginia hvidklædt omgivet af Lystlunde og tryllende Haver. Hun sagde til mig: Jeg nyder en misundelsesværdig Lyksalighed. Derpaa nærmede hun sig smilende Paul, og tog ham holt med sig. Da jeg stræbte at holde min Søn tilbage, følede jeg at jeg selv forlod Jorden, og at jeg fulgte ham med en usigelig Fornæielse. Da vilde jeg sige Farvel til min Veninde; men jeg saae hende følge efter os med Maria og Domingo. Men hvad jeg finder endnu mere besynderligt er at Enken de la Tour just i Nat har haft en Drøm ledsaget af de selvsamme Omstændigheder."

Jeg svarede hende: "Beninde, jeg troer at Intet i Verden hænder uden Guds Tilladelse. Drømme forkynde undertiden Sandhed."

Enken de la Tour fortalte mig en ganske ligedan Drøm, som hun havde havt samme Nat. Jeg havde aldrig hos disse to Fruentimmer bemærket noget Hang til Overtroe; deres Drømmes Overeensstemmelse satte mig derfor i Forundring, og jeg tvivlede hos mig selv ikke paa at de bleve opfyldte. Denne Mening at Sandheden stundom viser sig for os i Sørne, er udbredt hos alle Jordens Folkeskærd. Oldtidens største Mænd have havt den Tro; blandt andre Alexander, Cæsar, Scipionerne, de to Catoner og Brutus, hvilke ikke vare svage Sjele. Det gamle og det nye Testament forsyne os med en Mængde Exempler paa Drømme der ere gaaede i Opfyldelse. Hvad mig angaaer, da behøver jeg ikke i denne Henseende uden min egen Erfaring, og jeg har mere end eengang erfaret, at Drømme ere Bink, en eller anden deeltagende Aand giver os. Vil man med Fornuftslutninger

bestride eller forfægte Ting der overgaae den menneskelige Fornufts Lys, saa indlader man sig i noget der ikke er muligt. Er imidlertid Menneskets Fornuft kun et Billede af Guds, og udfinder Mennesket endog Middel til at drive sine Hensigter igjennem indtil Verdens Ende ved lønlige og skjulte Midler, hvorfor skulde da ikke den Aand der styrer Alt anvende lignende i samme Viemed? Een Ben trøster den anden ved et Brev der gaaer igjennem en Mængde Riger, trodser Nationers Had og bringer et enkelt Menneske Glæde og Haab; hvorfor kan ikke Uskylds uindskrænkede Beskytter ad en Lønsti komme den dydige Sjæl til Hjælp der stoler paa ham alene? Behøver han at anvende noget udvortes Tegn for at udføre sin Villie, han der uden Ophør ved et indvortes Arbejde handler i alle sine Værker?

Hvorfor tvivle paa Drømme? Livet, fuldt af saa mange overgaaende og tomme Planer, er det andet end en Drøm?

Det være dermed som det vil, mine ulykkelige Beninders Drøm gif snart i Opfyldelse.

Paul døde to Maaneder efter sin kjære Virginia, hvis Navn han uafsladelig nærvante. Margrete saa sin Ende komme otte Dage efter hendes Søns med en Glæde, som det kun er Dyden givet at smage. Hun sagde Enken de la Tour det æmmeste Forvel, "i Haabet, som hun udtrykte sig, om en sød og evig Gjenforening. Døden, lagde hun til, er det allerstørste Gode; man bør attraae det. Er Livet en Straf, bør man ønske dens Ende; er det en Prøve, bør man udhæde sig den kort."

Dens Regjering har Omsorg for Domingo og Maria, som ikke mere vare istand til at tjene, og som ikke længe overlevede deres Frue. Den stakkels Trofast var død af Længsel omtrent paa samme Tid som hans Herre.

Jeg tog til mig Enken de la Tour, som midt under saa store Tab holdt sig i Veiret med utrolig Sjelestorhed. Hun havde trøstet Paul og Margrete indtil det sidste Øjeblik, som om hun havde havt ikkun deres Ulykke at bære.

Da hun ikke saa dem mere, talede hun hver Dag til mig om dem som om elskede Personer der vare i Nabolaget. Imidlertid overlevede hun dem ikkun een Maaned. Hvad hendes Tante angaaer, da, langt fra at bebreide hende sine Ulykker, bad hun Gud tilgive hende dem, og at dæmpe de skræffelige Sindsforvirringer, hvori vi erfarede at hun var falden umiddelbart efter at hun med saa megen Umenneffelighed havde sendt Virginia bort.

Denne unaturlige Paarørende bar ikke længe Straffen for sin Haardhed. Ved adskillige Skibe som efterhaanden hidkom, fik jeg vide at hun var plaget af Hjerterangester, der gjorde hendes Livet og Døden lige ugaalelige. Snart bebreidede hun sig sin deilige lille Søsterdatters tidlige Død, og hendes Moders Tab som var fulgt deraf. Snart gav hun sig selv Bisfald fordi hun havde stådt tilbage langt fra sig tvende Ulyffelige, der, sagde hun, havde vanæret hendes Huus ved deres lave Tilbøieligheder. Stundom sattes hun i Rasen ved Synet af de mange Ufle, hvoraf Paris vrimler, og udbrød

da: "Hvorfor skifter man ikke disse Dagdrivere til vore Kolonier at de der kan frepere?" Hun lagde til, at de Forestillinger om Menneſkeli-
hed, Dyd, Religion, som alle Nationer havde antaget, vare kun Opfindelser af Fyrſternes Statsklogskab. Nu faſtede hun ſig med eet i en modsat Yderlighed, og overgav ſig til de overtroiske Engſtelſer der fyldte hende med dræbende Rædſler. Hun ilede med overflødige Al-
miſſer til de rige Munke der ſtyrede hende, og bønſaldt dem om ved Offeret af hendes Formue at ſtille Guddommens Brede: ſom om det Gode hun havde nægtet de Ulykkelige kunde behage Menneſkenes Fader! Ofte viſte hendes Indbild-
ningskraft hende Gldſletter, brændende Bjerge, eller gyselige Spøgeliſer omvankede og kaldte paa hende med høje Skrig. Hun faſtede ſig for ſine Styreres Fødder, og udtænkte imod ſig ſelv Pin-
ler og Martre; thi Himlen, den retfærdige Him-
mel, ſlaaer de grusomme Sjæle med forfærdelig Overtro.

Saaledes tilbragte hun adſkillige Aar, verelviis gudløs og overtroisk. Men hvad der

fremstkyndte Enden af saa ynkelig en Tilværelse var det Stof selv hvorfor hun havde opoffret Naturens Følelser. Hun havde den Græmmelse at hendes Formue efter hende skulde gaae over til Slægtninge som hun hadede. Hun søgte derfor at faae den bedste Deel deraf bort; men disse benyttede sig af de ængstende Anstød hun var underkastet, lode hende indslutte som Affindig og hendes Eiendomme sætte under fremmed Bestyrelse. Saaledes fuldførte selve hendes Rigdomme hendes Fald; og ligesom de havde hærdet dens Hjerte der besad dem, saaledes gjorde de og deres Hjerte unaturligt, der attraaede dem. Hun døde da; og, til Topmaal paa Ulykken, med Brug nok af Fornuften til at indsee at hun var bleven plyndret og foragtet af selve de Personer, hvis Mening havde styret hendes hele Liv.

Man har ved Virginias Side ved Foden af de samme Rør nedlagt hendes Ven Paul, og omkring dem deres ømme Mødre og troe Veninde. Man har ikke reist Marmor paa deres lave

Gravhøie, eller der sat Guds Skrifter over deres
Dyder: men Erindringen af dem er bleven uudslet-
telig i deres Hjerter som de have forbundet sig.
Deres Skygger behøve ikke den Glands de, me-
dens de levede, flygtede for; men tage de endnu
Deel i hvad der foregaaer paa Jorden, saa finde
de uden Tvivl Glæde i at vanke om under Taget
af den Hytte arbeidsom Dyd beboer; at trøste
den med sit Lod misfornøiede Fattigdom; hos
unge Elskende at nære en varig Lue, Smagen
for Naturens Gode, Lyst til Arbeide og Frygt
for Rigdomme.

Folkets Stemme, som tier om de til Kon-
gers Hæder rejste Mindesmærker, har givet
nogle af denne Dets Dele Navne der ville fore-
vige Tabet af Virginia. Man seer tæt ved
Wimbra Den imellem Klipperne et Sted kaldet
Saint Geran's Pas efter det Skib som
der forliste da det førte hende tilbage fra Europa.
Det yderste af hin lange Jordspidse som De seer
tre Fjerdingvej herfra halv skjult af Havets Bøl-
ger, og som Saint Geran Dagen før Orkanen ikke

kunde komme forbi for at gaae ind i Havnen, hedder det Ulykkelige Forbjerg; og see der ligesfor os ved Enden af denne Dal Gravens Bugt, hvor Virginia blev funden begravet i Sandet, som om Havet havde villet bringe hendes Lig tilbage til hendes Familie, og yde hendes Blufærdighed den sidste Ære paa den samme Strandbred som hun havde hædret ved sin Ufald.

Unge saa smit forenede Mennesker! ulykkelige Mødre! dyrebare Familie! Disse Træer der gav eder Skygge, disse Bække der randt for eder, disse Høie hvor I hvilede sammen, begræde endnu Tabet af eder. Ingen har efter eder været at dyrke denne henliggende Jord, eller reise disse lave Hytter igjen.

Ederes Gedder ere blevne vilde; eders Vin haver ere ødelagte; eders Fugle ere bortflygtede; og man hører nu ifkun Skriget af Høgene som flyve i en Kreds høit over Vassinet imellem disse Klipper. Hvad mig angaaer, da, siden jeg har

tabt eder af Syne, er jeg som en Ven der ingen Venner mere har, som en Fader der har mistet sine Børn, som en Rejsende der omvander paa Jorden hvor jeg er bleven ene tilbage.

Idet Oldingen sagde disse Ord gik han grædende bort; og mine Taarer have ogsaa rundet mere end een gang under denne sørgelige Fortælling.

